

Driemaandelijks tijdschrift - Negende jaargang - nr. 2 - juni-juli-augustus 2009
Afgiftekantoor: Antwerpen X - P409123

jazzmozaïek

een brede kijk op jazz in Vlaanderen en de wereld

Nathalie Lories

ZOMERFESTIVALS

Blue Note Records 70

Columns

De Jazzlezer

With Strings (2)

Jazzkriebels: Lieven Verstraete

Nieuw op cd-dvd

Muziektheorie

Muziek en recht

Muziekmozaïek-nieuws

Laatste Noot

foto: © Jos Knaepen

Nathalie Lories

mm
muziekmozaïek
Impulscentrum voor folk & jazz

Verantwoordelijke uitgever en afzendadres: Peter Heyndrickx • Wijngaardstraat 5 • 1755 Gooik

www.jazzmozaïek.be

J/AZ

JAZZ IN ANTWERPEN.BE

JULI
AUGUSTUS
SEPTEMBER
2009

DESINGEL

Desguinlei 22
2018 Antwerpen
Tickets: 03 248 28 28
www.desingel.be

DE ROMA

Turnhoutsebaan 286
2140 Borgerhout
Tickets: 03 292 97 40
www.deroma.be

ARENBERGSCHOUWBURG

Arenbergstraat 28
2000 Antwerpen
Tickets: 070 222 192
www.arenbergschouwburg.be

JAZZ MIDDELHEIM

www.jazzmiddelheim.be

FOLLOW THE SOUND

www.followthesound.be

WO 15 JULI - 20:30 - RIVIERENHOF

MADELEINE PEYROUX

i.s.m. Arenbergschouwburg

DO 13 -> ZO 16 AUGUSTUS - PARK DEN BRANDT

JAZZ MIDDELHEIM

Do 13 Augustus

17:00 **OCTURN**

19:00 **FLAT EARTH SOCIETY**

21:00 **LAURIE ANDERSON - LOU REED - JOHN ZORN**
'IMPROVISATIONS'

Vr 14 Augustus

17:00 **ERIK VERMEULEN TRIO**

19:00 **HANS TEEUWEN ZINGT**

21:00 **DEE DEE BRIDGEWATER**

Za 15 Augustus

15:00 **THE COOKERS** feat. **EDDIE HENDERSON - DAVID WEISS - BILLY HARPER - CRAIG HANDY - GEORGE CABLES - CECIL MCBEE - BILLY HART**

17:00 **MSG** feat. **RUDRESH MAHANTHAPPA - CHANDER SARDJOE - RONAN GUILFOYLE**

19:00 **CHET MOOD** feat. **ENRICO RAVA - PHILIP CATHERINE - RICCARDO DEL FRA - ALDO ROMANO**

21:00 **TOOTS THIELEMANS** feat. **DANILO PEREZ TRIO**

Zo 16 Augustus

15:00 **BERT JORIS QUARTET**

17:00 **JASON MORAN LIVE:TIME**

with special guest **BILL FRISELL**

feat. **THE BANDWAGON & ALICIA MORAN**

19:00 **CHARLIE HADEN & KENNY BARRON**

21:00 **DAVID MURRAY** plays **NAT KING COLE**
'EN ESPANOL'

feat. **DAVID MURRAY CUBAN BAND & STRINGS**

ZO 30 AUGUSTUS - 20:30 - RIVIERENHOF

JEF NEVE TRIO

Jef Neve - piano

Piet Verbist - contrabas

Teun Verbruggen - drums

i.s.m. Arenbergschouwburg

ZA 26 SEPTEMBER - 20:00 - DESINGEL

BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA

& BRASS BAND WILLEBROEK

Wereldcreaties van B. Joris, P. Devret en L. Mertens

WO 30 SEPTEMBER - 20:00 - DESINGEL

CHAMP D'ACTION met **JAAP BLONK**

VOIX INSTRUMENTALISEE

V. Globokar, A. Lucier, J. Cage en S. Verstockt

VERWACHT

WO 30 SEPT -> ZO 4 OKT - DIVERSE LOCATIES

FOLLOW THE SOUND

Zo 4 Oktober - 20:00 - DESINGEL

CECIL TAYLOR SOLO

CECIL TAYLOR - TONY OXLEY DUO

SLOTCONCERT

DO 8 OKTOBER - 20:30 - DE ROMA

RABIH ABOU-KHALIL: EM PORTUGUES

DO 15 OKTOBER - 20:30 - DE ROMA

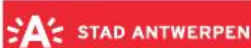
BOBO STENSON TRIO: CANTANDO

DO 22 OKTOBER - 20:30 - DE ROMA

NATHALIE LORIER TRIO feat. **BERT JORIS & STRINGS**

DI 27 OKTOBER - 20:30 - DE ROMA

DAVE DOUGLAS QUINTET

Al bijna een eeuw geleden ontstond het virus bij donkere mensen in obscure milieus in het zuiden van de VS. In 1913 kreeg dit virus een naam, toen een zekere Hopkins een artikel publiceerde in *The San Francisco Chronicle* onder de titel *In Praise of 'Jazz', a Futurist Word Which Has Just Joined The Language*.

In Parijs werden in de expo *Le Siècle du Jazz* op trekkende wijze fragmenten vertoond van dit fenomeen. **Josephine Baker** was een toonbeeld van alle elementen die deze vorm inhield. In een weinig verhullend pakje, met rollende ogen, wulpsse danspassen en een sensuele stem verspreidde ze het virus in de wijde omgeving.

Maar het was ook het virus van de vrijheid. Na de oorlog bleven Amerikaanse zwarte muzikanten achter in Europa, vooral in Parijs, waar ze de rassenhaat ontlieden. Later kwam **Miles Davis** er graag en componeerde er in één nacht de soundtrack voor *Ascenseur pour l'échafaud* (1957). Even later, in de hippe hoogdagen van de jazz,

nu 50 jaar geleden, kwamen de mijlpalen *Kind of Blue* (Miles Davis) en *Giant Steps* (John Coltrane) tot stand. De invloed ervan is nu nog altijd onovertroffen.

Eén van de eersten bij ons die door dit jazzvirus werd besmet, is onze nationale trots, **Toots Thielemans**. Iedereen wil hem op zijn podium, tot zelfs de Night of the Proms toe.

Te zien aan de nooit geziene festivaldrukke ziet het er naar uit dat er deze zomer een geweldige jazzepidemie zal losbarsten, die opnieuw velen voor altijd ongeneeslijk zal besmetten en bezeten maken van deze muziek.

Zoals Lieven Verstraete me toevertrouwde tijdens het interview voor *Jazzkriebels* is het moeilijk te achterhalen waar nu de bezetenheid voor muziek vandaan komt, het is als verliefd worden op een vrouw...hoe verklaar je dat? Liefde en jazz, beide kunnen fataal toeslaan. *Keep on Swingin'.*

Bernard Lefèvre
Hoofdredacteur

Jazzmozaïek

Jazzmozaïek is het gratis driemaandelijks magazine uitgegeven door de vzw **Muziekmozaïek** met de steun van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Het motto is 'een brede kijk op de jazz in Vlaanderen en de wereld'. Jazzmozaïek werd in oktober 2000 opgericht in het kader van de toenmalige Jazz Vlaanderen vzw, die even later met de Volksfederatie samen-smolt in Muziekmozaïek vzw.

Secretariaat (abonnementen en administratie): Muziekmozaïek vzw, Wijngaardstraat 5, B-1755 Gooik, tel. 02-532 38 90, fax 02-452 34 94, e-mail: info@muzmoz.be. Op het web: www.muziekmozaïek.be of www.jazzmozaïek.be

Jazzmozaïek graag in de brievenbus?

Stuur je adres naar het secretariaat (zie hoger). U ontvangt ons magazine gratis in de bus. Voor adressen in het buitenland wordt een vergoeding voor de verzendingskosten gevraagd. Contacteer het secretariaat! info@muzmoz.be - tel. 02 532 38 90.

Redactie: Jazzmozaïek, Laarstraat 105, B-2610 Wilrijk-Antwerpen (België) e-mail: redactie.jazzmozaïek@skynet.be

- **Algemene leiding:** Luc De Baets
- **Hoofdredactie:** Bernard Lefèvre
- **Samenstelling:** Luc De Baets en Bernard Lefèvre
- **Coördinatie en eindredactie:** Vincent De Laat en Bernard Lefèvre
- **Medewerkers:** Mischa Andriessen, Patrick Bivort, Paul W. Blair (USA correspondent), Peter De Backer, Dirk De Gezelle, Frederik Goossens, Chris Joris, Leon Lhoëst, Jaap Lüdeke, Georges Tonla Briquet, Mik Torfs, Marc Van den Hoof, Marc Van de Walle, Joep Van Leeuwen, Jack van Poll, Marinus Vromans, Bert Vuijsje.
- **Fotografie:** Jos L. Knaepen
- **Illustraties:** Pieter Fannes
- **Redactieecretariaat:** Vincent De Laat
- **Grafisch ontwerp:** Brigid Sullivan

Dit magazine is gedrukt op milieuvriendelijk papier met het FSC-label.

PROVINCIE VLAAMS BRABANT

Inhoud

blz

FOCUS	• Nathalie Loriers "Elke compositie evolueert door improvisatie"	Patrick Bivort	4
ZOMERFESTIVALS	• North Sea Jazz Blaast John Zorn een nieuwe wind?	Mischa Andriessen Peter De Backer	6
	• Gent Jazz Festival Variatie troef!	Bernard Lefèvre Georges Tonla Briquet	9
	Yaron Herman: <i>first swing and then let's talk</i>	Luc De Baets	
	The Real Mc Coy?	Luc De Baets	
	Christian Scott: jong trompettalent uit New Orleans.	Luc De Baets	
	• Brosella Jazz Verrassende combinaties	Georges Tonla Briquet	9
	• Dinant Jazz Nights Master Toots — Django d'Or 2009	Bernard Lefèvre Patrick Bivort	17
	Joe Lovano — Richard Galliano — John Scofield		
	• Gouv Jazz & Blues Festival Tom Harrell Quintet en Kenny Barron Trio trekpleisters	Luc De Baets Bernard Lefèvre	20
	Mid West Quartet.		
	• Jazz Middelheim Spannende ontmoetingen	Bernard Lefèvre	23
	Dee Dee Bridgewater: "J'ai deux amours"	Luc De Baets	
	Kenny Barron: De aanstekelijke elegantie van een grootmeester!	Luc De Baets	
	• Jazz in't Park Nazomer in het Zuidpark	Bernard Lefèvre — Luc De Baets	28
	Derde Flemish Jazz Meeting	Luc De Baets	31
	Jazzmozaïekjes		32
	JazzLab Series		33
	Fotopagina: Branford Marsalis	Jos L. Knaepen	35
	Blue Note Records 70	Georges Tonla Briquet	38
COLUMNS	Jack's Groove: Tuesday Night Orchestra	Jack van Poll	40
	Album Souvenir: De missionarishouding	Marc Van den Hoof	41
	Swing Streets of New York: CD launch parties	Paul W. Blair	42
	Holland Muziekland: "Iets erin leggen"	Mischa Andriessen	43
	Nieuw op cd-dvd		45
	De Jazzlezer: Han Bennink kleurt en scheurt	Bert Vuijsje	57
	With Strings (2): De jaren 50	Joep Van Leeuwen	58
	De Jazzkriebels van: Lieven Verstraete	Bernard Lefèvre	62
	Muziektheorie: Pitch Axis	Leon Lhoëst	64
	Muziekmozaïek Nieuws	Vincent De Laat — Klaas Keymolen	66
	Muziek & Recht	Marinus Vromans	68
	Laatste Noot	Luc De Baets	69

Nathalie Loriers

“Elke compositie evolueert door improvisatie”

Patrick Bivort

Nathalie Loriers draait al ruim 20 jaar mee aan de top van het Belgische jazzcircuit. De *leading lady of Belgian Jazz* valt op door haar sensuele pianospel en haar poëtische zeggingskracht. Ze componeert goed uitgewerkte stukken, vaak opgezet als echte songs, met het accent op de melodie.

Nathalie Loriers heeft ook iets fragiels, wat deel uitmaakt van haar aanpak. Ze houdt van pastelkleurige lyriek, nuances in de aanslag en frisheid in de improvisaties. Maar ze kan ook als een echte *boopcat* opwinding en spanning creëren, om dan weer op zoek te gaan naar stiltes en intimiteit.

Werd je keuze voor piano al van in het begin bepaald?

Thuis hadden we een orgel waarop ik speelde toen ik een jaar of vier, vijf was. Ik kende een 10-tal stukken die ik uit het hoofd speelde. Maar mijn ouders wilden niet dat ik op heel jonge leeftijd piano studeerde omdat mijn oudere zus een slechte ervaring had met een te strenge leraar op de muziekacademie. Pas op mijn 12de ben ik met pianolessen begonnen. Ik heb een aantal jaren saxofoon gespeeld maar dat was niet echt mijn ding.

Wat waren de eerste muzikale elementen die je aantrokken? De melodie, de harmonie of het ritme?

Ik denk dat het de melodie was maar met een harmonische drager. Eigenlijk, nu ik erover nadenk was het meer de harmonie. Mijn grootvader bespeelde het kerkorgel, maar thuis op het orgel speelde hij verschillende akkoorden zonder echte melodie. En nu, zelfs als ik een piano test, speel ik eerst akkoorden maar heel zelden een melodie of een ritme.

Op je laatste cd combineer je een jazz- en een strijkkwartet. Waar komt dit idee vandaan?

Het idee komt van een concertorganisator die mij vroeg om een project met een strijkkwartet te ontwikkelen. Ik had al aan Bert Joris gevraagd om mijn composities voor een strijkkwartet te bewerken, omdat ik minder ervaring heb met arrangementen.

Maar een week voor de speeldatum werd het concert afgelast. Ik heb het altijd jammer gevonden dat deze muziek nooit werd uitgevoerd. Twee jaar later vroegen de organisatoren van de Bijloke in Gent mij om iets speciaals op het getouw te zetten. Toevallig bleek dat jaar het *Spiegel String Quartet* artist in residence en de vraag was of ik met hen iets wou doen. De composities en de arrangementen bestonden al. We speelden al in trio of in kwartet met Bert. En zo kwam het tot deze 'ontmoeting'. Voor mij was het een mooie ervaring, vooral als pianist, want mijn laatste projecten waren met een blazerssectie (*Tombouctou*). Daarbij moest ik tegen een geluidsniveau vechten dat aardig wat hoger lag dan dat van een piano. Al jaren speel ik ook met een bigband en daarbij is het zelfs nog lastiger... Uit die twee ervaringen heb ik veel geleerd. Ondertussen ben ik ook teruggekeerd naar een meer akoestische bezetting met het project *Chemins Croisés*. Maar dat is ook een andere soort muziek. Ik wou terug meer jazz spelen. En vooral ook samenwerken met Bert. Die is werkelijk een getalenteerd arrangeur.

Heb jij ook nieuwe composities speciaal voor dit project geschreven?

Ik ben er geen voorstander van om een bestaand stuk ook voor een ander project te gebruiken.

Maar ik was zo onder de indruk van de arrangementen van Bert dat wij toch drie bestaande composities voor dit nieuwe project gebruikten. Daarnaast heb ik ook zes nieuwe stukken geschreven waarvan ik er zelf twee voor het strijkkwartet arrangeerde! Maar de luisteraar zal wel merken dat Bert daarin meer ervaren is.

Er wordt beweerd dat het werk van een componist en van een arrangeur verschillend is. Ben jij het daarmee eens?

Als een jazzman componeert, weet hij of zij dat zijn compositie samen met de tijd zal evolueren dankzij de improvisatiemogelijkheden. Ik heb zelfs Sabam moeten uitleggen dat deze composities met verschillende bezettingen konden gespeeld worden, in duo, trio, kwartet, octet of zelfs met een bigband. Maar ik moest toch ver-

schillende verklaringen invullen voor eenzelfde compositie. Met jazz is het normaal dat het zo gebeurt. Maar in de klassieke muziek worden de composities en de arrangementen tegelijkertijd geschreven. Bert Joris heeft hier voor een toegevoegde waarde gezorgd. Het zijn niet gewoon bijkomende niveaus die hij bij mijn pianosolo voegde. Zelfs het spel van andere jazzmuzikanten werd herschreven of opnieuw gecomponeerd. Het verschil tussen jazz en klassieke muziek is dat de arrangementen van klassieke muziek weinig zullen veranderen. Als wij aan klassiek opgeleide muzikanten vragen om nog een chorus te spelen dan wordt het misschien een chaos. We moeten er rekening mee houden dat zij op een andere manier

foto: © Jos Knaepen

Nathalie Loriers

Nathalie Loriers:

“De deuren staan altijd open voor avontuur”

spelen. Maar hoe meer wij zullen samenspelen hoe beter en hoe soepeler het zal klinken. Met deze bezetting zullen we op het Gent Jazz Festival aanwezig zijn.

Met dit project heb je jazz en klassiek laten samengaan. Wat was het moeilijkste bij deze combinatie?

Het moeilijkste was de timing, het ritme. Jazz is gebaseerd op timing. Klassieke muzikanten zijn virtuoos en kunnen heel snel een compositie lezen maar voor hen is ritme meestal geen prioriteit. **Philip Catherine** vertelde me dat de meeste fouten bij jazzmuzikanten precies ritmefouten zijn. Maar het Spiegel String Quartet begrijpt dat heel goed en ze evolueren in de goede richting.

Op je cd's en tijdens concerten speel je graag je eigen composities. Waarom deze keuze?

Ik weet het niet want ik speel ook graag standards. Misschien vind ik niet de originaliteit om standards te vertolken. Misschien nog niet of misschien zal ik het nooit hebben. Ik heb de indruk dat ik niet veel aan een klassieker kan toevoegen, iets wat bv. **Keith Jarrett** wel zeer goed doet. Maar wie weet neem ik misschien binnenkort wel een album op met alleen maar standards. Ik moet mijn eigen vrijheid en creativiteit binnen de standards vinden vooraleer ik er iets mee doe. Mijn eigen composities zijn voor mezelf altijd een uitdaging. Met standards heb je zoveel referenties waarin je een eigen weg moet vinden.

Waar ga je naar op zoek als je componeert?

De ontdekking van nieuwe muzikale elementen. Ik componeer op piano, wat niet evident is want elke pianist heeft een bepaalde motoriek die hem eigen is en dat moeten we even vergeten bij het componeren. Je moet je verbeelding en je ideeën trachten vorm te geven door een beroep te doen op je ervaring. Meestal is dit een moeilijkere uitdaging dan improvisatie. Met improvisatie is er een verhouding met de tijd. De noten komen eraan en er gebeurt iets of er gebeurt niets, ge-

daan en voorbij. Bij een compositie moet men zich meer vragen stellen over de coherentie van het stuk. Het vraagt meer concentratie.

In welke mate speelt je instinctief gevoel mee bij improvisaties?

Voor mij is dat heel belangrijk. Een muzikant heeft een eigen woordenschat en spraakkunst, afhankelijk van zijn cultuur en opleiding, verrijkt met persoonlijke ervaringen. De bedoeling is de inbreng en interactie van muzikanten te laten spelen. Als ik naar jazzmuzikanten luister is het precies wat ze mij gaan vertellen wat me interesseert. Als een muzikant opnieuw hetzelfde stuk speelt, dan verwacht ik van hem dat hij altijd een verschillend verhaal gaat vertellen. Zo werk ik, de deuren staan altijd open voor avontuur.

Wat is nu belangrijk in jazz in 2009? De traditie of de innovatie?

Beide zijn belangrijk. Jazz kende een enorme evolutie dankzij componisten zoals bv. **Wayne Shorter** die generaties van muzikanten heeft beïnvloed. Standards horen tot onze gemeenschappelijke cultuur maar tegelijkertijd moet jazz ook evolueren met nieuwe composities.

Als pianist, speel je ook regelmatig met het Brussels Jazz Orchestra. Dat is toch wel anders dan spelen met een trio of een kwartet.

Zeker. Het was zelfs een beetje frustrerend in het begin want afhankelijk van de composities heeft de piano weinig of veel te zeggen. Maar ik heb veel geleerd bij het **Brussels Jazz Orchestra**, o.a. wanneer wel of niet met de andere muzikanten van het orkest in te vallen. Soms wordt het duidelijk vermeld door de componist of de arrangeur. Soms ook helemaal niet. Men moet altijd goed luisteren en zich afvragen wat men gaat doen. Er is een soort discipline nodig met het oog op de timing, de lezing van de noten en de frasering in het orkest terwijl er met een trio of een kwartet op dat vlak meer vrijheid is.

studio in voor een nieuwe uitdaging; dit keer breidde ze haar trio uit met drie uitstekende Belgische musici: **Frank Vaganée**, **Kurt Van Herck** en **Laurent Blondiau**. De opname *Tombouctou* werd uitgebracht in mei 2002 en maakte ook deel uit van de prestigieuze box *The finest in Belgian Jazz*. De muziek varieerde van stevige hardbop tot mijmerende melancholie. Hier en daar klonk haar interesse voor niet-westerse muziek door. De VRT-zender Klara riep het album uit tot beste plaat van het jaar.

In 2004 vormde zij de groep *Chemins Croisés* met o.a. **Gianluigi Trovesi**: muziek op het kruispunt tussen oost en west, rijk aan kleur en emotie. In een nieuw repertoire combineerden ze jazz met meditatieve oriëntaalse muziek. In juli 2009 zal ze een nieuwe cd in trio met

Enkele jaren geleden, vertelde de leader van het BJO, Frank Vaganée, dat een BJO muzikant zich moet schikken naar de muziek en niet zelf gaan interpreteren.

Iedereen in het orkest moet inderdaad de gevraagde muziek spelen en niet beginnen zijn eigen interpretatie van die muziek te vertolken, anders wordt het oncontroleerbaar. De rol van **Frank Vaganée** is niet evident want soms moeten er beslissingen genomen worden. Om dat te doen heeft hij een soort natuurlijke autoriteit zonder autoritair te zijn en hij doet het heel goed. Ik zou dat niet kunnen.

In Dinant zal je Toots begeleiden. Je hebt veel met hem gespeeld. Wat heb jij van hem geleerd?

Toots Thielemans is nu 87 jaar maar hij blijft me verrassen. Hij blijft fraseringen zoeken en een nieuwe manier van interpreteren. Als je met hem speelt moet je altijd aandachtig blijven. Hij heeft uiteraard zijn eigen geluid. Voor een begeleider is het altijd verrassend. Ik moet constant akkoorden daarop vinden. En wat schitterend is voor een pianist: het werkt in twee richtingen. Ik begeleid hem maar hij hoort alles wat ik speel en hij reageert onmiddellijk daarop. Dan is mijn begeleiding nog sterker. Er is altijd een dialoog in zijn spel. En dat is echt ongelooflijk want ondanks zijn leeftijd speelt hij nog altijd met dezelfde frisheid, inventiviteit en energie. Het is altijd heel leerrijk voor mij om met Toots samen te werken.

Festivalconcerten

- Zondag 12 juli 18u30 **Gent Jazz festival**: Nathalie Lories Trio & Bert Joris with Strings.
- Zaterdag 18 juli 22u **Dinant Jazz Nights**: Toots Thielemans Quartet met Nathalie Lories, Sal La Rocca en Joost van Schaaik.

Nathalie Lories (43) kreeg aanvankelijk een klassieke opleiding, maar ze studeerde af als jazzpianiste aan het Koninklijk Muziekconservatorium van Brussel. In 1991 verscheen haar eerste cd *Nymphéas*. Twee jaar later volgde *Dance or die*, met een internationale bezetting waaronder **Lee Konitz**. Nathalie Lories werd onthaald als een groot talent. Met haar derde plaat als leider *Walking through walls, walking along walls* uit 1995 gooide ze weer hoge ogen. Op *Silent Spring* uit 1999 keerde ze terug naar de klassieke triobezetting. Die cd is vorig jaar opnieuw uitgegeven op het W.E.R.F.-label.

In 1999 ontving ze de Belgische Django d'Or, een nieuwe impuls voor haar carrière. Drie jaar later trok Nathalie Lories terug de

Bert Joris en het **Spiegel String kwartet** op het W.E.R.F.-label uitbrengen.

Sinds 2002 is Nathalie Lories ook de pianiste van het veelgeprezen **Brussels Jazz Orchestra**. Met het BJO werkte ze ook met internationale figuren, zoals **Maria Schneider**, **Dave Liebman**, **Kenny Wheeler**, **Norma Winstone**, **Richard Galliano** en **Tom Harrell**. De RTBF, waar ze geregeld te gast is, maakte ook al een televisieportret van haar: *Nathalie Lories, a lady in jazz*.

Gedurende haar carrière heeft Nathalie Lories samengewerkt als sideman met een groot aantal musici waaronder **Philip Catherine**, **Toots Thielemans**, **Bert Joris**, **Jacques Pelzer**, **Steve Houben**, **Christian Escoudé**, **David Linx**, **Diederik Wissels**, **Aldo Romano** en **Charlie Mariano**.

north sea Jazz 2009

Blaast John Zorn een nieuwe wind?

Elk jaar weer klinkt dezelfde kritiek op North Sea. Te massaal, te commercieel, te weinig avontuurlijk. Die eerste twee punten moeten we maar als levensfeiten beschouwen, maar aan het derde euvel heeft de organisatie dit jaar in elk geval getracht iets te doen.

John Zorn is de artist in residence die maar liefst zes keer aantreedt. Zijn ruigste werk als bijvoorbeeld Painkiller staat niet op het programma, wel het *Masada Sextet*, zijn film- en kamermuziek en een trio met *Bill Laswell* en *Milford Graves*. Of de Amerikaan werkelijk veel verrassends zal brengen, valt nog te bezien, maar zijn uitverkiezing wekt hoe dan ook de schijn dat de programmeur het dit jaar eens anders wil aanpakken.

Wat dat aangaat, biedt het in de schijnwerpers zetten van de Japanse jazz de bezoeker een minder veilige ontdekkingstocht. Van de dol-

gedraaide 'death jazz' van *Soil and 'Pimp' Sessions* via de vrije lyriek van *Fujii Satoko Ma-do* tot aan het ongetwijfeld heftige freejazz vreemdelingenlegioen dat luistert naar de naam *Otomo Yoshihide's New Jazz Orchestra* komt een breed scala Japanse jazz voorbij met veel onbekende, maar hopelijk interessante groepen.

Op het feestje voor het zeventig jaar oude Blue Note Records komen niet de gevestigde namen, maar juist de jonge talenten opdraven, waarbij het concert van het *Aaron Parks trio* zeker een belofte is. Meer jonge pianotrio's zijn er op zaterdag tijdens de EBU European

Jazz Competition en op zondag in de kleine Volga zaal met onder meer het Britse *Curios* en het Nederlandse talent *Anne Guus Teerhuis*.

Niet verrassend, wel verheugend is de prominente plaats van Nederlandse jazz op de grotere podia. *Benjamin Herman*, *Wolfert Brederode*, *Eric Vloeimans*, *Bennink*, *Borstlap*, *Glerum*. *Tineke Postma* treedt aan met een Amerikaanse topformatie; *Geri Allen*, *Scott Colley* en *Terri Lynne Carrington*. *Han Bennink* speelt ook nog met zijn sprankelende nieuwe trio, dat voor de gelegenheid wordt uitgebreid met trompettist *Dave Douglas*.

John Zorn zoekt door ontwrichting naar zin

Zorn heeft vanaf het moment dat hij in de New Yorkse jazzscene zijn intrede maakte, geprobeerd zich aan elke categorisatie te onttrekken. Jazz, pop, klassiek, alle stijlen en genres zijn door hem gebruikt. In bijna elk artikel dat je over hem leest, wordt hij een enfant terrible genoemd en een postmodernist. Hij is iemand die zich niets van de voor sommigen rigide grenzen van muzikale stromingen aantrekt en serieuze en amusementsmuziek ongegeneerd vermengt. De platen waarmee hij in de jaren tachtig naam maakte, zijn deconstructies van filmmuziek zoals *The Big Gundown* en *Spillane* als treffende voorbeelden.

John Zorns *Masada* projecten zijn een briljante illustratie van een veranderende focus. Zijn eerste platen waren vooral vorm. Hier was een geniaal muzikant en componist aan het werk, maar een die inhoud vaak moest toevoegen door uiterlijke provocaties zoals de al genoemde *Jodenster*. *Masada* (genoemd naar het bolwerk van waaruit de joden in Israël strijd leverden tegen de Romeinen) en zijn label *Tzadik*, waarop de cd's die onder de noemer *Radical Jewish Culture* uitgebracht worden en het hoofdbestanddeel vormen, laten horen dat Zorn zonder aan strijdvaardigheid in te boeten voor een meer inhoudelijke benadering heeft gekozen. Hij beijvert zich om de joodse culturele erfenis levend te houden en maakt daarbij dankbaar gebruik van talent om bestaande muziek tot iets totaal nieuws om te vormen.

In *Acoustic Masada* komt dat allemaal samen. Bijgestaan door de topmuzikanten *Dave Douglas* (trompet), *Greg Cohen* (bas) en *Joey Baron* (drums) laat Zorn alle facetten zien van joodse muziek, de melancholie, de treurnis en de vreugde. Traditie als basis voor maximale expressie. Het ene moment is hij de typisch avant-garde blazer die zijn altsax met zijn knie dempt, die piept en knort, scheurt en schmiert. Het andere moment speelt hij even gloedvol, maar melodieus, zachtvaardig en lyrisch, maar hoe hij ook speelt, de zeggingskracht is fenomenaal. Zorn heeft een ongelofelijke groei doorgemaakt. Hij is niet alleen boos en tegendraads. Hij is allround. Iedere emotie komt aan bod zonder dat de muziek ooit dweperig wordt en de gedrevenheid waarmee de groep speelt, is enorm.

John Zorn

foto: © Jos Knaepen

Mischa Andriessen

Daarnaast natuurlijk veel namen die op de affiche te verwachten waren. De jonge garde die het bijzonder goed deed in de clubs: **Esperanza Spalding** en **Christian Scott** bijvoorbeeld. Onvermoeibare North Seagangers zijn **Roy Hargrove** en **Joshua Redman**.

McCoy Tyner staat er weer, net als **Hank Jones**, mits zijn gezondheid hem niet voor het derde jaar op rij in de steek laat en het **Vanguard Jazz Orchestra**.

Ook dit jaar is de Madeira weer de zaal met het mooiste programma. Het is bovendien de mooiste zaal, maar ook een die snel vol zit en na aanvang van het concert nauwelijks meer te betreden is. **Fred Hersch** staat daar twee keer, met **Norma Winstone** en met zijn eigen tot een kwintet uitgebreide trio. **Stefano Bollani** speelt er, net als **John Taylor**. De twee meest verrassende acts van dit jaar staan er ook. **Cecil Taylor** speelt er solo, **Anthony Braxton** met zijn **Diamond Curtain Wall Trio**. Het is al weer even geleden dat beide grootheden in Nederland waren, dus dat is iets om naar uit te zien. Zulke concerten zijn er dit jaar weinig, maar de echte verrassing komt hopelijk op het festival zelf en niet bij het doornemen van de programma-brochure. www.northseajazz.com

Festivalconcerten John Zorn

North Sea Jazz Festival

Op North Sea Jazz is Zorn verwickeld in verschillende projecten. Bijvoorbeeld als dirigent bij **The Dreamers**, een warme mix van surf- en filmmuziek, en bij **Filmworks**, een selectie uit zijn 22 albums tellende collectie soundtracks. Verder horen we hem uitgebreid als altsaxofonist met het **Masada Sextet**, als lid van een trio met **Bill Laswell & Milford Graves** en als 'prompter' bij de spectaculaire happening ofwel 'game piece' **Cobra**. Zorn 'stuurt' het stuk en de muzikanten in zijn ensemble met handgebaren, bordjes, 'de pet' en gedetailleerde sets van regels voor stijl, duur, volume enzovoort. De musici kunnen zich echter ook tegen hem keren. Een prikkelende gebeurtenis wordt ook **Bar Kokhba**: spannende, avontuurlijke muziek met elementen uit de surfmuziek en het Midden-Oosten.

Vrijdag 10 juli:

18u **John Zorn – The Dreamers**
23u30 **Masada Sextet**

Zaterdag 11 juli:

18u **John Zorn Bar Kokhba**
21u30 **John Zorn Bill Laswell & Milford Graves**

Zondag 12 juli:

16u **John Zorn Filmworks**
22u **John Zorn – Cobra**

Jazz Middelheim (zie p. 23)

Donderdag 13/8:

**Laurie Anderson/Lou Reed/
John Zorn**

Vibrafonist **Pascal Schumacher** op North Sea Jazz

Carrière in stroomversnelling

Hij studeerde aanvankelijk klassieke muziek, maar raakte later helemaal in de ban van de jazz. De Luxemburgse vibrafonist Pascal Schumacher heeft met *Here We Gong* een nieuwe cd uit, staat op North Sea Jazz geprogrammeerd, en heeft een duo-cd met **Jef Neve** op stapel staan, inclusief tournee langs prestigieuze concertzalen.

"Ik ben zo fier dat we op North Sea mogen spelen", vertelt Schumacher. *"Voor ons kwartet is dat een belangrijke stap. Dat onze nieuwe cd op het gereputeerde Duitse label Enja is verschenen, heeft zeker geholpen."*

De titel van de nieuwe cd verwijst naar **Steve Reich**. *"Voor mij is hij een van de grootste, zoniet de grootste componist van onze tijd. In zijn compositie Music for 18 musicians, minimalistische muziek met grooves, geeft de vibrafoon op geregelde tijdstippen het signaal dat de volgende passage eraan komt. Net zoals een gong dat doet in Balinese muziek. De vibrafoon als orkestmeester dus, zoals ik dat ook ben bij mijn kwartet."*

In dat kwartet zit niet langer Jef Neve, maar wel de Duitser **Franz Von Chossy** achter de piano. *"Toen duidelijk werd dat Jef het veel te druk kreeg met zijn eigen projecten, zocht ik een pianist die helemaal anders was van karakter. Jef is extravert en open. Franz is meer in zichzelf gekeerd en praat veel minder. Maar ik ben altijd zeer geraakt door zijn pianospel."*

Schumacher blijft wel samenwerken met Jef Neve. *"We spelen intussen al drie jaar samen als duo en in september nemen we een cd op. Misschien is het maar best dat Jef niet meer in ons kwartet speelt. Want het zorgde voor een wat bizarre concurrentie tussen ons duo en ons kwartet: organisatoren dachten dat ze ons tweeën konden boeken voor de helft van de prijs van ons kwartet. Nu is het voor iedereen duidelijk dat het om twee afzonderlijke projecten gaat."*

Eens de duo-cd opgenomen, trekken Neve en Schumacher op tournee langs 13 prestigieuze Europese concertzalen, waaronder Bozar in Brussel. *"Een organisatie van de European Concert Hall Organisation, Echo. Onder het label 'rising star' presenteren zij een hele reeks klassieke projecten, en één jazzconcert: dat van Jef en mij. Daar kijk ik echt naar uit."*

De nieuwe Pascal Schumacher Quartet-cd *Here We Gong* blijkt intussen een waardige opvolger van voorganger *Silbergrau*. In enkele nummers klinken rock- en popinvloeden sterk door, met een opvallende cover van *Sing* van rockgroep **Travis** als uitschieter. *"Dat was een suggestie van onze bassist Christophe Devisscher, die veel van rock kent. Tijdens mijn studies aan het conservatorium luisterde ik alleen maar naar jazz. Maar al mijn vrienden waren gek van **Radiohead**. Uiteindelijk ben ik ook vaak naar pop en rock beginnen luisteren. Met dit als resultaat. **Brad Mehldau** speelt intussen ook covers van Radiohead of **Nick Drake**. Ook **Björk** is populair bij jazzmuzikanten. Wij kozen vooral voor *Sing* omdat we aan dat nummer zelf nog iets konden toevoegen. Dat gaf ons een superpositief gevoel."*

Peter De Backer

Concertzaal Volga: zaterdag 11 juli

Pascal Schumacher

foto: © Jos Knaepkens

ethias PRESENTS

GENT JAZZ FESTIVAL

gentjazz.com

8-19 juli '09 Bijloke

Fred Hersch Trio + 2

RICHARD GALLIANO ALL STAR QUARTET

Randy Weston African Rhythms

SING THE TRUTH
NINA SIMONE TRIBUTE
FEAT. DIANNE REEVES, LIZZ WRIGHT

Cristian Scott

Yaron Herman Trio

GEORGE BENSON

Aka Moon

JAMIE CULLUM

Joe Jackson

BB KING

TICKETS: FNAC, UITBUREAU & GENTJAZZ.COM

NIEUW GENT JAZZ FESTIVALCAFÉ

Elke festivaldag vanaf 12u 's middags. Met gratis concerten Jong Jazztalent Gent.

Gratis toegang!

FOCUS
Knack
www.knack.be

Duvel

JACOB'S CREEK
AUSTRALIAN WOODS

FLUXYS
BEELDING WAT VERBODT?

Subito!

Panasonic
Ideas for life

RADIO 1

NH
HOTELS

dS De
Standaard

STAD GENT

Provincie
Oost-Vlaanderen

Mit eren van de
Vlaamse overheid

zoo/magazines

Jazz

passe-partout

mm
muzikmozaiek

AVS

LIJN
COM.

GENT JAZZ Festival 2009

Variatie troef!

In de vertrouwde omgeving van de Bijloke en met de vaste formule van eerste week jazz (8 t/m 12 juli) en tweede week afgeleiden van jazz of fusion (16 t/m 19 juli) brengt **Gent Jazz** opnieuw een gevarieerd en groots programma.

Bernard Lefevre

En *Special Night* met **B.B. King** opent het festival. Nieuw is de integratie van de Brussels Jazz Orchestra International Composition Contest. Ook sloot Gent Jazz een structureel partnership met de Hogeschool Gent en krijgen studenten en alumni op de laatste concertdag een podium. Ook nieuw zijn de gratis toegankelijke jamsessies die elke festivaldag in de middeleeuwse kelder van het NH Hotel Gent Belfort vanaf 23 uur doorgaan.

De muziekwedstrijd Jong Jazztalent Gent (zie kader) vindt dit keer plaats vanaf 12u s' middags in een festivaltent op de Bijloke site zelf en deze concerten zijn gratis bij te wonen.

Verder is er een speciaal project in het Augustijnenklooster aan de Augustijnenkaai, waar klassiek pianist **Frederik Coene** en **Timo van Muijk** kapotte piano's ombouwen tot één instrument en dat verkennen en bespelen. Ten slotte zullen de jazzfoto's van huisfotograaf **Jos L. Knaepen** in de lobby van de NH Hotels worden tentoongesteld.

Pianisten en stemmen

Zowel jonge als gevestigde nationale en internationale pianisten maken hun opwachting op deze editie. Over het nieuwe project van onze *leading lady* in piano **Nathalie Lories** verneemt u alles in het omslagverhaal. Jong pianotalent met **Free Desmyter** op zaterdag en **Yaron Herman** op zondag. En bijna elke jazzdag een internationaal pianist van formaat: **Fred Hersch** met zijn Trio+2 op 9 juli, **Randy Weston** met zijn African Rhythms Trio en **McCoy Tyner Trio** feat. **Bill Frisell** & **Gary Bartz** op 10 juli, **Brad Mehldau Trio** op 12 juli.

Voor wie op zang uit is, mag zeker op 9 juli het eerbetoon aan **Nina Simone** niet missen. Haar eigen dochter **Simone** (bekend van Broadway als Lisa Simone Kelly) leidt het *Sing The Truth* tribuut dat voor het eerst in 2004 in Carnegie Hall in première ging. Ze is vergezeld van de zangeressen **Dianne Reeves**, **Lizz Wright** en **Angeliqe Kidjo** en een kwintet. ▶▶

foto: © Jos Knaepen

China Moses

China Moses, dochter van **Dee Dee Bridgewater**, staat op de openingsavond met een eerbetoon aan **Dinah Washington**.

Yaron Herman: *first swing and then let's talk*

De Israëlische pianist **Yaron Herman** is amper achtentwintig maar heeft reeds drie cd's op zijn naam en sleepte tevens al heel wat internationale onderscheidingen in de wacht. De buzz rond zijn persoon draait op volle toeren en wie een kijkje neemt op *YouTube* of op zijn website ziet daar verschillende filmpjes van een pianist die er helemaal voor gaat. Zopas verscheen zijn nieuwste cd *Muse* (de vierde) opgenomen met dezelfde muzikanten als de vorige. Het grote verschil is dat ze elkaar toen pas kenden en nu al twee jaar samen intensief toeren. "De aanpak is totaal anders" zegt

Yaron hierover. "Er is een duidelijke evolutie in de interactie en het integreren van ruimte en stilte in de nummers. Alles is meer organisch". Als we opmerken dat **Paul Bley** ooit zei dat het gevaarlijk is te spelen met artiesten die je door en door kent, antwoordt Yaron: "Ik weet wat hij bedoelt, je mag de anderen niet altijd slaafs volgen. Bij hem lijkt het soms alsof elke muzikant iets verschillends doet, harmonisch, melodisch en zelfs ritmisch in de vrije passages en toch past het allemaal bij elkaar. Zijn opnamen met **Paul Motian** zijn op dat gebied de top." Improvisatie speelt op

Muse een grote rol. "We hadden haast niets voorbereid buiten enkele thema's. In totaal hadden we uiteindelijk zo een zes uur opnamen en daaruit kozen we dan elf nummers. Op plaat kan je helaas geen improvisatiestukken zetten van twintig minuten. De aandacht van de mensen reikt tegenwoordig tot maximum tien minuten. Muziek is een bijproduct van onze maatschappij waar alles uiterst snel moet gaan. Niemand is nog geïnteresseerd in het ontstaansproces. Op *Muse* hebben we getracht de ideale tussenweg te vinden zodat we toegankelijk blijven voor een groot publiek. Live kunnen we ons natuurlijk meer veroorloven. Toch denk ik dat we er in geslaagd zijn om op de cd het potentieel en de samengebalde energie te laten aanvoelen." Net als **Brad Mehldau**, **The Bad Plus**, **Curios** en **E.S.T.** bewerkt het trio regelmatig een pophit. Zo staat er op de nieuwe cd een nummer van **Björk** (*Isobel*). "Parker speelde eveneens de populaire muziek uit zijn tijd. Toen waren dat vooral liedjes uit Broadway-musicals. Ik zie dus geen verschil tussen de standards van toen en de hitparademuziek van nu. Natuurlijk speel ik ook nog die oudere songs. Ik hou van standards. Never forget the past or it will forget you". Over de studie en het belang van het jazzverleden heeft Yaron dan ook een duidelijke mening. "Sowieso overloop je in het begin de hele geschiedenis maar het is onmogelijk om alle stijlen deftig onder de knie te hebben. Voor bebop moet je een leven lang studeren. Stride pianist is een full time job. Ik heb het allemaal wel een beetje geleerd maar uiteindelijk moet je je eigen ding doen. Toch vermeldde mijn leraar **Opher Brayer** een belangrijke stelregel die zeker in Amerika van toepassing blijft: first swing and then let's talk. Anders gezegd: je bent schuldig tot je kan bewijzen dat je kan swingen." Het Yaron Herman Trio met **Matt Brewer** (b) en **Gerald Cleaver** (d) treedt zondag 12 juli om 16u30 op.

foto: © Jos Knaepen

Yaron Herman

Georges Tonla Briquet

Jong Jazztalent Gent

Als nevenpodium organiseert het Gent Jazz Festival, in opdracht van Duvel-Moortgat en in samenwerking met de JazzLab Series, de 9e editie van de muziekwedstrijd Jong Jazztalent Gent. Van 9 t/m 19 juli treedt per festivaldag van 12u15 tot 14u15 één geselecteerde groep op in het festivalcafé op de Bijlokesite.

Met Jong Jazztalent Gent wil Gent Jazz Festival een aantal beginnende muzikanten de kans geven om zich in de kijker te werken. De laureaat wordt gekozen door een jury die bestaat uit professionele

jazzkenners, met o. a. Mik Torfs (JazzLab Series), Giovanni Barcella (jazzdrummer) en Frederik Goossens (Klara), Bruno Bollaert (Gent Blogt) en Simon Korteweg. De winnaar speelt een concert op Gent Jazz Festival 2010, een concert op Dinant Jazz Nights, een concert op Jazz Maastricht, het slotconcert van Jong Jazztalent Gent 2010 en een JazzLab Serie in het najaar van 2009.

Dit initiatief van brouwerij Duvel-Moortgat wordt dit jaar voor het eerst ontdebeld. De geselecteerde groepen zijn ook te zien van 18-26 juli in

het Duvel-Droomschip op het Gouden Leeuwplein tijdens de Gentse Feesten.

Geselecteerde bands

Jong Jazztalent Gent 2009:

Marcelo Moncade Quintet, Bansuricollectif, De Boeren Gieren, Winchovski Trio, Jasper Huysen-truyt Trio, Nathan Daems Quintet, Lahmacum.

Bijlokesite, Festivalcafé - gratis

► Een andere dochter, deze van **Dee Dee Bridgewater**, genaamd **China Moses**, staat op de openingsavond met een eerbetoon aan **Dinah Washington**. Zoals op die recente cd *Gardenias For Dinah* is ze vergezeld van de pianist **Raphaël Lémonnier**, die voor de arrangementen instond.

Op zaterdag na **Christian Scott** sluit de befaamde gitarist **George Benson** af, op zondag

de accordeonist **Richard Galliano** met een All Star Quartet waarin **Gonzalo Rubalcaba**, **Richard Bona** en **Clarence Penn** (voor een nadere kennismaking verwijzen we naar een bijdrage in deze uitgave rond Dinant Jazz Nights waar ze ook optreden).

Gent Jazz wil telkens naast internationale artiesten ook Belgische jazzartiesten een podium bieden. Deze editie opent de winnaar van

Jong Jazztalent Gent van vorig jaar, **Bender Banjax**. Naast al genoemde Belgische artiesten zijn ook **Aka Moon** en **Briskey** aanwezig.

Publiekstrekkers

Het tweede gedeelte van Gent Jazz mag zeker rekenen op een ruime belangstelling met publiekstrekkers zoals **Jamie Lidell**, **Marianne Faithfull**, **Joe Jackson**, **José James** en **Jamie Cul-** ►

The Real McCoy?

McCoy Tyner featuring Bill Frisell & Gary Bartz

Weinig pianisten hebben in de schaduw van andere artiesten carrière gemaakt. **McCoy Tyner** deed dat wel. Hij had dan ook een substantiële bijdrage in het **John Coltrane Quartet**. McCoy is nu de zeventig voorbij, maar heeft nog altijd die krachtige, massieve, orchestrale benadering van de piano, exuberant swingend, maar vaak ook met een romantische, bluesy benadering. In 1961 maakte hij zijn entree bij John Coltrane met als eerste resultaat het album *My Favorite Things*. Hij zou vier jaar lang met het legendarische Coltrane Quartet bijna dag aan dag de wereldpodia bescapelen. Nadien bouwde hij zijn eigen carrière uit, waarvan de neerslag op vele Blue Note en Milestone-albums is te vinden.

Altsaxofonist **Gary Bartz** is een leeftijdgenoot van McCoy Tyner. Vanaf 1968 was hij zelfs vaste keuze bij McCoy en maakte met hem de albums *Expansions* en *Extensions*. Bovendien was McCoy Tyner de schakel voor Bartz naar

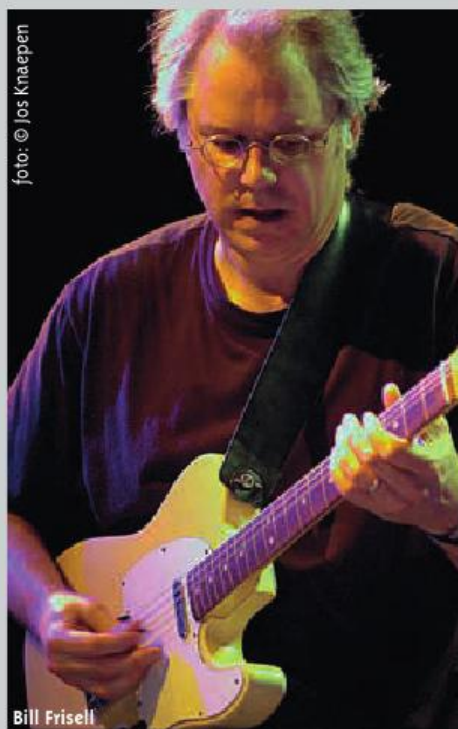
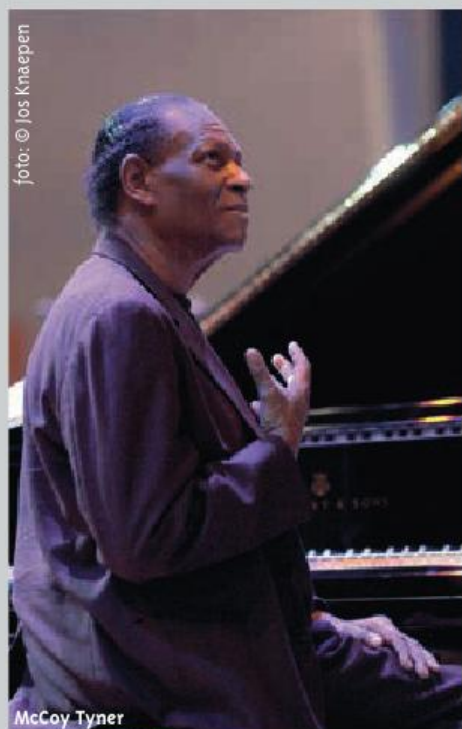
Coltrane, één van zijn grote helden, waarmee McCoy een stuk jazzgeschiedenis heeft geschreven. Het werd voor hem ook een springplank naar werk met **Miles Davis** in de jaren zeventig. Maar voordien was hij zwaar beïnvloed door **Charlie Parker** en dat is nog altijd de reden waarom hij de altsaxofoon verkoos boven de tenorsaxofoon.

Hoe een eclectische musicus als gitarist **Bill Frisell** terecht komt bij een straight jazztrio als dit van McCoy Tyner is een voor de hand liggende vraag. Frisell, geboren in de havenstad Baltimore in Maryland-USA, kwam uiteindelijk via het Berklee College of Music door de grote poort in de jazz. In zijn (en onze) jonge jaren verbleef hij in ons land (1978-79) en schuimde hier de podia af met zijn Belgische jazzvrienden en andere in Europa opererende Amerikaanse muzikanten. Hij was toen reeds een buitenbeentje, die alle soorten Amerikaanse muziek (rock, folk,

country & western, pop, jazz en blues) uit zijn muzikale wereld liet samensmelten in zijn gitaarspel. Een muzikale kameleon die zich ook thuis voelt in de straight jazz van McCoy Tyner en zijn trio en er een eigenzinnige draai aan geeft. Frisell, die op de recente cd *Guitars* van McCoy Tyner een gastrol vervult, afwisselend met een aantal illustere collega's, werd door McCoy uitgekozen voor deze Europese tournee. Frisell zelf is een Nonesuch-artist, een label waar ook bijvoorbeeld **Brad Mehldau**, **Fred Hershey** en **Joshua Redman** thuis horen, maar hier slecht verdeeld is. *Hemispheres*, samen met o.a. gitarist **Jim Hall** is dan weer een recente spraakmakende dubbel-cd op het Artist Share label.

Op vrijdag 10 juli om 22u30 sluit het McCoy Tyner Trio af met **Gerald Cannon** (b), **Eric Kamau Gravatt** (d), en als speciale gasten Bill Frisell (g) en Gary Bartz (as, ss, kl)

Luc De Baets

► ► **lum.** Deze laatste sluit het festival af, voorafgegaan door onze intussen doorgebroken Vlaamse vedette **Lady Linn & Her Magnificent Seven** en de revelatie van vorig jaar **Melody Gardot**.

De 23-jarige Amerikaanse Melody Gardot werd toen ze 19 was op de fiets aangereiden. Ze schakelde over van piano op gitaar. Muziek werkte als een therapie. Het hielp haar om een moeilijke periode te overbruggen. Ze heeft een frêle uitstraling en een

zoetgevooisde stem, volledig passend bij de zelf geschreven doorleefde teksten. Ze wordt alom geprezen en haar jongste cd *My One And Only Thrill* scoort hoog in de hitlijsten. Wie ze vorig jaar miste, krijgt een nieuwe kans om ze live mee te maken.

Volledig programma en info: www.gentjazz.com

Christian Scott: jong trompettalent uit New Orleans

Een eigen stem vinden in de jazzwereld van vandaag is niet iedereen gegeven. Bovendien is er in deze vooruit hollende wereld geen tijd voor langdurige experimenten. De jonge trompettist **Christian Scott**, geboren en getogen New Orleans burger, tracht de grenzen van de muziek van zijn stad te verleggen, zonder de traditie geweld aan te doen. Met *Live from Newport* en vooral het studioalbum *Anthem* laat Scott horen dat hij een kind is van zijn tijd, met een oor voor rap en hip-

hop, maar met een gedegen muzikale vorming. Opgegroeid in een vrij goed milieu, was hij op school eerder een enfant terrible. Hij had een grote belangstelling voor atletiek, maar uiteindelijk viel zijn keuze op muziek. Na een doorgedreven opleiding aan de lokale High School en het prestigieuze New Orleans Center of Creative Arts in 2001 trok hij naar de muziekschool aller scholen, the Berklee School of Music in Boston, waar hij in sneltreinvaart zijn diploma haalde. Zijn oom, de

bekende saxofonist **Donald Harrison**, begeleidde hem in al die stappen en nam hem vanaf zijn vijftiende mee naar de optredens van zijn band. Zoals bij vele inwoners van New Orleans hebben ook de ellende en de angst na de orkaan Katrina de jonge man zwaar getroffen. Beide genoemde opnamen op het Concord label ademen trouwens nog die sfeer van New Orleans, dat zich moeizaam herstelt van deze verschrikkelijke natuurramp in augustus 2005.

Net als andere in New Orleans geboren trompettisten als **Wynton Marsalis**, **Nicolas Payton** en **Terence Blanchard** en de vader van alle jazztrompettisten, **Louis Armstrong**, heeft hij een prachtige toonvorming. Zijn frasering is indringend en krachtig, vaak minimalistisch, soms exuberant. Ondertussen verkeert hij in de kringen van beroemdheden als **Prince** en **Georges Clooney**. Dat betekent dat hij een brede belangstelling heeft. Wellicht mogen we hem aan de zijde van beiden verwachten. Ook bij de grote belofte **Melissa Morgan** (zie *Nieuw op cd*) speelt hij als coproducer en gastsolist een rol.

Vergelijkingen met **Miles Davis** of Terence Blanchard zijn nu al voorbijgestreefd, want niettegenstaande zijn jonge leeftijd, lijkt Christian Scott wel zijn eigen weg te hebben gevonden. Nu nog bevestigen.

In Gent staat de groep van Christian Scott geprogrammeerd op zaterdag 11 juli in het gezelschap van powerdrummer **Jamire Williams**, bassist **Kristopher Keith Funn**, gitarist **Matthew Stevens** en pianist **Milton Fletcher**.

Luc De Baets

Christian Scott

Muziekmozaïek zomerworkshops

@ Gent Jazz Festival

foto's: © Jos Knaepen

John Ruocco

Larry Grenadier

Jeff Ballard

Traditiegetrouw biedt Muziekmozaïek tijdens het Gent Jazz Festival amateur-muzikanten de gelegenheid om deel te nemen aan de Artist Workshops. Op het programma staan niet te missen leersessies met tenorsaxofonist **John Ruocco** (11/07) en Brad Mehldau's ritmesectie, drummer **Jeff Ballard** (12/07) en contrabassist **Larry Grenadier** (12/07).

Waar Muziekcentrum de Bijloke, Jozef Kluyskensstraat 2, 9000 Gent
Wanneer 11 juli, van 13u30 tot 16u - 12 juli, nog te bepalen
Deelname € 15
Inschrijven vincent.de.laet@muzmoz.be - 02 532 38 90
www.muziekmozaiek.be (Leer → Jazz → Opleidingen → Workshops)

Surf naar www.muziekmozaiek.be voor info over onze zomerworkshops @Jazz Middelheim!

mm
muziekmozaïek
Muziekcentrum voor folk & jazz

WWW.FOLLOWTHESOUND.BE

F

**30 SEPT
4 OKT
2009**

L

CECIL TAYLOR SOLO • CECIL TAYLOR-TONY OXLEY DUO

L

O

W

A NIGHT WITH HAN BENNINK • WITH JOACHIM BADENHORST...

T

H

E

...SIMON TOLDAM ROSENGREN & THE EX

S

O

U

CHAMP D'ACTION & JAAP BLONK

N

D

ANT
WER
PEN

AND MANY MORE TO COME...

deSingel

art

STAD ANTWERPEN

Klara

collerestudio.nl 11604 100ant10

Brosella Jazz

Verrassende combinaties

Georges Tonla Briquet

Brosella pakt traditiegetrouw uit met een eigenzinnig maar kwaliteitsvol programma. Verdeeld over de Theatre Stage en de Royal Palm Stage delen artiesten van eigen bodem opnieuw broederlijk het podium met muzikanten uit het buitenland. Grote namen wisselen af met jong talent en ook dit jaar is er weer een speciaal project.

Brosella droeg artiesten van eigen bodem steeds een warm hart toe. In de afdeling nieuw jong talent viel de keuze dit jaar op **Eve Beuvs**. De pianiste bracht onlangs een fel gesmaakt debuut uit met haar trio onder de titel **Noordzee**. Aansluitend hierbij is er de première van de nieuwe cd van **Tutu Puoane**. Ook Belgisch is **Free Desmyter & Family**. De ploeg van Brosella vond dat Free tot nu toe ondergewaardeerd werd en gaf hem carte blanche voor een

eigen project. Een bijna jaarlijkse gewoonte, zeker tijdens de laatste edities, is dat er een bigband uitgenodigd wordt. Deze keer is dat het **Jazz Orchestra of the Concertgebouw**.

Het eigenzinnige karakter van Brosella wordt telkens onderstreept door minstens een groep op de affiche te plaatsen die zowel past in het folkprogramma (op zaterdag) als in het jazzluik. Dit jaar werd die rol toebedeeld aan **Anouar Brahem**. Verrassende combinaties zijn

er ook altijd bij. Uitkijken dus naar de samenwerking van **Carlo Nardoza** met het **Henri Texier Quartet**. Een andere terugkerende parameter is de link met Djangofolllies. Die is er in de persoon van **Raphaël Faÿs**. Afsluiten mag **David Linx** in gezelschap van **Maria João**.

Free Desmyter & Family

Free Desmyter heeft een grillig parcours afgelegd. Hij begon met klassiek vooraleer hij uiteindelijk verslingerd raakte aan jazz. Via Hilversum verzeilde hij in Brussel, het Leuvense Lemmensinstituut en Antwerpen. Op een bepaald moment ging hij zich echter verdiepen in de macrobiotiek en de Oosterse geneeskunde. Even leek het er op dat het jazzhoofdstuk afgesloten was. Gelukkig voor ons haalde de muziek de bovenhand want met *Something To Share* leverde hij een intrigerende debuut-cd af. Het resulteerde meteen in een JazzLab Series tournee. Bij Brosella zagen ze eveneens het potentieel hiervan in en boden hem de mogelijkheid een gloednieuw eigen project uit te werken.

Op het moment dat we Free ontmoeten (begin april), staat er nog geen noot op papier. Wel weet hij al zeker welke richting het allemaal uit zal gaan en wie de muzikanten zullen zijn. "Het wordt een heel internationaal gezelschap met mijn kwartet als basis. Daarin zitten een Tsjech (drummer **Marek Patryman**), een Sard (bassist **Manolo Cabras**), een Amerikaan (saxofonist **John Ruocco**) en ikzelf als enige Belg. Daarnaast nodig ik nog de Irakese oudspeler **Bassem Hawar** uit samen met **Dick van der Harst**, een Nederlander. Aanvankelijk dacht ik het repertoire van het kwartet te nemen en dat wat verder in te kleuren. Ik had tevens een bepaald nummer van Dick op het oog dat ik al jaren wil bewerken. Maar de mensen van Brosella hebben expliciet nieuw materiaal gevraagd aangezien het echt om een compositieopdracht gaat, dus moet ik mij dringend aan het werk zetten. Wel ben ik van plan mijn muzikanten heel wat vrijheid te gunnen, zij het alleen al om praktische redenen. Ik zou bijvoorbeeld niet weten hoe ik mijn westerse noties van kwartstonen op partituur moet zetten voor Bassem

foto: © Jos Knaepen

Free Desmyter

Free Desmyter over zijn Brosella-project:

"Het wordt alleszins geen typische Free Desmyter muziek"

Tutu Puoane

De Zuid-Afrikaanse zangeres met vaste stek in Antwerpen stelt in première haar tweede cd voor op Brosella onder de titel *Quiet Now*. Wat meteen opvalt, is de sterke band met haar Afrikaanse roots. "Deze cd is voor mij een soort coming home. Ik heb de teksten in mijn eigen moedertaal geschreven. Vroeger deed ik dat in het Engels en dat nam veel meer tijd in beslag omdat ik er altijd nog wel iets aan moest bij-schaven. Nu gebeurde alles veel natuurlijker." Pianist **Ewout Pierreux** is er nog steeds bij maar de ritmesectie is wel veranderd. Op bas is er **Nic Thys** en achter het drumstel zit **Lieven Venken**. "Met Lieven had ik al gespeeld voor hij naar New York vertrok. Gelukkig voor mij komt hij nog regelmatig terug. Toen ik Nic aan het werk hoorde met **Dré Pallemarts** en **Bill Carrothers** wist ik onmiddellijk dat ook hij er bij moest zijn. De manier waarop hij bas speelt, is zowel melodius als groovy. Met die twee heb ik nu de gedroomde ritmesectie." Een producer was er deze keer niet bij. "Elkeen bracht ideeën naar voor tijdens de opnamen. Wel belangrijk was de rol van klankingenieur **Chris Weeda**. Hij weet precies wanneer een take oké is of wanneer er best een nieuwe opname gebeurt." De titeltrack is een nummer van **Jack Van Poll**. "Dat is meteen ook mijn eerbetoon aan hem als dank voor al wat hij reeds voor mij gedaan heeft." In het verleden deed Tutu mee aan tributes ter ere van **Billie Holiday** en **Nina Simone**, twee dames voor wie ze grote bewondering heeft. Onder de

Tutu Puoane

foto: © Jos Knaepen

andere artiesten naar wie ze opkijkt, zit ook **Joni Mitchell**. Net als op *Song* staat er ook op de nieuwe cd een cover. Deze keer werd het *I Don't Know Where I Stand*. "Joni Mitchell is

voor mij een echte poëet. Dat nummer was ik eigenlijk uit het oog verloren tot onze klankingenieur op zoek was naar iets met enkel zang en bas. Toen dacht ik daar meteen aan."

Hawar. Dat is de methode die **Chris Joris** (in wiens groep Free speelt, gtb) bijvoorbeeld ook toepast als hij met Afrikaanse artiesten werkt. Hij laat hen zoveel mogelijk vrij want anders worden ze beperkt door ons westers stramen. Als je de kracht van elkeen apart naar buiten

krijgt, is dat veel interessanter. Ik moet ook nog uitvissen welke instrumentencombinaties mogelijk zijn, daarbij rekening houdend met de specifieke technische eigenheden. Het wordt al-leszins geen typische Free Desmyter muziek." Op de vraag of hij ook met teksten gaat werken

om zijn ideeëngoed van macrobiotiek en oosterse filosofieën dat hij nooit liet vallen, naar voor te brengen, antwoordt Free negatief. "De kunst van het woord is prachtig maar de mogelijkheden om te nuanceren zijn toch beperkter dan in de muziek."

Voor meer info: www.brosella.be

Passion For Musicians

Bezoek ons nieuw pianocentrum (5200m²) in Ruiselede, of één van onze filialen in Gent of Brussel.

(jazz)piano nodig ?

www.maene.be

STEINWAY & SONS
officieel invoerder België

piano's- vleugels ■ akoestisch - digitaal ■ nieuw - tweedehands ■ verkoop - verhuur - service ■ concertzaal - atelier

Steinway - Boston - Essex - Doutreligne - Sauter - Yamaha - Kawai - Roland

Leffe MU^{SI}Q³

Stellen voor

DINANT JAZZ NIGHTS

Peetvader van het festival 2009: Toots Thielemans

Collège Notre-Dame de Bellevue

Rue de Bonsecours, 2

5500 Dinant

Zondag 19 juli

Joe Lovano Special Project

Enrico Rava New Quintet feat. Paolo Fresu

Bernard Guyot & Charles Loos Sextet

Jong Jazztalenten

Maandag 20 juli

John Scofield Pietry Street Band

Richard Galliano All Star Band feat.

Gonzalo Rubalcaba, Richard Bona, Clarence Penn

Jean Warland & Fabrice Alleman Quartet

Bender Banjax

Jong Jazztalenten

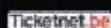
Infos & Tickets:

info@dinantjazznights.org

www.dinantjazznights.org

0900 00 600

0900 40 850

Info huis:

0032(0)81/222870

Donderdag 16 juli

Collégiale de Dinant

en collaboration avec le festival de l'Été Mosan

Rhoda Scott, David Linx & Steve Houben

Swingin'Voices

Vrijdag 17 juli

Michel Jonasz

Hamster Axis of the One click Panther

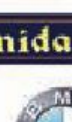
Zaterdag 18 juli

Toots Thielemans Quartet

Django d'Or

Big Band Hommage à Sadi

Podium Rock'S Cool

Dinant Jazz Nights

Master Toots

Bernard Lefevre

Met **Toots Thielemans** als peter van het festival hebben de organisatoren een aantal kleppers van formaat weten te strikken. Toots zal natuurlijk met die vrienden-muzikanten alom tegenwoordig zijn. En dit keer vindt het festival plaats in het nieuwe unieke kader van de tuinen van het Notre-Dame de Bellevue College.

Door een samenwerking met het Festival de l'Été Mosan (een klassiek muziekfestival) vindt al op donderdag 16 juli in de Collégiale van Dinant een concert plaats

met **Rhoda Scott** en **David Linx**. Vrijdag 17 juli opent het festival dan in de College-tuinen met de winnaar van Dinant Jong Jazztalent van vorig jaar, **Hamster Axis of The One Click**

Panther, die overigens al op 8 juli in Gent aantreedt. Dit kadert in de samenwerking van Dinant Jazz Nights met Gent Jazz. Zo zal de winnaar van Gent Jong Jazztalent, **Bender** ►►

Joe Lovano

In Dinant ga je met Toots Thielemans spelen. Wat betekent Toots voor jou?

Toots beroert je met elke noot die hij speelt. Hij is een warme mens met een mooie geest. Hij raakt je met zijn ideeën, zijn geluid en zijn mooie frasering. Spelen met hem is echt één van de hoogtepunten van mijn leven als muzikant. Ik heb hem samen met **Kenny Werner** op mijn cd *Flights of Fancy* in 2001 uitgenodigd om een paar nummers te vertolken. Sindsdien heb ik af en toe met hem gespeeld, o.a. in Carnegie Hall in New York maar ook in Italië samen met pianist **Hank Jones**. Toots is één van de muziekmeesters van onze tijd want hij overstijgt jazz.

Het schijnt dat je een boontje voor België hebt. Tijdens de jaren 80 heb je regelmatig met Belgische muzikanten gespeeld: Dré Pallemarts, Bert Joris, Jean-Louis Rassinfosse, Michel Herr, Eric Legnini. Je speelt op mondstukken die door jouw Belgische vriend François Louis zijn gecreëerd. Waarom zijn ze zo speciaal?

Sinds 1988 speel ik op zijn mondstukken die met Grenada hout zijn gefabriceerd. François is een echt genie. Zijn mondstukken laten mij toe om mijn persoonlijkheid en mijn geluid te ontwikkelen. Dat zijn heel open mondstukken die veel lucht laten doorstromen. Ze laten me toe met dezelfde vibraties zacht of hard te blazen.

Op jouw laatste album Folk Art (zie Nieuw op cd) heb je o.a. met een aulochrome gespeeld. Een nieuw instrument dat door de Belg François Louis werd uitgevonden.

Dit is één van de mooiste uitvindingen die ik gehoord en geprobeerd heb. Ik heb de gelegenheid gehad om de evolutie van dit instrument

van zijn geboorte tot de uiteindelijke realisatie te beleven. Het lijkt net een dubbele sopraansaxofoon die polifonische klanken weergeeft. Dit instrument laat ook toe om twee-in-één gelijkgestemd te spelen. Het dubbele mondstuk heeft twee openingen zodat de harmonisatie van de twee pijpen verschillend kan zijn. Het mechanisme van dit instrument is ook soepeler ten opzichte van een gewone saxofoon. Het is al een ervaring om dit instrument te zien en te horen, maar de aulochrome bespelen is als een "dream come true."

Kun je je voorstellen er een standard zoals A Love Supreme mee te spelen?

En waarom niet een standard zoals *Body & Soul*? Een compositie die veel harmonieën gebruikt. Om de mogelijkheden van een aulochrome te begrijpen moet men zich een pianist als **Art Tatum** inbeelden die op een piano zou spelen die slechts een noot tegelijkertijd toelaat te spelen. Dat zou dan voor een gewone saxofoon doorgaan. Nu moet je je een normale piano voorstellen die het spelen van verschillende noten tegelijkertijd mogelijk maakt en

Joe Lovano

er de meesterwerken van pianisten zoals Art Tatum, **Duke Ellington** of **Thelonious Monk** bij bedenken. Composities die veel harmonische gedeelten inhouden zijn heel geschikt om op de aulochrome te vertolken, want dit instrument vermenigvuldigt de mogelijkheden. Een compositie zoals *A Love Supreme* zou ook goed met dit instrument te spelen zijn. Het is al een compositie die veel vrijheid geeft door de modale inslag.

Patrick Bivort

► **Banjax**, 20 juli in Dinant spelen. Wisselend met Gent wordt ook elk jaar de Django d'Or uitgereikt, dit keer in Dinant. (zie kaderartikel).

De laureaten worden bekend gemaakt en de prijzen uitgedeeld op zaterdag 18 juli. Daarna volgt om 20u een Big Band hommage aan Sadi o.l.v. **Alexandre Plumacker**. Die avond wordt passend afgesloten door Toots met zijn eigen kwartet: **Nathalie Lories** (p), **Sal La Rocca** (b) en **Joost van Schaaijk** (d).

Ook de volgende twee dagen staan formaties uit eigen land op het podium: **Bernard Guyot & Charles Loos Quartet** (19 juli) en **Jean Warland & Fabrice Alleman Quartet** (20 juli). Van dit merkwaardige duo is wanneer dit magazine verschijnt, een album uit op Igloo. Op stapel staat ook een lijvig boek van de hand van de onvermoeibare Jean Warland, *Bass Hits*, dat wellicht in het najaar zal verschijnen.

Topacts op zondag 19 juli zijn om 20u het **Enrico Rava Quintet feat. Paolo Fresu** en om 22u de **Joe Lovano Special Band**. In deze band **Eric Legini** (p), **Stéphane Belmondo** (t), **Dré Pallemmaerts** (d) en **Thomas Bramerie** (b).

Op maandag 20 juli sluit het festival af met de **Richard Galliano All Star Band** en **John Scofield Pietry Street Band**.

foto: © Jos Knaepen

Toots Thielemans

John Scofield

Op uw laatste album speelt u met de Pietry Street Band een blues- en gospelrepertoire. Waar komt het vandaan?

Ik heb altijd al een bluesalbum in New Orleans willen opnemen. Dat is waar ik als muzikant ben begonnen en waar ik ook meer en meer voeling mee heb. Maar ik vond dat er al zoveel bluesalbums bestaan. Aangezien ik een grote fan van gospel ben wou ik die twee genres verenigen. Dus heb ik mijn favoriete gospelcomposities met enkele eigen composities opgenomen. Het is spijtig dat veel gospelmuziek alleen maar in de kerk te horen is. Dat is heel krachtige muziek. Natuurlijk heb ik gospel volgens mijn interpretatie gearrangeerd en opgenomen. Gospel bevat interessante harmonieën die zowel bluesy als jazzy kunnen klinken.

Dit album is een natuurlijke evolutie ten opzichte van jouw vorige albums. Maar ook een evolutie in de zin dat je de tijd hebt genomen om deze muziek met de muzikanten van de Pietry Street band te spelen.

Vooraleer een nieuw project op te nemen, ga ik met nieuwe muzikanten tijdens twee, drie dagen repeteren. Dat is de manier waarop ik voortaan wil werken. Ik ben heel fier dat mijn album met **Jon Cleary**, **George Porter jr** en **Ricky Fataar** op deze manier is ontstaan. We hebben gedurende een lange periode die muziek gespeeld vooraleer de studio in te trekken. Wij hebben alle swing- en blueselementen gebruikt om een echte fusion van jazz/funk/gospel voor te stellen. Het is dat repertoire dat wij in Dinant gaan spelen.

Dankzij muzikanten zoals jij wordt de jazz weer een muziek waarop men kan dansen.

Het kwam nooit bij mij op of de muziek die ik speelde wel of niet zou aanzetten tot dansen. Het is meer instinctmatig. Anderzijds is het dankbaar voor een dansend publiek te spelen. Dat herinnert mij aan mijn jonge jaren toen ik met jazzrock groepen speelde.

Patrick Bivort

foto: © Jos Knaepen

John Scofield

Richard Galliano

Vorig jaar was een intens jaar voor je met verschillende projecten: Mare Nostrum met Jan Lundgren en Paolo Fresu, een cd met het Brussels Jazz Orchestra, een andere met Gary Burton en een nieuw schitterend album met Gonzalo Rubalcaba, Charlie Haden en Mino Cinelu.

Sinds ik het label Dreyfus heb verlaten, voel ik me meer vrij. Ik heb mooie projecten met hen kunnen opnemen. Platenmaatschappijen denken dat je op een bepaalde manier aan je carrière bouwt. Maar ik wilde eigenlijk alle richtingen uit en me vrij voelen te doen wat ik wilde en daarom heb ik Dreyfus verlaten. Toen ik met Gary Burton in Brussel kwam spelen heb ik de mensen van het BJO ontmoet en spraken we af iets samen te spelen. Onmiddellijk was ik geïnteresseerd, want ik heb, zelfs bij verzamelaars, nooit albums ontdekt, waar accordeonisten met een bigband samenspelen. Dat was dus een mooie gelegenheid. Art Van Damme heeft wel iets met een blazerssxtet gedaan. Oorspronkelijk dachten we met het BJO aan een repertoire van Franse chansons. Maar ik vond dat het niet zo origineel was. Daarom zijn wij tot de beslissing gekomen om een album met mijn eigen composities op te nemen op een uitzondering na: een standard van Astor Piazzolla: *Michelangelo*. (Nvdr: Richard Galliano & The Brussels Jazz Orchestra – *Ten Years Ago* is recent uitgegeven door Milan.)

Hoe heb je het BJO ontdekt?

Ivan Paduart was de eerste die mij op deze bigband wees. Hij heeft me toen gezegd dat ze de beste in de wereld waren. Hij heeft gelijk. Hun spel is zo nauwkeurig en heel erg muzikaal en tegelijk heel lieflijk, vriendelijk en vol energie. Ze zijn heel communicatief met het publiek. In Frankrijk hebben wij bijvoorbeeld de Paris Jazz Big Band maar die is niet met het BJO te vergelijken. In België is er meer een traditie van de standards en van de swing.

Wil je wat vertellen over je nieuw album Love Day?

Dat was een mooie ervaring, een ontmoeting met veel respect voor de muziek en de muzikanten. Ik ken al die musici al jaren: Charlie Haden, Mino Cinelu op de cd, Richard Bona en Clarence Penn voor de zomertour. Maar Gonzalo Rubalcaba was

voor mij de grote ontdekking. Het is een schitterende pianist en een vriendelijke man maar ook heel bescheiden. Hij heeft geen ego problemen. Wij hebben kort geleden enkele concerten in duo gespeeld en zoals ik, is hij een muzikant die altijd aan het zoeken is. We wisten elkaar elke avond met andere akkoorden te verrassen. Ik spreek bijna geen Engels en hij geen Frans maar toch is er een echte communicatie tussen ons.

Love Day is een compositie die ik in 1970 heb ge-

schreven, maar nooit is opgenomen. Ik heb veel stukken op piano geschreven vóór alle tango en musette invloeden me later hebben opgeslorpt. Dat waren composities die ik *Aurore* en *Crépuscule* doopte. Titels met betrekking tot een dag of een leven. Een leven dat snel voorbijgaat. Maar de liefde of de vriendschap is tijdloos en belangrijk in het leven. Daarom *Love Day*.

Patrick Bivort

Django d'Or 2009

Op 18 juli worden op Dinant Jazz Nights voor de 14de keer de Belgische Django d'Or prijzen toegekend. Die onderscheiden jaarlijks in een beurtrol Vlaamstalige en Franstalige jazzmuzikanten in twee categorieën. Nieuw is een bijkomende prijs voor het beste album van het jaar. De uitreiking gebeurt afwisselend op het Gent Jazz Festival en Dinant Jazz Nights. Voor deze editie zijn genom-

neerd in de categorie *Gevestigde Waarde*: Bruno Castellucci, Jacques Piroton en Pierre Vaiana, in de categorie *Jong Talent*: Alexandre Cavaliere, Greg Houben en Quentin Liégeois.

Daarnaast wordt ook de Bijzondere prijs van de Belgische Artistieke Promotie van auteursvereniging Sabam, beter bekend als 'De Muze van de B.A.P.-SABAM' overhandigd aan een jazzper-

soonlijkheid die omwille van zijn of haar bekendheid en/of verdiensten succesvolle acties heeft ondernomen ter ondersteuning van de jazz.

Voor het eerst is er ook een prijs voor het beste album van het jaar. Hiervoor komen in aanmerking: Philip Catherine – *Guitars Two*, Bart Defoort – *Sharing Stories On Our Journey* en Jef Neve Trio – *Soul In A Picture*.

Meer info: www.dinantjazznights.org

30ste Jazz & Blues Festival in Gouvy

Tom Harrell Quintet en Kenny Barron Trio trekpleisters

Op 7, 8 en 9 augustus is het voor de 30ste keer dat in de Ardennen, vlakbij de grens met het Groot-Hertogdom Luxemburg, in het pittoreske familiale kader van de Ferme Madelonne Jazz & Blues op het programma staan.

Op vrijdag 7 augustus vanaf 19u is het jazzdag met als topact het **Tom Harrell Quintet**, dat het repertoire van de jongste cd *Prana Dance* brengt. Hij wordt bijgestaan door **Wayne Escoffery** (ts), **Danny Grissett** (p), **Ugonna Okegwo** (b) en **Jonathan Blake** (d).

Foto: © Jos Knaepen

Tom Harrell is op zijn minst gezegd een enigmatische persoonlijkheid, maar eens hij de trompet aan zijn lippen brengt, klinkt er hemelse muziek. Hier is hij vooral bekend als lid van het **Phil Woods Quintet** (1983-89) tot hij in het trio van **Philip Catherine** de tragisch om het leven gekomen **Chet Baker** kwam vervangen, waarmee Philip eerder had getoerd.

Merkwaardige albums als *I Remember You* en *Moods, vol. I & Moods, vol. II* zijn het resultaat van opnames in trio met Philip Catherine en **Hein Van de Geyn** en verschenen op het Criss Cross label van de Nederlander Gerry Teekens.

In zijn jongste album *Prana Dance* refereert hij aan Indische en Oosterse meditaties met nummers als *Prana*, *Maharaja* en *In the Infinite*. Ergens roept Harrell sterke herinneringen op aan Miles van de jaren 50 met hier Escoffery als 'zijn' Coltrane. Grissett voegt daar bijzonder groovy accenten aan toe. Tom Harrell stelt zelf dat hij in dit project vooral streeft naar een evenwicht net als yin en yang.

Op de tweede jazzdag, zaterdag 8 augustus, steelt het **Kenny Barron Trio** de show met **Kiyoshi Kitagawa** (b) en **Francisco Mel** (d). (Kenny Barron speelt ook in duo met Charlie Haden op Jazz Middeelheim – zie p. 23).

In de Club op zaterdag staan achtereenvolgens het **Robert Jeanne Quartet** (B), het **Chrystel Wautier trio** (B) en de winnaars van vorige Jazz Hoeilaart het **Krzysztof Urbanski Mid West Quartet** (Polen).

info: www.gouvy.eu/madelonne/index.htm

Mid West Quartet op tournee in ons land

Met drummer **Tomek Torres** hadden we een interview over de deelname aan Gouvy en de tournee in het najaar en verdere plannen.

Wat was de ervaring na het winnen van Jazz Hoeilaart?

De deelname aan Jazz Hoeilaart was als groep de eerste trip buiten Polen. Zelf had ik aan de wedstrijd al deelgenomen in 2001 met mijn band Triology die toen vierde eindigde. Nadat we vorig jaar met het MWQ wonnen, werd onze muziek ook in ons thuisland, Polen, ineens gewaardeerd. Een beetje triest dat we pas na eerst in het buitenland te zijn onderscheiden in eigen land erkenning kregen.

Na Hoeilaart speelden we op een festival in Warsaw, daarna werden we uitgenodigd op het grootste jazzfestival, Jazz Jamboree, in Polen. Dat was een hele grote eer, en we hadden nog het geluk dat het festival zijn 50ste verjaardag vierde. We mochten optreden net voor mijn trompet goeroe – **Arturo Sandoval**! Dat was een hele sensatie want hij is een Cubaan, evenals mijn vader. Ik speel in een salsaorkest en wat Arturo daar bracht ligt heel dicht bij mijn roots.

We zijn heel blij om in Gouvy te mogen spelen en we kijken al uit naar onze tournee doorheen België in het najaar.

Hebben jullie nieuwe songs en plannen voor een release?

Natuurlijk, we hebben nieuw materiaal, maar we houden eraan om zowel vroeger werk als nieuwe composities te spe-

len. We hebben op dit moment een set verzameld waarmee we in een professionele studio opnames plannen in juli. De releasedatum is moeilijk te voorspellen, want we moeten de opnamedatum nog bevestigen. Maar we gaan zeker een aantal Poolse gasten, bijzonder goede muzikanten, en misschien zelfs een internationale gast uitnodigen. Maar het is nog geheim.

Wat mogen de bezoekers van het Gouvy Jazz festival verwachten?

MWQ is een mix van vele invloeden. Onze leider, **Christopher Urbanski**, en ikzelf zijn sterk geworteld in de jazz. Onze pianist **Bartek Sniadecki** is dan weer

eerder r'n'b & soul geïnspireerd, zodat we ook daar een belangrijke injectie van groove krijgen. We hopen dat het publiek die combinatie zal smaken. Ballads, groovy tunes maar ook al eens wat heviger jazz zitten er zeker in.

Welke artiesten hebben jullie beïnvloed?

In deze groep zou ik zeker **John Coltrane** als grote inspirator aanhalen, nu nog altijd. De harmonie, de timing, de manier waarop het swingt, gewoon ongelooflijk! En van de moderne groepen/muzikanten houden we vooral van wat **Branford Marsalis** doet, evenals **Kenny Garrett**. Daar is ook ergens onze manier van spelen op gebaseerd. We willen graag evolutueren in die richting.

www.myspace.com/midwestquartet

Foto: © Jos Knaepen

Mid West Quartet

Concertagenda

- Zaterdag 8 augustus: 30ste Festival de Jazz et de Blues - Gouvy
- Zaterdag 12 september: OdeGand - Gent
- Zondag 13 september: Internationaal Straatkunstenfestival, Mol
- Woensdag 16 september: Buster, Antwerpen
- Zondag 20 september: Druivenfeesten - Hoeilaart
- Zondag 20 september: De Sjuur - Maaseik
- Donderdag 24 september: Muziek-instrumentenmuseum - Brussel

30ème festival de jazz et de blues de Gouvy

Ferme Madelonne

7, 8 et 9 août 2009

www.gouvy.eu/jazz&blues - 00 32/80 51 77 69

Vrij 7 augustus '09

- Pink Turtle (FR)
- Sylvain Beuf quintet (FR)
- Tom Harrell Quintet (USA)
- Klezmic (B)
- Yves Teicher trio (B)
- East/West European Quintet (PL/FR)

Zat 8 augustus '09

- Dmitri Baevsky (RU/NL)
- Ignasi Terraza Quartet, special guest Jesse Davis (ES/USA)
- Gillad Atzmon with Strings (IL/PS/UK)
- Kenny Barron Trio (USA)
- Chrystel Wautier trio (B)
- Robert Jeanne Quartet (B)
- Krzysztof Urbanski MidWest Quartet (PL), winnaar Jazz Hoeilaart 2008

Zon 9 augustus '09

- Albert blues band (B)
- Guitar Ray & the Blues Gamblers (IT)
- Sonny Rhodes blues band (USA)
- Carvin Jones trio (USA)
- Lightnin' Guy & The Mighty Gators (B)
- Cisco Herzhaft (FR)
- K-PAX Bluesband (B)

Gouvy is Groovy!

PRESENTEREN

Jazz Middelheim

CHARLIE HADEN / DEE DEE BRIDGEWATER
HANS TEEUWEN ZINGT / TOOTS THIELEMANS
LAURIE ANDERSON - LOU REED - JOHN ZORN
"IMPROVISATIONS"

JAZZMIDDELHEIM.BE
13-16 AUG 2009

Jazz Middelheim 2009

Spannende ontmoetingen

Bernard Lefèvre

Jazz Middelheim gaat op zijn elan verder "met een breed georiënteerd programma dat verankerd blijft met het respect voor het verleden", aldus organisator Bertrand Flamang. De stad Antwerpen engageert zich en belooft bij monde van Philip Heylen opnieuw een extra duwtje, gekoppeld aan het initiatief Jazz in Antwerpen.

In deze editie van Jazz Middelheim krijgen we de bevestiging van talent uit eigen land: Flat Earth Society staat er met zijn nieuwe projecten, het Bert Joris Quartet met Magone (Klara-prijs 2008), Octurn met verrassende gasten, Erik Vermeulen met zijn trio (werk van de schitterende cd *Live Chroma*), en natuurlijk ontbreekt de peter van het festival niet: Toots Thielemans. Opvallend afwezig op Jazz Middelheim 2009 is het BJO!

Toots nodigt het Danilo Perez Trio uit met Ben Street (b) en Adam Cruz (d).

Danilo Perez, vooral bekend als pianist in het Wayne Shorter Quartet, begon als driejarige aan de zijde van zijn vader, een zanger en bandleider. Hij studeerde zowel in Panama als in de VS, onder meer aan de Berklee School of Music. Hij maakte naam door zijn Pan-Amerikaanse aanpak, waarbij hij invloeden van zijn geboorteland vermengt met jazz. Sinds de jaren negentig leidt hij zijn eigen groe-

Danilo Perez

foto: © Jos Knaepen

Erik Vermeulen

foto: © Jos Knaepen

pen, won drie grammy nominaties voor zijn albums. Zijn jongste album, *Across The Crystal Sea* is ook een eerbetoon aan het album *Bill Evans Trio with Symphony Orchestra* uit 1965. Perez is altijd een lyrische en tegelijkertijd dynamische speler geweest. De voorbije jaren viel hij vooral op als pianist van het Wayne Shorter kwartet. Met Toots, die ook als geen ander de Latijns-Amerikaanse muziek aanvoelt, moet dat klikken.

Ook op diezelfde dag is er een hommage aan Chet Baker, *Chet Mood* genaamd met Enrico Rava en Philip Catherine. Aldo Romano (d) en Riccardo del Fra (b) zijn de medeplichtigen.

Catherine was in de jaren tachtig vaste partner van Chet Baker en bracht al een Chet-hommage-cd *I Remember You* (Criss Cross 1990) uit. Ook Riccardo del Fra speelde

eind jaren 70 geruime tijd met Chet Baker.

Nu al mogen we verwachten dat het stormloopt voor die Toots-dag. En misschien ook al op de eerste dag, want dan heeft John Zorn (as) wel heel bijzondere gasten: Lou Reed (g) en Laurie Anderson (viool, electronics). Toen Zorns club The Stone in New York in haar voortbestaan bedreigd werd, kwamen Reed en Anderson — die in 2008 gehuwd zijn — een hart onder de riem steken en traden er op. Daarvan verscheen een cd op Zorns label Tzadik. Het is een mengeling van avant-garde en vrije improvisatie.

Unieke stemmen

Een andere opvallende verschijning wordt Hans Teeuwen. Deze Nederlandse cabaretier maakte in 2007 een carrièreswitch en werd jazzzanger. Hij vertolkt vooral de Great American Songbook maar doet dit "met de scherpte van Sinatra en het explosieve van Nick Cave". Hij wordt begeleid door een meesterlijk kwintet met Jesse van Ruller (g), Benjamin Herman (as), Ruben Hein (p), Kasper Kalf (b) en Joost Kroon (d).

►► En diezelfde dag is het vocale hoogtepunt **Dee Dee Bridgewater** (zie kaderstuk).

Op de slotdag van Jazz Middelheim opent **Bert Joris** met zijn kwartet (wedden dat de tent dan om 15u al volloopt!). Dan volgt een verrassende

ontmoeting tussen **Jason Moran** en **Bill Frisell**. Moran heeft zijn Bandwagon kompanen bij, **Tarus Mateen** (b) **Nasheet Waits** (d), en zijn echtgenote zangeres **Alicia Hall Moran**, die op zijn jongste album *Artist in Residence* te horen is. En daar bovenop is Bill Frisell te gast (zie ook

Gent Jazz waar hij met McCoy Tyner optreedt).

Stil genieten wordt het zeker met **Charlie Haden** (b) en **Kenny Barron** (p). Hun live duo-cd *Night and the City* (1996) is één van de toppers van de laatste jaren. ►►

Dee Dee Bridgewater: *j'ai deux amours*

De knappe, flamboyante **Dee Dee Bridgewater** heeft haar carrière op twee fronten opgebouwd, in de VS (vooral New York) en in Europa (Parijs). Ze is bekroond met een Grammy Award in haar thuisland en met de Franse Victoire de la Musique. In 1999 is ze mede dank zij deze erkenning ambassadrice geworden van de Verenigde Naties en draagt ze haar steentje bij in de strijd tegen de

honger in de wereld. Haar pendelroute tussen de VS en Europa is nu uitgebreid met Afrika.

"With age comes wisdom, spiritual awakenings. Taboos are shed. Women drape themselves in invisible clothes of beauty. We become enveloped in serenity. There is no more need to prove who we are, we simply ARE. This is where I find myself today. I have closed many

chapters in my life. And this new chapter that I am writing is all about embracing my 'self', finding my 'roots', seeking out my heritage. For so long, for so many women of color, we've been afraid to embrace our 'blackness' fully, whole-heartedly."

Dit statement van Dee Dee sluit aan bij haar benoeming in 1999 als ambassadeur van de Verenigde Naties. In Mali legde ze de basis voor het daaruit resulterende album *Red Earth: A Malian Journey*, waar ze niet alleen haar muzikale klasse en ervaring inbrengt, maar ook haar eigen Afrikaans-Amerikaanse roots. Een album dat de folk-pop van **Salif Keita** en de primaire blues van gitarist **Ali Farka Touré** verenigt met de ervaring van een volwassen jazzvocaliste.

Dee Dee Bridgewater, geboren als Denise Grant (27 mei 1950), werd dank zij haar man **Cecil Bridgewater**, met wie ze in 1970 was gehuwd, de vocaliste van de Thad Jones-Mel Lewis Orchestra. Cecil Bridgewater speelde immers in de trompetsectie van dit orkest. Daardoor was ze gelanceerd en vinden we haar terug in het gezelschap van heel wat groten van die tijd zoals **Sonny Rollins**, **Dizzy Gillespie**, **Dexter Gordon** en **Max Roach**. In 1976 maakte ze haar eerste album onder eigen naam voor Atlantic Records, maar niettegenstaande haar niet geringe kwaliteiten en een wellicht wat opportunistische keuze van haar Atlantic producers, die haar meer in de richting van R&B en groovy pop duwden, kreeg ze nooit de bekendheid die ze verdiende.

In 1980, toen ze met de show *Sophisticated Ladies* naar Europa trok, oogste ze veel bijval. Zo ontdekte ze ook Parijs en besloot haar carrière bij onze zuiderburen opnieuw te lanceren.

Bovendien stichtte ze daar een gezin met haar tweede echtgenoot, een Franse zakenman, en werd de Nederlandse bassist **Hein van de Geyn** haar muzikale directeur. In de jaren die daarop volgden was ze bijzonder actief op allerlei podia en festivals, vooral in Europa. Ondertussen had ze zich ook als musical-actrice bewezen in het theater, vooral met *Lady Day* (1986), waar ze de rol van **Billie Holiday** speelde. Maar ook als jazzvocaliste zat ze niet stil en de neerslag van haar optredens kwam uit op cd's als *Live in France* en *Live in Montreux*. In 1994 kwam er dan *A Tribute to Horace Silver*, met warme herinneringen aan een periode, toen ze met haar eerste man Cecil Bridgewater in New York ging wonen en hij toen deel uitmaakte van het kwintet van **Horace Silver**.

foto: © Jos Knaepen

Dee Dee Bridgewater

Luc De Baets

Kenny Barron

Charlie Haden

Kenny Barron: De aanstekelijke elegantie van een grootmeester!

1996 was een cruciaal jaar in de loopbaan van pianist **Kenny Barron**. In april nam hij twee van zijn allerbeste cd's op met zijn trio: *Live At Bradley's vol 1* en vooral *vol 2, The Perfect Set* genaamd. Enkele maanden later in september nam hij in de Iridium club in Manhattan, het album *Night and The City* op, een duo met **Charlie Haden**. Het werd een magische performance en een album dat een Grammy nominatie haalde. Beide heren worden geacht dit nog eens over te doen op 16 augustus op Jazz Middelheim. Kenny Barron is bovendien reeds op 8 augustus met zijn huidige trio één van de trekpleisters van het Jazz Festival van Gouvy.

Philadelphia is de geboorteplaats van vele legendarische jazzmuzikanten. Ook zo van Kenny Barron (1943). Een gedegen klassieke opleiding vanaf zijn zesde legde een stevige basis maar toen de jonge Barron **Tommy Flanagan**, **Hank Jones** en **Wynton Kelly** hoorde was hij gewonnen voor de jazz. Later ging zijn bewondering uit naar **McCoy Tyner** en vooral naar **Thelonious Monk**. Hij ontpopte zich als de volmaakte begeleider van vocalisten maar ook van grootheden als **Dizzy Gillespie**, **Stan Getz**, **Freddie Hubbard**, **Yusef Lateef**, **Ron Carter** e.a. Samen met tenorsaxofonist **Charlie Rouse**, drummer **Ben Riley** en

bassist **Buster Williams** vormde hij in de jaren tachtig de groep Sphere, een ode aan Thelonious Monk. Jaren nadat Rouse kwam te overlijden, werd de groep opnieuw gevormd met alt-saxofonist **Gary Bartz**. Intussen was Barron met Williams en Riley de basis voor heel wat sessies en opnames met allerhande solisten. Maar hij begon ook meer en meer het trio naar voor te schuiven. Intussen groeit zijn discografie met solo-, duo- en trio-opnamen nog steeds aan.

Eind van de jaren tachtig was hij de ster in het Stan Getz Quartet. In de live albums *Anniversary* en *Serenity*, opgenomen in Stan Getz' Europese thuishaven, Jazzclub Montmartre in Copenhagen, kreeg hij in 1986 van de reeds wat zieke Getz alle ruimte om zijn rijke en lyrische pianospel te etaleren. Getz en Barron waren twee handen op één buik. Net als Getz hield Barron zeer van Braziliaanse muziek, wat leidde tot vele sessies met Braziliaanse muzikanten en tot een eigen Braziliaanse band. Niet verwonderlijk als je weet dat deze warme, lyrische muziek helemaal in de lijn ligt van zijn muzikale opvattingen. In andere omstandigheden, in 1991, enkele maanden voor de dood van Stan Getz, zouden beiden dat nog eens overdoen in duo in het Grammy genomineerde *People*

Time. Het waren toevallig die vele optredens met Getz, die hem de erkenning bezorgden, die hij al langer verdiende. Andere hoogtepunten uit recente jaren zijn de genoemde cd's *Live At Bradley's* met zijn trio en het duo met Charlie Haden in de Iridium op Broadway. Toevallig zijn dit, op *People Time* na, allemaal opnamen met publiek. Barron heeft dus een sterke live reputatie.

Het heeft wellicht te maken met het feit dat Barron zo veel gevraagd was als sideman, met meer dan 300 gastopnamen op zijn actief, dat hij lange tijd in de schaduw gebleven is van pakweg **Herbie Hancock** of **McCoy Tyner**. Ondertussen heeft hij vijf Grammy-nominaties op zijn actief, wint hij steevast jazzpolls van *Downbeat*, *Jazztimes*, *Jazziz* en is hij sinds 1997 genomineerd als Beste Jazzpianist door de Jazz Journalists Association.

Zijn fascinerend pianospel heeft bij muzikliefhebbers over de hele wereld een onuitwisbare indruk nagelaten. Zijn uitgepuurde en elegante spel is een waar genot om naar te luisteren. Liefhebbers van sterke jazzpianisten weten wat ze deze zomer niet mogen missen!

Luc De Baets

►► De **David Murray** groep zal op feestelijke wijze eindigen met het brengen van **Nat King Cole** 'en español' en 'with strings' want begeleid door de strijkers van **deFilharmonie**. In dit jongste project zoekt hij met een latin band de Spaanse kant van de pianist en crooner Nat King Cole op.

Net als vroeger vinden nog jamsessies plaats i.s.m. het conservatorium na het laatste optreden en gratis toegankelijk in het Crowne Plaza Hotel, waar de meeste artiesten verblijven.

Ruime mediacoverage

Jazz Middelheim blijft een omroepfestival en de VRT zal de live-beleving van de concerten en de unieke sfeer in beeld, geluid en woord vertalen. De concerten worden niet alleen een beleving op het terrein zelf, maar zullen ook uitgebreid te volgen zijn via Klara, Klara.be, Jazzmiddelheim.be en Canvas+. Ook dit jaar neemt Klara het voortouw, zowel op de radio als op de site,

zowel voor als tijdens het festival. Tijdens Jazz Middelheim zendt Klara elke dag vanaf 18 uur tot middernacht live uit vanuit Park Den Brandt, met de concerten rechtstreeks, inleidende gesprekken en achtergrondinformatie door **Lies Steppe**, **Bart Vanhoudt**, **Marc Van den Hoof** en **Rob Leurentop**. De digitale kijker kan er via Canvas+ live bij zijn op vrijdag 14 augustus. En ook de andere VRT-netten blijven Jazz Middelheim redactioneel opvolgen.

Info & tickets: www.jazzmiddelheim.be

Wilt u meer weten over onze activiteiten en/of de werking van folk en jazz bij Muziekmozaïek, surf dan naar www.muziekmozaiek.be

mm
muziekmozaïek
Digitaal centrum voor folk & jazz

JAZZ AU VERT

INITIATIE- EN VERVOLMAKINGSSTAGE VOOR JAZZ

Met zijn 25ste editie, dompelt de stage «Jazz au vert» u compleet onder in de wereld van de jazz !

INHOUD : Instrument lessen, ensemble lessen, optionele lessen (harmonie, big band), thematische workshops (ritme, Afrikaanse muziek en vrije improvisatie), elke avond jam sessions en een leerlingen concert om de stage af te ronden.

NIVEAU EN LEEFTIJD : Deze stage richt zich zowel naar amateur muzikanten als professionelen, met of zonder ervaring met jazz. Vanaf 16 jaar.

LERAREN : Ben Sluijs, Daniel Stokart (saxofoon, fluit), Erik Vermeulen, Ivan Paduart (piano), Peter Hertmans, Quentin Liégeois (gitaar), Jean-Louis Rassinfosse (contrabas), Bruno Castellucci, Jan De Haas (drums), Phil Abraham (trombone), ...

VAN 20 TOT EN MET 26 JULI 2009 @ LA MARLAGNE - WÉPION (BELGIË)

INFOS : 02 219 58 51 - ldh@jazzinbelgium.org - www.jazzinbelgium.com

JAZZ *in* **DE ROMA**

• SABRINA STARKE

DO 1 OKT: 20U30 • € 12/€ 10* | De Rotterdamse zangeres brengt jazzy en funky soul uit haar debuutalbum 'Yellow Brick Road' (Blue Note).

• RADIO MODERN

VR 2 OKT: 20U30 • € 12/€ 10* | Herbeleef een stukje geschiedenis en geniet een avond lang van dit retro swingfeest.

• RABIH ABU-KHALIL: EM PORTUGUÊS

DO 8 OKT: 20U30 • € 20/€ 18* | Naar aanleiding van zijn nieuwe cd 'Em Português' brengt Abou-Khalil de Portugese zanger Ricardo Ribeiro mee.

• BOBO STENSON TRIO: CANTANDO

DO 15 OKT: 20U30 • € 18/€ 16* | Stenson is terug in De Roma met zijn vertrouwde kompanen Anders Jormin en Jon Fält en een nieuwe cd.

• PDM BIG BAND

ZO 18 OKT: 15U • € 12/€ 10* | De PDM band is een echt dansorkest. Breng alvast uw dansschoenen mee.

• NATHALIE LORIERIS TRIO *feat.* BERT JORIS & STRINGS

DO 22 OKT: 20U30 • € 18/€ 16* | De Naamse pianiste komt naar De Roma met trompettist Bert Joris, Philippe Aerts op contrabas en Joost van Schaik op drums. Het strijkkwartet bestaat uit Igor Semenov, Aurélie Entringer, Stefan Willems en Jan Sciffer.

• DAVE DOUGLAS QUINTET

DI 27 OKT: 20U30 • € 20/€ 18* | De Amerikaanse jazztrompetist behoort tot een van de interessantste muzikanten van de hedendaagse jazz. Met Donnie McCaslin op sax, Uri Caine op piano, Scott Colley op bas en Clarence Penn op drums.

• LUDOVICO EINAUDI

ZA 21 NOV: 20U30 • € 20/€ 18* | Einaudi wordt wel eens de Italiaanse Wim Mertens genoemd. Hij neemt Robert Lippok (To Rococo Rot) mee voor de elektronica, en een strijkkwartet.

• BART DEFOORT & EMANUELE CISI QUINTET

VR 4 DEC: 20U30 • € 14/€ 12* | De frontlijn van twee tenorsaxofoons vormt een specifieke en originele sound. Met Bart Defoort en Emanuele Cisi op tenorsax, Ron Van Rossum op piano, Nicolas Thys op contrabas en Sebastiaan De Krom op drums.

• TOOTS THIELEMANS QUARTET

ZO 20 DEC: 20U30 • € 22/€ 20* (OOK VVK IN BILBO ANTWERPEN)
Deze Belgische jazztrots is ondertussen 87 jaar, maar nog altijd jong van geest en hart. Zijn palmares is indrukwekkend, evenals de eenvoud die hem siert.

JAZZ *in* **RATAPLAN**

• TUTU PUOANE QUARTET: QUIET NOW

(DVD-OPNAME) DO 1, VR 2 OKT: 20U30 • € 12/€ 10*

De Zuid-Afrikaanse zangeres heeft haar tweede cd 'Quiet Now' opgenomen, met composities van Ewout Pierreux, Nicolas Thys en Jack Van Poll. Lieven Venken zit aan de drums.

• AKA MOON

WO 14 OKT: 20U30 • € 12/€ 10* | De muzikale avonturen van Aka Moon werden in meer dan 15 albums opgenomen. Met Fabrizio Cassol op sax, Michel Hatzigeorgiou op bas en Stéphane Galland op drums.

• SAM VLOEMANS: BORD DU NORD

VR 16 OKT: 20U30 • € 10/€ 8* | Bloedmooie composities van trompettist Sam Vloemans, doordrongen van melancholie en nostalgie. Met Gwen Cresens op accordeon, Hendrik Braeckman op gitaar, Henk De Laat op bas en Louis Debij op drums.

• MÓGIL

VR 23 OKT: 20U30 • € 12/€ 10* | Deze groep Belgische en IJslandse muzikanten brengt vernieuwende muziek, gebaseerd op oude populaire IJslandse folkmuziek. Met Joachim Badenhorst op klarinet, Ananta Roosens op viool, zangeres Ragnheidur Árnadóttir en Hilmar Jensson op elektrische gitaar en effecten.

• CURSUS BELGISCHE JAZZ DOOR JAZZLAB SERIES

DI 17, DI 24 NOV, DI 1, DI 8 DEC: 20U30 • € 15 VOOR DE HELE REEKES | Maak kennis met de boeiende geschiedenis van de (Belgische) jazz, de belangrijkste muzikanten, invloeden en stromingen. Bovendien worden de groepen die dit seizoen met JazzLab Series op tournee gaan op een originele manier geïntroduceerd. Het cursuspakket bevat een syllabus, met discografie en bibliografie. Frederik Goossens is de docent.

• MARCELO MONCADA SPACE QUARTET

VR 6 NOV: 20U30 • € 10/€ 8* | Het kwartet van de Chileense saxofonist Moncada speelt avontuurlijke jazzmuziek op de grenzen tussen culturen en genres. Chileense traditie wordt vermengd met elektronische fusion sounds en loops.

• NORMA WINSTONE TRIO

DO 19 NOV: 20U30 • € 12/€ 10* | Deze jazzdame van formaat ontving de 'jazz ahead! Skoda award 2009' en werd eerder al onderscheiden met een BBC Award in 2007. Ze wordt begeleid door Glauco Venier (IT) op piano en Klaus Gesing (D) op basklarinet en sopraansax.

• MASSOT-FLORIZOONE-HORBACZEWSKI

DO 26 NOV: 20U30 • € 10/€ 8* | Als accordeonist Tuur Florizoone en tuba-speler Michel Massot celliste Marine Horbaczewski ontmoeten, ontstaat er alchemie. Het drietal tovert de vreemdste, meest prettig gestoorde, maar bovenal ontroerende klanken uit hun instrumenten.

• JAZZLAB SERIES: JAZZ PLAYS EUROPE

ZA 28 NOV: 20U30 • € 10/€ 8* | Europese jazzmuzikanten krijgen na een strenge selectie carte blanche om elkaar met hun creativiteit aan te steken. In België is Rataplan de halte van hun tournee, met saxofonist Andrew Claes als vertegenwoordiger van de jonge Belgische jazz.

DE ROMA • TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT • RATAPLAN • WIJNEGEMSTRAAT 27, 2140 BORGERHOUT

TICKETS: 03 292 97 40 (MAANDAG TOT VRIJDAG: 9U30-12U30 EN 13U30-17U)

AAN ONZE TICKETBALIE: TURNHOUTSEBAAN 327, 2140 BORGERHOUT OF ONLINE OP WWW.DEROMA.BE EN WWW.RATAPLANVZW.BE

VOOR AL DEZE CONCERTEN KAN U OOK TICKETS AAN KORTINGSPRIJS KOPEN IN MARK SOUND, WOLSTRAAT 6, 2000 ANTWERPEN

JAZZ IN 'T PARK GENT

Nazomeren in het Zuidpark

Na de feesteditie vorig jaar (15 jaar) biedt **Jazz in't Park** opnieuw tijdens twee weekends eind augustus/begin september en nog altijd gratis een festival aan op een podium temidden de bomen in het Zuidpark Gent. Telkens zijn er middag- en avondconcerten.

Jazz in 't Park is ontstaan in de schoot van de Stad Gent, onder impuls van programmator-organisator Jan Schiettekatte. Hij is tevens directeur Dienst Feestelijkheden en Evenementenbeleid en coördinator van het Ghent Film Office. Met het festival wil hij een forum bieden voor de brede, moderne mainstream jazz, geworteld in bebop en postbop, alsook de doorgroei mogelijkheden voor jonge Belgische jazzmusici optimaliseren.

Het is een uitstekende gelegenheid om kennis te maken met jonge talentvolle groepen van bij ons zoals **Tione Thys Organ Trio**, **Mahieu-Vantomme Quartet**, **Bender Banjax**, **Frederik Leroux Trio**, **Steven Delannoye Quartet**, **Yves Peeters Group** en **Carlo Nardoza Quintet** plus **Gwen Cresens**. Maar ook gevestigde waarden zoals **Octurn** en het **Amina Figarova Sextet** zijn van de partij. Het **Youth Jazz Orchestra** is een primeur. Een bijzondere formatie is **Hijaz** die op vrijdag 4 september een middagconcert geeft.

Hijaz brengt een mix van vooral Noord-Afrikaanse wereldklanken met jazz. De groep van de Tunesische oudspeler **Moufadhel Adhoum** en de half-Griekse pianist **Niko Deman** bracht een debuut-cd *Dunes* uit met als gast **Vardan Hovanissian** (doudouk). De ritmesectie bestaat uit **Chris Mentens** (cb), **Azzedine Jazouli** (perc) en **Chryster Aerts** (d). www.hijaz.be

Het **Youth Jazz Orchestra** ontstond in het najaar van 2008 onder impuls van Jeugd en Muziek Brussel en het **Brussels Jazz Orchestra** (BJO). Het doel bestaat erin

Youth Jazz Orchestra

foto: © Jos Knaepen

jonge, getalenteerde muzikanten de kans geven zich te ontplooiën en te groeien in een professioneel gerund en ondersteund jazzorkest. Vorig jaar begonnen ze aan een parcours van drie jaar. Daarmee engageren de muzikanten zich voor zes projecten (masterclasses) onder artistieke leiding van het BJO. Onder meer **Frank Vaganée**, **Bert Joris** en **Marc Godfried** zijn hier de inspirerende begeleiders. De succesvolle première van het YJO vond plaats in Flagey (november 2008). December 2008 speelde het YJO in het STUKcafé te Leuven.

Na de tweede masterclass-week - in het voorjaar van 2009 - toonde het orkest zijn sterk jazztalent in de Mechelse Stadsschouwburg en het Cultuurcentrum De Meent te Alsemberg. Eind mei traden ze op tijdens de Brussels Jazz Marathon. Op Jazz in't Park zal het YJO op zondag 30 augustus 2009 voor het eerst op een festival optreden.

Amina Figarova groeide op in Baku, Azerbeidjan. Ze begon al zeer jong te componeren en te musiceren. Jazz werd een passie en ze besloot dan ook naar het muziekconservatorium in Baku te trekken. Daarna volgde het vermaarde Berklee College of Music in Boston. Vervolgens trok ze naar het Rotterdams Conservatorium. Sindsdien is Rotterdam haar thuisbasis. Vandaag is ze een heel productieve jazzpianiste en componiste.

Met haar eerste cd *Attraction* uit 1994 kreeg ze onmiddellijk heel wat aandacht. Het logische vervolg van dit verhaal was haar tweede album *Another Me* in 1998 waarop een mix van funk, fusion, R&B, reggae en latin gecombineerd met jazzinvloeden te horen was. In dat jaar werd ze uitgenodigd door de Thelonious Jazz Colony in Aspen, Colorado. Daar zag ook de Amina Figarova International Band het levenslicht. Met die band nam ze twee live-cd's op.

In 2001 kwam ze met een nieuwe plaat getiteld *September Suite*. Dit album kwam er niet zomaar. De avond voor

11 september had ze nog een prachtig concert gegeven in de New Yorkse Blue Note Jazz Club. De dag erna verkeerde de wereld in shock. Ook Figarova was getroffen door al dat leed. Dit album is haar verklanking van de gevoelens die ze had tijdens deze tragische dagen. Daardoor heeft die opname een sterk persoonlijk aspect.

De composities op dat album zijn veel bedachtzamer. Ze bevatten een donkere ondertoon en ook haar solo-spel krijgt hier een andere dimensie.

Dit sextet is trouwens deels Nederlands, deels Belgisch met haar Brusselse echtgenoot **Bart Platteau** op fluit en **Kurt Van Herck** op tenorsaxofoon. Twee trompettisten wisselen mekaar af: de Vlaming **Nico Schepers** en de Luxemburger **Ernie Hammes**. De Nederlandse inbreng komt van bassist **Jeroen Vierdag** en **Chris "Buckshot" Strik** op drums.

Over de laatste release *Above The Clouds* stond in JM september 2008 het volgende te lezen. "Figarova kan prachtige composities en arrangementen neerzetten van een grote tederheid, maar ze kan ook bijten op haar piano. Ze is een schitterende pianiste, zowel ritmisch sterk als melodisch ontroerend in haar opbouwende solos, waarin ze lange, ademende zinnen niet schuwt... Ze hoort thuis in de reeks van vrouwen als Toshiko Akiyoshi en Maria Schneider, die ook als geen ander het spel van hun band de expressie en de boodschap kunnen meegeven, die in hun composities neergepend is."

De band is in de VS zeer geliefd. De opnames van dit sextet staan er soms wekenlang in de Top Charts en er is behoorlijk wat te lezen over Amina Figarova en haar band in de Amerikaanse bladen. De internationale uitstraling wordt nog geaccentueerd door de vele buitenlandse optredens, niet in het minst in de VS zelf. Geen sant in eigen land, is misschien wat overdreven gesteld, maar vaak meer in de belangstelling over de grenzen van ons kleine landje.

Amina Figarova

foto: © Jos Knaepen

Voor alle verdere info: www.gent.be/jazzintpark

JAZZ IN 'T
PARK
ZUIDPARK
'09 GENT

Gratis concerten
en jazzfilms

28 - 30 augustus
4 - 6 september

www.gent.be/jazzintpark

Info: 09 210 10 10

JAZZ
HOEIL
LAAR
T2009

24/09 - 26/09

WWW.JAZZHOEILAART.BE

ONDER
JACK'S
VLEU
GELS
[JACK VAN
POLL - EWOUT
PIERREUX
- BART VAN
CAENEGEM]

HIJAZ
CINTIA
RODRI
GUEZ
SIX JAZZ
HOEILAART
FINALISTS

Coup de theatre in het voorjaar wanneer de beoordelingscommissie van de Kunstencentra in een preadvies o.a. Rataplan in Antwerpen en De Werf in Brugge aanbeveelt om met hun activiteiten te stoppen, met andere woorden zonder veel poeha de geldkraan dicht te draaien (zie Jazzmozaïek 1/2009 blz.20).

De reacties waren even hevig als talrijk en enkele weken terug werden een aantal plooiën gladgestreken, werd het uiteindelijk advies positief gewijzigd en kunnen Rataplan en De Werf de komende drie jaar weer voluit hun activiteiten ontplooiën.

Het seizoen loopt nu op zijn einde maar kort na de zomer, op 4, 5 en 6 september, organiseert De Werf samen met het Muziekcentrum en de Jazzlab Series voor de derde keer The Flemish Jazz Meeting, promotiedagen voor Vlaamse muzikanten en groepen, waar heel wat internationale media en organisatoren worden verwacht. **Rik Bevernage** licht toe.

Wat is het doel van de The Flemish Jazz Meeting?

Promotie van de jazz uit Vlaanderen naar de internationale jazzscene. Ons land is zo klein dat geen enkele jazzgroep kan overleven op basis van het beperkt aantal jazzpodia in België. De enige mogelijkheid is over de grenzen gaan spelen. Daar is kwaliteit voor nodig, en dit hebben we in huis, maar ook de nodige bekendheid is een absolute noodzaak. De FJM richt zich dan ook in de eerste plaats op organisatoren en persmensen uit Europa. We nodigen hen uit, betalen hun reiskosten terug, bezorgen hen hotel en catering en confronteren hen met heel goeie jazz uit Vlaanderen, in de best mogelijke setting. Bijkomend maken we van de gelegenheid gebruik ook de Belgische organisatoren en persmensen uit te nodigen. Ook daar is promo-

tie absoluut belangrijk en werkt zo'n meeting heel erg bindend en vormend voor onze 'jazz community'.

Er worden een dozijn groepen gekozen, die in binnen- en buitenland gepromoot zullen worden via de internationale media en organisatoren. Hoe wordt die selectie gemaakt? Komen gevestigde waarden in aanmerking of ligt de focus op minder bekend talent?

Uiteraard is een showcase brengen voor een dergelijk publiek heel belangrijk voor onze jazzmusici. Omdat we slechts een beperkt aantal onder hen de kans kunnen geven een live concert te brengen gebeurt de selectie heel zorgvuldig. Een jury van 60 mensen bestaande uit jazzorganisatoren en journalisten uit Vlaanderen wordt gevraagd welke jazzmuzikanten of groepen we moeten promoten naar het buitenland toe. De 12 meest vermelde namen op die lijstjes worden gevraagd deel te nemen. Een aantal jazznamen zijn dit stadium al lang voorbij, denken we maar aan mensen als **Toots, Bert Joris, Fred Van Hove,...** Een aantal andere namen of projecten zijn nog te prematuur. Ook dit laten we aan het oordeel van de jury over. Om niet te veel in herhaling te vallen hebben we voor deze derde

meeting die bands uitgesloten die reeds in beide vorige aan bod kwamen. Ik wil dan ook graag benadrukken dat het dus zeker geen competitie of populariteitstest is, overigens wordt de ranking nooit bekend gemaakt.

Wat is het effect van dergelijke organisatie op de belangstelling van organisatoren en media?

Bij vorige edities hebben we zeer veel persbelangstelling gekregen uit het buitenland. Ook de directe doelstelling (speelkansen creëren op buitenlandse festivals en jazzpodia) werd en wordt veel sneller bereikt dan ik vooraf inschatte. Zo zijn er op basis van de vorige edities concerten van Vlaamse bands gekomen in Hongarije, Canada, Nederland, Duitsland, Polen, Italië, Portugal, Frankrijk, enz. Heel concreet zijn we momenteel een project aan het uitwerken met AFIJMA om de komende jaren op alle belangrijke jazzfestivals in Frankrijk Belgische groepen te plaatsen.

Wel zijn we wat teleurgesteld in de belangstelling van de Belgische media. We zouden graag zien dat de meeting door onze media aangegrepen wordt om de vaderlandse jazz in het zonnetje te zetten en extra aandacht te schenken. Tenslotte mogen we fier zijn op de artistieke kwaliteit van onze jazzmuzikanten.

Wie heeft toegang tot deze meeting? Is dit louter voor de gespecialiseerde media? Wat heeft de jazzliefhebber hieraan?

Het betreft inderdaad een professionele meeting en het is niet de bedoeling om de jazzliefhebber deze showcases te laten volgen. Onrechtstreeks wel natuurlijk, want doorheen deze promotiecampagne willen we de organisatoren in Vlaanderen en de media overtuigen een tandje bij te steken. JazzLab Series is verantwoordelijk voor dit specifieke aspect van de meeting.

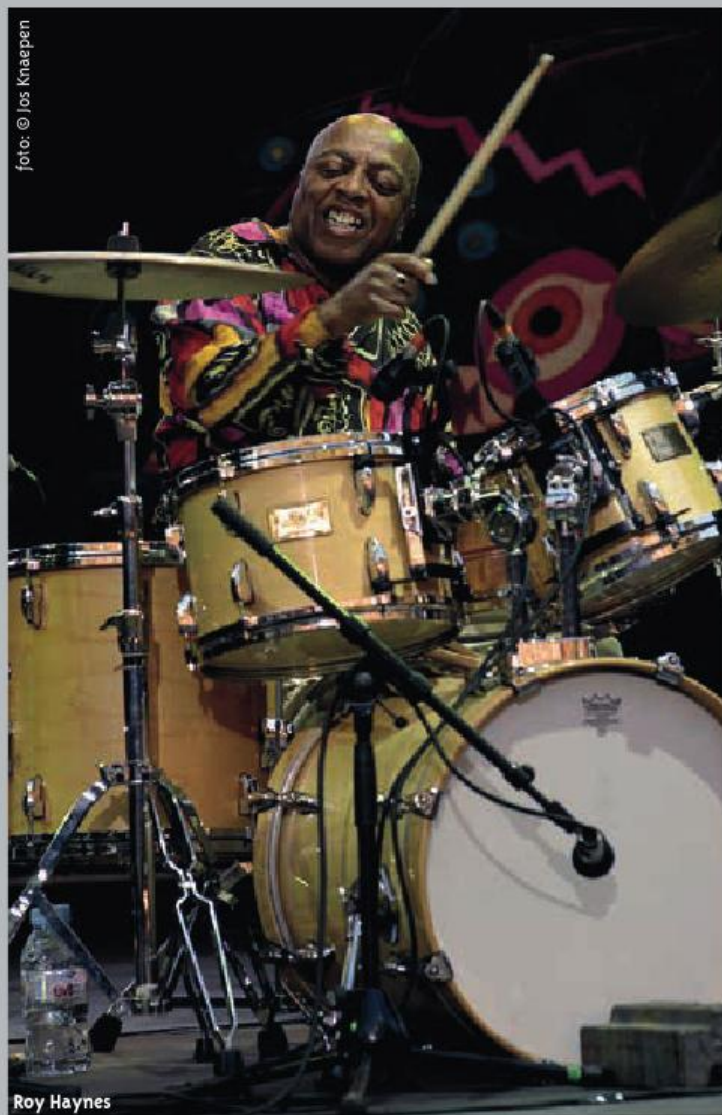
Er wordt zoals bij vorige edities een compilatie cd en dvd aangemaakt. Co-organisator Muziekcentrum Vlaanderen zal graag dit materiaal bezorgen aan de geïnteresseerde jazzliefhebbers.

De **Flemish Jazz Meeting** is een tweejaarlijkse manifestatie, in een organisatie van Jazz Brugge, Muziekcentrum Vlaanderen, JazzLab Series en De Werf. Met dank aan de subsidiënten, zonder wie dit gebeuren absoluut onmogelijk zou zijn: De Vlaamse Gemeenschap Agentschap Kunsten, Provincie West-Vlaanderen en Stad Brugge.

Volg de
**actualiteit
op de voet**
via de weblog van Jazzmozaïek

Surf naar www.jazzmozaiek.be
en klik links **jazzweblog** aan,
dan leest u alle nieuwsberichten!

foto: © Jos Knaepen

Roy Haynes

Drummer **Roy Haynes** (83) mag zich sinds 31 maart **Commandeur dans l'ordre des Art et des Lettres** noemen. Hij ontving de onderscheiding in Parijs uit handen van de Franse minister van Cultuur, Christine Albanel. Zangeres Stacey Kent en trompettist Médéric Collignon werden tot Chevalier des Arts et des Lettres benoemd. De onderscheidingen werden uitgereikt in het Musée du Quai Branly, in het kader van de expositie *Le Siècle du Jazz*. (nieuwsredactie JazzFlits)

JAZZ-mozaïekjes

Pianiste **Kaja Draksler** heeft 8 april in het Bimhuis te Amsterdam de **Deloitte Jazz Award** 2009 en 20.000 euro gewonnen. De twee andere finalisten, bassist Clemens van der Feen en hoornist Morris Kliphuis, kregen beiden een stimulansprijs 2.500 euro.

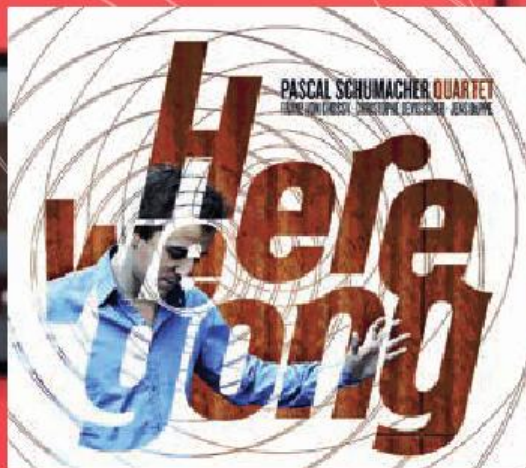
Kaja Draksler werd in 1987 in Kranj, Slovenië geboren en studeert aan het Prins Claus Conservatorium in Groningen. (nieuwsredactie JazzFlits)

Zangeres **Maria Fernández** is de winnaar van de tweede editie van **Prix du Port**, de prestigieuze prijs voor muzikaal toptalent van het Rotterdams conservatorium Codarts, Hogeschool voor de Kunsten. Na een zinderende finale met indrukwekkende optredens ontving zij zaterdagavond in het nieuwe Luxor Theater uit handen van Hans Smits, president-directeur van het Havenbedrijf Rotterdam 10.000 euro en een beeld van de Nederlandse kunstenaar Eric Claus. De Your WorldPort publieksprijs ging naar zangeres Maria João Mendes. Zij ontving een cheque van 2.500 euro.

Onze medewerker **Mischa Andriessen** is met zijn dichtbundel *Uitzien met d* genomineerd voor de C. Buddinghprijs. Op 18 juni werd tijdens Poetry international de winnaar bekend gemaakt. Zie voor de uitslag op www.poetry.nl

De FBI in het spoor van de jazz. Niet alleen politiek actieve jazzmusici als drummer Max Roach en bassist Charles Mingus werden tijdens hun leven op de voet gevolgd door de FBI, maar ook bijvoorbeeld trompettist Louis Armstrong en orkestleider Duke Ellington. Dat blijkt uit archiefstukken van de Amerikaanse inlichtingendienst, die na een beroep op de Freedom of Information Act moesten worden vrijgegeven.

Journalist Andrew Lehren las de geopenbaarde stukken en doet in het aprilnummer van het Amerikaanse blad *JazzTimes* uitgebreid verslag van zijn bevindingen. Orkestleider Cab Calloway, zanger ▶▶

ENJ-9537 2

enja
CADENZA DISTRIBUTION

PASCAL SCHUMACHER
HERE WE GONG

Pascal Schumacher vibraphone
Franz von Chossy piano
Christophe Devisscher bass
Jens Düppe drums

enja

CADENZA DISTRIBUTIE
LAWRENCE 58
3560 LUTTENHUIS

T +32(0)13 35 20 80
F +32(0)13 35 67 50

Nieuwe initiatieven

De zomer betekent het einde van het vijftienjarige jubileumseizoen van JazzLab Series. Maar natuurlijk zijn wij weer van de partij op de grote zomerfestivals. Breng onze stands gerust eens een bezoekje tijdens het Gent Jazz Festival, Jazz Middelheim of Jazz in 't Park.

**Jazz
LAB
SERIES**

De negende editie van de wedstrijd Jong Jazztalent vindt dit jaar plaats op het festivalterrein van het Gent Jazz Festival. Van 9 t/m 19 juli treedt per festivaldag van 12u15 tot 14u15 één geselecteerde groep op in het festivalcafé op de Bijlokesite. De winnaar krijgt naar goede gewoonte ook een tournee binnen JazzLab Series aangeboden. De jury koos vorig jaar voor **Bender Banjax**. Zij toeren in november.

Voor Jazz in't Park mocht JazzLab Series niet minder dan vijf groepen kiezen. U kunt in de weekends tussen 28 augustus en 6 september in het gezellige Zuidpark in Gent gratis genieten van o.a. het **Toine Thys Hammond Trio**, **Yves Peeters Group**, **Bender Banjax**, **Marcelo Moncada Space Quartet**, en het **Carlo Nardozza Quintet**, met speciale gast **Gwen Cresens**.

In september opent **Sam Vloemans** het nieuwe seizoen. In zijn muziek voor **Bordu Nord** – een mix van tango, jazz, chan-

son, klezmer en klassiek – schetst deze veelzijdige trompettist een eigenzinnig beeld van Parijs.

Er is daarenboven een nieuwe concertreeks die onder de noemer 'Best Of JazzLab Series' een aantal opmerkelijke bands uit de voorbije tournees opnieuw op de planken brengt. Voor al wie het de eerste keer heeft moeten missen. Het **Jeroen Van Herzeele Quartet** bijt de spits af.

Ten slotte starten we met 'JazzClass Series', een boeiende lessenreeks waarin de geschiedenis van de jazz uit binnen- en buitenland in woord, klank en beeld uit de doeken wordt gedaan. Wie het pure plezier van jazzmuziek wil proeven en er graag ook wat meer over te weten wil komen, zet lesgever Frederik Goossens graag op weg. Meer informatie over deze 'JazzClass Series' en de volledige kalender van de activiteiten van JazzLab Series voor het najaar van 2009 vindt u op www.jazzlabseries.be

foto: © Jos Knaepen

Sam Vloemans

Folk- & Jazzdag
voor muzikanten, organisatoren,
muziekkliefhebbers & kinderen
Zondag 18 oktober -13 tot 21u
cc De Plotter - Ternat

Witlof Ensemble werd gefotografeerd door Maarten Marchau tijdens de Folk- en Jazzdag 2008.

Een namiddag vol
muziekworkshops,
optredens, infosessies,
jams, kinderanimatie
en nog veel meer.

Meer info:

www.muzeekmozaiek.be
(->Beleef-> Evenementen)
02 532 28 38

mm
muzeekmozaiek

foto: © Jos Knaepen

Yusef Lateef

NEA heeft de **Jazz Masters 2010** aangekondigd: pianist Muhal Richard Abrams, pianist Kenny Barron, componist-arrangeur-saxofonist Bill Holman, vibrafonist Bobby Hutcherson, saxofonist Yusef Lateef, vocaliste Annie Ross en pianist Cedar Walton. De 2010 A.B. Spellman Award voor Jazz Advocacy gaat naar producer George Avakian. De NEA ceremonie zal op 12 januari 2010 in de Frederick P. Rose Hall van het Lincoln Center in New York plaatsvinden. De onderscheiding, vorig jaar toegekend aan Toots, is het hoogste eerbetoon in de jazzwereld. www.nea.gov/news/news09/2010-NEA-Jazz-Masters.html

Boeken

De muziek van Luc Mishalle en co

In het boek *Een stoet van kleur en klanken* beschrijft Paul De Bruyne het muzikale en maatschappelijke traject van Luc Mishalle (*1953), een Belgisch saxofonist, componist en bezieler van de muziekeducatieve organisatie Met-X die bekend is om zijn multiculturele en Urban Arts projecten. De muziek van Mishalle & Co beweegt zich op het snijvlak van jazz, Marokkaanse volksmuziek, nieuwe ernstige muziek en dat alles beleefd in het veelkleurige licht van de hedendaagse grootstad. Paul de Bruyne, de auteur, is lector 'kunstpraktijk in de samenleving' aan de Fontys Hogeschool voor de kunsten.

Het boek is interessant voor iedereen die geïnteresseerd is in reflectie over kunst in onze samenleving. Het richt zich vooral op muzikanten en kunstdocenten die inspiratie willen opdoen voor hun eigen creatieve en educatieve praktijk.

John Zorn: *Tradition and Transgression*

Bij Indiana Press (<http://iupress.indiana.edu>) verscheen een boek over John Zorn van de hand van John Brackett, Assistant Professor of Music aan de universiteit van Utah. Het is een grondige studie waarbij de auteur ook met Zorn zelf van gedachten wisselde en op zijn medewerking kon rekenen, zodat hij vele voorbeelden van muziek kon weergeven.

In de eerste hoofdstukken focust Brackett op de grafische aspecten en geweldadige hoesbeelden rond de opnames eind jaren 80, o.a. *Naked City's Torture Garden* en de *Leng Tché* releases. In volgende hoofdstukken gaat hij nader in op de latere werken van Zorn, de relatie met symboliek, magie en mystiek, horror, het hele complexe kluwen van invloeden, waarbij de Joodse identiteit uiteraard een belangrijke rol speelt. Er volgt nog een uitvoerige analyse van Zorns *Aporius*. Brackett levert hier een even (ondoor)grondelijk werk als Zorns muziek zelf.

Paul De Bruyne:
Een stoet van kleur en klanken – De muziek van Luc Mishalle & Co
boek+cd – Academia
ISBN-10: 9038213840
ISBN-13: 9789038213842

John Brackett: *John Zorn: tradition and Transgression – Indiana Press*
ISBN 9780253220257

Nat King Cole, jazzjournalist Nat Hentoff en organisator/platenbaas Norman Granz werden eveneens in de gaten gehouden. De FBI hield nauwgezet bij of zij zich met 'on-Amerikaanse' activiteiten, zoals de emancipatie van zwarte Amerikanen, bezighielden. Meer staat te lezen in de laatste editie (mei) van Jazzflits: www.jazzflits.nl.

Podiumnieuws

Comblain-La-Tour viert de 50ste verjaardag van het legendarische festival dat in 1959 op initiatief van de Amerikaanse GI Joe Napoli werd gecreëerd. Op 4 en 5 juli herleeft het festival in het Parc Biron. Info: www.comblainjazz.be

Op zondag 12 juli in het park van Kasteel van Egmont, Zottegem is er een gratis **Hammond festival** met o.a. mc/Dirk van der Linden & friends (o.a. Jimmy Molière from N.O.-VS), Carlo D'Wys, Barbara Dennerlein, Rhoda Scott met als gast Dany Doriz (vibrafoon).

Het **Openluchttheater Rivierenhof** verwelkomt Suzanne Vega (14 juli), Madeleine Peyroux (15 juli) en Jef Neve Trio (30 augustus). www.openluchttheater.be

Het grootse festival **Jazz in Marciac** brengt van 31 juli tot 16 augustus een staalkaart van de internationale jazzscene: Sonny Rollins, Lincoln Center Jazz Orchestra feat. Wynton Marsalis, Jan Garbarek, Charles Lloyd, Jacky Terrasson, Ahmad Jamal, Marcus Roberts, Daniel Humair, Dave Douglas Brass Ecstasy, Avishai Cohen, Jim Hall, Joshua Redman, en vele anderen. www.jazzinmarciac.com

Sabin Todorov

Het 25ste **Gaume Jazz Festival** brengt op 14, 15 en 16 augustus o.a. een Sabin Todorov project met Steve Houben en Bulgaarse stemmen, Pascal Schumacher Quartet, Flat Earth Society, Eric Legnini Trio, Youth Jazz Orchestra o.l.v. Frank Vaganée, en vele anderen. Ook stages zijn voorzien. www.gaume-jazz.be

Branford Marsalis

28ste Festival Jazz Sous Les Pommiers
Coutances 2009

Foto: © Jos L.Knaepen

► ► **OdeGand** – de culturele seizoensopener van Gent – brengt muziek uit de hele wereld op zaterdag 12 september 2009 vanaf 13.00 in het centrum van Gent, diverse locaties. Het volledige programma staat vanaf 12 augustus online. www.festivalgent.be

In september barst het jaarlijkse **Klarafestival** weer los. Net als vorig jaar draagt het festival de slogan Forza Musica want Patrick De Clerck kiest opnieuw voor sterke muziek die zijn verhaal zelf vertelt. En ook dit jaar wordt sterk

de internationale kaart getrokken met speciale aandacht voor het Verre Oosten en Zweden. www.klarafestival.be

Vanaf september start **Muziekcentrum De Bijloke** met haar 10de concertseizoen. Het belooft een feestelijke editie te worden. Naast een verjaardagsconcert en een aantal speciale bonusconcerten wordt het publiek in de bloemetjes gezet met de speciale actie 'Bijloke10': een gratis cadeaubon van 10 euro bij aankoop van 10 tickets voor 10 verschillende concerten! www.debijloke.be

Het **Mellowtime Music Festival** vindt plaats op zondag 30 augustus in Elversele. Die zondagnamiddag in de buitenlucht op het boerenhofke tussen de oude perenbomen is het genieten van muziek, een lekker wijntje, een sappig hapje en literaire voordrachten. Het programma voor zover nu bekend: Sofie, Chris Joris/Pierre Anckaert latin ensemble, Rony Verbiest kwartet met Michel Bisceglia, Yvonne Walter & trio Rob van Kreeveld. www.mellowtime.com

JAZZ HOEILAART ZOEKT GASTGEZINNEN!

Op donderdag 24 september 2009 schiet de internationale jazzwedstrijd, Jazz Hoeilaart, uit de startblokken. Zin om van 23/09 tot 27/09 enkele van de finalisten onderdak te geven?

Neem dan contact op met:
GC de Bosuil · Witherendreef 1 · 3090 Jezus-Eik · 02 657 31 79 · info@debosuil.be

CD-mozaïekjes

Bij **Igloo Records** staan enkele projecten op stapel: de trompettist Gino Latucca komt met een opname begeleid door Philip Catherine (g), Bart De Nolf (b) en Mimi Verderame (d). Jean Warland, componist en contrabassist, neemt in duo op met Fabrice Alleman (s), en onder de New Talents Series volgt een release van het Greg Houben Trio.

Wynton Marsalis heeft een deal gesloten met **Orchard**, een entertainment services bedrijf dat licenties verleent en de verdeling regelt van digitale muziek en video via online retailers. Daardoor eindigt het contract met Blue Note Records dat Wynton Marsalis sloot in 2004 met *The Magic Hour* en nu eindigt met *He and She* (zie *Nieuw op cd*). In juli 2008 verscheen nog op Blue Note de samenwerking met Willie Nelson op het album *Two Men With The Blues*.

Maria Schneider – nog recent op het Paris Jazz Festival met het BJO – heeft voor de sopraanzangeres Dawn Upshaw en het Saint Paul Chamber Orchestra nieuwe klassieke muziek geschreven getiteld *Carlos Drummond de Andrade Stories*.

Daarnaast is werk van Maria Schneider geïncubeerd door de zangeressen Julia Dollison en Kerry Marsh waarvan de opnames onder haar supervisie zullen gebeuren op 25 en 26 augustus met leden van het orkest van Schneider, nl. Frank Kimbrough, Ben Monder, Jay Anderson en Clarence Penn. Ga hiervoor kijken bij ArtistShare op <http://kerrymarsh.artistshare.com>

Bij **Le Chant du Monde**, verdeeld door Harmonia Mundi, verschijnt een reeks van 50 dubbele cd's, *Jazz Characters*, van Louis Armstrong tot John Coltrane. André Francis & Jean Schwarz stelden deze compilatie samen. Ze hebben vooral gezocht naar een chronologisch overzicht om zo de volledige carrière van de artiesten te documenteren, dus niet bepaald een best of, want ze wilden niet nog eens de zoveelste compilatie maken. Bovendien zijn de originele opnames opgekuist en verbeterd. De hoestekening is van Bruno Vacaro. Bij elke artiest is een beknopte biografie in het Engels en het Frans opgenomen. Voor elk van de nummers is duidelijk de bezetting, de datum en plaats van opname opgenomen. Het is beslist een ideale manier om te 'proeven' van de grote namen in de jazzgeschiedenis.

1959 was het jaar van *Kind of Blue* van het Miles Davis Sextet, een album dat in een luxe-editie enkele maanden terug werd uitgebracht. Nu vijftig jaar na datum is het de beurt aan andere bestsellers uit de **Columbia-Legacy reeks**: Miles Davis' *Sketches of Spain*, Dave Brubeck's *Time Out*, en Charles Mingus' *Mingus Ah Um*.

Ode Gand

12 SEPTEMBER 2009

muziek – bootjes – vuurwerk
www.festivalgent.be

Gioia!

La Gioia!

La Gioia!

La Gioia!

zevende
editie!

het openingsfeest van
GENT Festival!
VAN VLAANDEREN

13:00 > 23:00 Gentse binnenstad

Tickets: € 20 wvk / € 2 <14

  070 77 00 00
 0900 00 600

70 jaar Blue Note Records

The Finest Since 1939

Het legendarische label **Blue Note Records** viert zijn 70-jarig bestaan. Waar staat Blue Note anno 2009? Hoe onafhankelijk is Blue Note België van Amerika? Hoe geraak je als Belgisch artiest aan een contract bij Blue Note? En hoe is het vandaag met de jazz gesteld? Dit alles en nog veel meer vroegen we aan Brigitte Ghyselen, verantwoordelijke voor Blue Note België.

In het prille begin was jazz synoniem met dansmuziek. Tegenwoordig gaat het terug meer en meer die richting uit door aansluiting bij soul, electro, hiphop en r&b. Is de cirkel rond?

Rond niet, maar misschien wel ovaal. Jazz heeft in de loop der jaren heel wat elementen opgepikt uit diverse hoeken en is daardoor veel breder geëvolueerd dan aanvankelijk gedacht. Als het nu vandaag opnieuw meer de dansrichting uit gaat, graag, want dan kunnen we meteen een breder publiek bereiken.

Vandaar jullie reeks Blue Note Trip samengesteld door bekende dj's?

Dat is naar mijn gevoel meer het creëren van een bepaalde sfeer en niet zozeer een functionele zoektocht naar een danspubliek. Op feestjes waar dergelijke muziek gedraaid wordt, wiebelen de mensen meer dan ze dansen. Het leuke aan die dj's is wel dat ze experimenteren met jazz. Op die manier geraakt het genre uit de niche van de pure aficionado's en komen ook anderen in contact met die muziek.

Persoonlijk geloof ik niet dat jongeren zo de overstap maken naar pure jazz. Heb jij daar in de context van je beroep een zicht op?

Diegenen die dergelijke compilaties kopen zijn noch de jeugd noch de ouderen maar de generatie ertussen, dertigers en veertigers. Zij zijn wat uitgekeken op pop en rock en willen wel eens wat anders zonder dat het meteen te intellectueel klinkt. Dus daar deel ik je pessimisme enigszins. Wat we wel merken, is dat die verzamel-cd's duidelijk meer verkopen dan de andere releases. Er is dus toch ergens een publiek dat aanvankelijk niet geïnteresseerd is in full cd's van jazzartiesten maar daarna wel een stapje in de goede richting zet, zij het voorzichtig.

In hoeverre zijn jullie vrij om Belgische artiesten te tekenen?

Op een bepaald moment was er een echte wildgroei maar dat is al een tijdje voorbij. Ik vind

het ergens normaal dat je niet op eender welke cd het logo van Blue Note plakt anders ga je de geloofwaardigheid schaden. Momenteel zijn er twee mogelijkheden. De meest ideale situatie is dat je een cd naar Amerika stuurt en dat ze ginder zo enthousiast zijn dat ze het meteen in hun centrale catalogus opnemen. Dat betekent wereldwijde distributie. De andere optie is dat ze beslissen dat het niet interessant genoeg is voor Amerika maar dat ik wel carte blanche krijg om het hier uit te brengen. Dan stuur ik dat materiaal ook naar mijn Duitse, Franse en Italiaanse collega's in de hoop daar voet aan wal te krijgen. In elk geval wordt de lat zeer hoog gelegd, het gaat tenslotte om Blue Note Records.

Brigitte Ghyselen:

"Ik vind dat je niet op eender welke cd het logo van Blue Note kunt plakken, anders ga je de geloofwaardigheid schaden."

Hebben jullie welbepaalde budgetten ter beschikking voor dergelijke releases?

Er is steeds een mogelijkheid om een budget vrij te maken. Als de artiest in kwestie al een afgewerkt product in handen heeft, moet ik dat enkel in licentie nemen en zelf uitsluitend nog voor de productie van hoes en cd zorgen alsook voor de marketing. Studiokosten zijn er dan niet, wat meteen een groot verschil maakt. Als ik nu wil dat mijn Belgische artiest verdeeld wordt bij Europese collega's moeten zij daar een deel van hun eigen budget voor vrijmaken en zelf een promotiecampagne uitwerken. Zoals ik daarnet zei, het is dus niet zo dat een cd die bij Blue Note België uitkomt automatisch ook in andere landen verkrijgbaar is. In elk land heeft de productmanager het recht te bepalen wat er uitkomt.

Hoe gaan jullie op zoek naar nieuw talent?

We proberen met verschillende mensen alles op te volgen door naar concerten te gaan, cd's te beluisteren, te kijken naar wat er in de media gebeurt, te praten met concertorganisatoren die ons een tip geven... En dan heb je natuurlijk ook de muzikanten die hier rechtstreeks aankloppen of hun demo opsturen. In dat laatste geval beluisteren we die en beslissen we of het de moeite loont om hen verder op te volgen.

Zijn er veel kandidaturen?

Eigenlijk niet. Ik schat zo een vijf actieve vragen per jaar. Misschien worden ze afgeschrikt doordat we geen actief beleid voeren op dat gebied. Je moet er wel rekening mee houden dat heel wat artiesten van bij ons al opgevangen worden door nationale labels als W.ER.F. en Igloo. Op dat gebied is België een echte koploper.

Gebeurt het nooit dat jullie merken dat een artiest van die labels zo succesrijk is dat jullie hem zelf willen tekenen?

In die gevallen wenst de artiest meestal een artiestencontract, wat inhoudt dat de platenfirma instaat voor opnamen, foto's, clips, promo in binnen- en buitenland en zo verder. Dat zijn natuurlijk de zwaarste contracten.

Hoe zit het met de verkoop van Blue Note in België?

Bij pure jazz blijft het relatief stabiel maar ook hier moet je rekening houden met bepaalde factoren. Zo zijn er jaren met verschillende grote releases en die wegen door. Waar ik wel blij om ben, is dat de verkoop van de backcatalogus mooi stationair blijft. Dat hebben we vooral te danken aan de Rudy Van Gelder-reeks.

Die reeks is vooral bekend om de geluidskwaliteit. Verdwijnt dat aspect niet bij het downloaden?

Hier moet ik toegeven dat we totaal geen idee

hebben van hoe het zit met die digitale verkoop. Die cijfers zitten vervat in een totaal. Ik heb de indruk dat ze zeker niet dalen maar de spectaculaire verkoopstijging is er toch ook weer niet gekomen, ook al is de kwaliteit van het downloaden sterk verbeterd.

Vinyl Edition

Om 70 jaar Blue Note luister bij te zetten, was er sprake van dat er een hele reeks vinylplaten uitgebracht zou worden. Gaat dat nog door?

Momenteel zit dat project vast in New York omwille van een aantal praktische problemen. Zo willen we vinyl van topkwaliteit en geen wiebelplaatjes. Wat er wel gaat komen eind juli is een beperkte special vinyl edition van zes RVG-titels met daarbij een T-shirt gesierd door de lp-cover. Muziek en merchandising worden op die manier op dezelfde lijn geplaatst, een totaal nieuw gegeven in ons beleid. Verder willen we net als voor 60 jaar Blue Note opnieuw een box samenstellen maar dan met een extra decennium. De Amerikanen hebben dat echter niet echt nodig voor hun markt en dus is het geen prioriteit. Zij dromen eerder van een echt grote box, de *must have's* van Blue Note maar er ligt nog niets definitief vast. Zelf organiseerden we een actie in de maand mei samen met Fnac waarbij de focus gericht werd op een selectie van zeventig titels. Hun leden kozen bovendien een lijst van de meest essentiële of legendarische tracks en die werden verzameld op een dubbel-cd die Fnac exclusief uitbrengt. Gekoppeld hieraan was er een tentoonstelling met foto's van **Francis Wolff**.

In Amerika was er een tournee met de Blue Note 7, een all star band. Is er een kans dat we die ook in België aan het werk zullen zien?

Normaal gezien is er een Europese tournee voorzien in het najaar. Maar ja, gezien het allemaal grote namen zijn, is het niet evident om alle agenda's op elkaar af te stemmen. Het is alleszins een mooi project en de kans is toch wel groot dat ze effectief naar hier afzakken.

Hoeveel impact heb jij om artiesten naar hier te krijgen?

Dat is vooral een pingpongspel tussen organisatoren en management. Wij kijken toe van op de zijlijn. Toch probeer ik wel wat invloed uit te oefenen door cd's te sturen naar de verantwoordelijken van grote concertzalen maar meestal hebben ze dat materiaal in ieder geval al.

Brigitte Chyselen met Jason Moran tijdens een signeursessie op het toenmalige Blue Note Records Festival 2006 in Gent.

foto: © Jos Knaepen

Waarom is er van de cd Mosaic met de Blue Note 7 geen remix-versie uitgebracht om aan te tonen dat jullie nog steeds actueel zijn?

Dat is een terechte opmerking maar Blue Note is altijd heel voorzichtig geweest in het laten remixen van hun muziek. DJ Smash en US3 waren zowat de enigen samen met Lefto & Krewcial. Herspelen of mixen mag, remixen is een andere zaak en daar blijven ze blijkbaar toch nog weigerachtig tegenover. De laatste keer was met de cd *Revisited* (2004, gtb).

Hoe ver staat het met het boek van Ashley Kahn over de geschiedenis van Blue Note?

Dat is uitgedraaid op een fiasco. Begin dit jaar heeft de uitgever de samenwerking met Kahn stopgezet. Die vond het risico uiteindelijk te groot, zeker in de context van de huidige crisis. Toen we dat hoorden, wilden wij het boek toch wel uitbrengen in Europa. Mijn Franse collega had zelfs al een uitgever voor een Franse vertaling. Tot we vernamen dat er een contract

was dat overgekocht moest worden omdat de rechten al in handen waren van de Amerikaanse uitgever. En het budget daarvoor hebben we natuurlijk niet. Dus voorlopig geen boek van Kahn, wat heel tragisch is.

Om af te ronden: waarom moeten we nog steeds Blue Note releases blijven kopen?

Omdat ik denk dat Blue Note een van de jazzlabels is, ik zeg niet het enige, dat in de evolutie van de jazz een mooie lijn kan trekken, in alle periodes aanwezig was en daarbij ook telkens markante opnamen heeft gemaakt. Blue Note is er al die jaren in geslaagd bijna steeds sterk kwalitatief uit de hoek te komen en mag daarvoor ook de titel van kwaliteitslabel claimen.

Nog steeds The Finest Since 1939?

Het lijkt pretentiefus misschien maar als je alle feiten op een rij plaatst, klopt dat toch wel. Vooral ook omdat we bij elke vernieuwing aanwezig waren.

Jack van Poll

Elk jaar als ik in december m'n Brepols zakagenda koop, blokkeer ik meteen alle eerste maandagen van de maand om in de Hopper naar de Tuesday Night Orchestra te kunnen gaan luisteren.

Jack's Groove The Tuesday Night Orchestra

Vroeger toen ik in New York de clubs nog afstruinde, ging ik s'maandags naar de Village Vanguard om The Thad Jones/Mel Lewis Band daar aan het werk te zien, toen nog met Roland Hanna aan de vleugel. Heel veel muzikanten kwamen er trouwens naar hun collega's luisteren. Zo zat ik daar eens naast Art Farmer. Ook de sfeer in de Vanguard mocht er zijn... Maar Monday Night in Antwerpen heeft zijn sfeertje.

'n Stelletje ongeregeld gepakt met rugzakken, schoudertassen en van die moeilijk opvouwbare muziekstandaarden, komt tegen het aanvansuur binnengedruppeld en tracht zich in drie rijen dik een plaatsje te veroveren in de beperkte ruimte vóór de vleugel. De pianist is meteen uit beeld en de fans die het toilet willen bereiken, wringen zich tussen de tweede tenor en een stapel lege instrumentenkoffers en moeten uitkijken dat ze bij het verlaten van het toilet, niet tegen de stertrompettist Jean-Paul Estiévenart oplopen.

Mary Hehuat, de eigenaar van de Hopper, kijkt dan met zorgelijke blik rond maar geniet in stilte. Hij probeert nog het rode fluwelen gordijn achter het podium te sluiten, maar realiseert zich dat het een ongelijke strijd is tegen deze bende jonge muzikale Vlaamse leeuwen, die zich in die kleine ruimte, als sar-

dienen in een doosje, een plaatsje proberen te veroveren.

België heeft een rijke geschiedenis op bigband gebied. Naast de diverse BRT en RTB omroeporkesten, genieten het Francy Boland/Kenny Clarke Orchestra en heden ten dage The Brussels Jazz Orchestra bekendheid tot ver over de grenzen.

Het BJO is in wezen het resultaat van de inzet van de jazzpioniers van het Leuvense Lemmensinstituut. Als je die Tuesday Night Orchestra muzikanten voor je ziet zitten, dan beseft je ineens dat dit al een volgende generatie is en dat ook deze gasten daarnaast ook weer, net als vroeger, hun eigen groepen hebben.

Zij schrijven grotendeels hun eigen stukken en die originele creativiteit verrast steeds weer. Wat ook opvalt is dat het TNO het standard jazzrepertoire in ere houdt. Dat is zeer te waarderen, want je komt wel eens jonge jazzmusici tegen die denken dat jazz pas begonnen is met Miles Davis en John Coltrane. De boys van Bart (de Lausnay) spelen zelfs George Gershwin. (George who?)

Er wordt gefluisterd dat de tweede cd voor de deur staat. Daar kijken we dan met z'n allen graag naar uit. Ook deze fan van het eerste uur, Jack van Poll.

Advertentie

Bar Restaurant Toots

Openingstijden: 12u tot 14u en van 18u tot 22u. Gesloten in het weekend voor de lunch.

A personal touch...

blijf op de hoogte van de events en schrijf je in via

www.toots.be

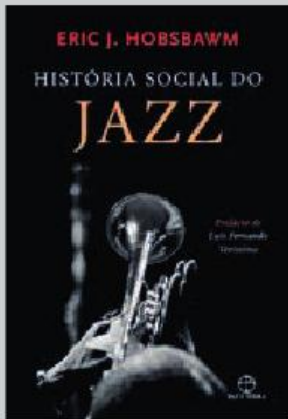
CROWNE PLAZA
ANTWERP

Bar Restaurant Toots - Gerard Le Grellelaan 10 - 2020 Antwerpen - +32 (0)3 259 75 00 - info@cpantwerp.com

Marc Van den Hoof

Amasi – het water, of de wateren in het Kinyarwanda. Waarom ik dat meen te weten? Omdat in mijn **Biblia Yera**, de bijbel, in 1957 vertaald voor Rwanda en uitgegeven door *Les Sociétés Bibliques* in Bujumbura, in vers twee van het boek Genesis staat: **maz'Umwuka w'Imana yagendagenda bejuru y'imasi'** en dat betekent, zoals vrijwel iedereen min of meer weet dat **Gods Geest zweefde over de wateren**. De Geest: **Umwuka**, God: **Imana**. De wateren: **amasi**.

Album Souvenir De missionarishouding

Zo leerden de missionarissen de inlandse taal: met de bijbel. Al die verhalen en zinsneden daaruit en woorden uit die zinnen die ze zo goed kenden en die ze al zo lang herkauwden in de taal van hun land van herkomst, die herkenden ze bijna moeiteloos in de taal van hun nieuwe vaderland. En overigens: hoe kan je mooier zeggen dat die Geest van God zweefde? *Yagendagenda*, dat kan toch alleen maar *zweefde* betekenen, zo'n mooi woord voor zo'n mooie, voorwereldlijke, goddelijke bezigheid. En op diezelfde wijze gebeurt het dat de jazzliefhebber z'n weg vindt in het labyrint der talen. Hoe heb ik (mijn) Frans geleerd?

Door op jeugdige leeftijd, twaalf, dertien jaar, af en toe een nummer aan te schaffen van *Jazz Magazine* of *Jazz Hot*, en door dan geduldig aan de ontcijfering te beginnen, met in het achterhoofd wat in het Nederlandse maandblad *Rhythme* had gestaan omtrent de concerten van **Horace Silver**, **Sonny Rollins** of **Count Basie** in het Concertgebouw, en met bij de hand het Prismavertaalwoordenboek Frans-Nederlands – het wonder van het alle talen te kunnen begrijpen dankzij woordenboekjes die ochgot twintig frank kostten! Hier en daar een uitdrukking waarop je je suf piekerde en die je maar niet terugvond: *John Coltrane, à l'encontre de ...* Maar op den duur werd het toch duidelijk, al was het maar uit de context: *IN TEGENSTELLING TOT* enzovoort.

Zo heb ik Frans geleerd en er tenslotte voor doorgeleerd ook nog: Romaanse filologie. Als ik het woord *désormais* zie, denkt de filoloog in mij: *de ex hac hora magis*, want daar komt 'désormais' vandaan. En bij het woordje *abeille* denk ik met weemoed terug aan wat het had moeten zijn: *è*, van *apis*, maar dat was natuurlijk

een te klein woordje om te overleven in de grote Franse taal, en dan hebben ze maar gedacht: *apicula*, bijtje, en dat wordt *abeille*. En na het Frans kwam het Engels natuurlijk, dé taal van de jazz, van de platenhoezen, de songteksten, de aankondigingen. Maar ook het Italiaans. De Italiaanse Joachim-Ernst Berendt: Arrigo Polillo, *La Vicenda e i Protagonisti della Musica Afro-Americana*.

De geschiedenis van de jazz, zo staat achter op het boek te lezen is al vaak verteld, maar slechts door enkele auteurs uitvoerig, en in het Italiaans nooit eerder zo uitvoerig als door Polillo, *mai comunque in libri di lingua italiana, prima della pubblicazione di questo volume*. Voilà, moeilijker is Italiaans niet voor wie graag jazz hoort. Je moet alleen maar weten waarover het gaat. Zoals Champollion de hiërogliefen kon ontcijferen omdat hij de verhalen in het Koptisch kende.

Wie weet is nu de tijd gekomen om het Portugees erbij te nemen: m'n recentste aanwinst is Eric J. Hobsbawm's *História Social Do Jazz*, weliswaar *Traduzido do original em Inglês THE JAZZ SCENA* uit 1989. U merkt het: u bent er mee weg, Portugees geen probleem. Mocht u uw kennis even willen testen, ik citeer even uit het *Março/Abril 2007* - nummer van *jazz.pt – revista bimestral de jazz*, pagina 07: *O belga Jef Neve tem novo disco no circuito comercial português, Nobody is illegal, e o pianista apresentou-o em Lisboa a frente do seu trio (Piet Verbigst na contrabaixo e Teun Verbruggen na bateria) no Hot Clube de Portugal, em três sessões do passado mês de Fevereiro*. Moeilijker is het dus niet, Portugees. En de geesten van **Jef Neve**, **Piet Verbigst** en **Teun Verbruggen yagendagenda** over de Taag.

Advertenties

Jazzenzo
www.jazzenzo.nl

concert- en cd-recensies interviews opinie
downloadshop reisverslag agenda
audio en video concertfotografie bladmuziek
nieuws

ia77
JazzFlits

WWW.JAZZFLITS.NL

JAZZFLITS
verschijnt twintig
keer per jaar met
nieuws
platenrecensies
concertverslagen
boekbesprekingen

Paul Blair

(correspondent *Jazzmozaïek* in New York)

Out of what seems like **hundreds of unknown female vocalists** releasing **new CDs** these days, there **aren't many that I want to hear again - or, come to think of it, even once.**

CD launch parties

However, I reserve particular enthusiasm for **Carol Fredette**, who's recorded only infrequently over the past couple of decades. In late May, she presented an outstanding show at Birdland, bringing along selections from her recent album *Everything In Time* (Soundbrush), along with her longtime admirer **Bob Dorough** (who also guests on the recording). She's particularly effective on Brazilian material. Although I think you'd enjoy Carol's work as much as I do, getting hold of the CD would likely require ordering it online.

I'm eagerly looking forward to another CD launch event, this time at the Jazz Gallery, when guitarist **Miles Okazaki** reunites the other six participants heard on his remarkable *Generations* disc, released on the Sunnyside label: They are **Jon Flaugh**er (bass), **Dan Weiss** (drums) and **Jen Shyu** (voice), along with three distinctive alto saxophonists: **Miguel Zenon**, **David Binney** and **Christof Knoche**. This is a splendid recording, filled with distinctive Okazaki compositions that linger in the mind, and it get even better with repeat hearings.

I can't yet report on how saxophonist **Wayne Escoffery's** quintet sounded during their five-night engagement at Dizzy's, since that booking still lies ahead. Still, I truly relished Wayne's *Veneration* CD (Savant) with the same four supporting players: **Nicholas Payton** (trumpet), **Joe Locke** (vibes), **Joe Martin** (bass) and **Lewis Nash** (drums).

CD launch parties provide handy, ready-made excuses for club appearances. So do musical tributes to now-departed greats. One such booking was Iridium's **Fredie Hubbard** Salute, with a guest performer list that included **Donald Byrd**, **Randy Brecker**, **Jimmy Owens**, **Jeremy Pelt**, **Slide Hampton**, **Jimmy Heath**, **Gary Bartz**, **Vincent Herring**, **George Coleman**, **Cedar Walton**, **Louis Hayes** and a host of others for a multiple-night run. Later in May, the same venue assembled *Fingerpoppin'*, looking back at the Horace Silver legacy with the assistance of **Tom Harrell**, **Eric Alexander** and pianist **Michael Weiss**, among others. You need a peg onto which you can hang a particular club booking? Such tributes are apparently the way to go. (Iridium's May lineup also included salutes to **Herbie Hancock** and **BenNY Goodman!**)

Or how about celebrating the memory of a specific club where great jazz has been played in the past? The long-running *Lost Jazz Shrines* concert series, underwritten in part by grant monies, paid tribute during May to Bradley's, a cozy Greenwich Village spot that presented wonderful small groups (most famously, piano-bass duos) from 1969 through 1996. At three concerts held at Tribeca Performing Arts Center, we had a chance to hear bassist **Ray Drummond** communing in succession with three stellar pianists (**Barry Harris**, **Bill Mays** and **Renee Rosnes**); then the six-member **John Hicks** Legacy Band (**Eddie Henderson**, **Craig Handy**, **Elise Wood-Hicks**, **Larry Willis**, **Curtis Lundy** and **Steve Williams**); and finally an evening during which guitarist **Peter Leitch** dueted with, in turn, **Bobby Watson** (alto), **George Cables** (piano), **Dwayne Burno** (bass) and **Peter Bernstein** (guitar). Meanwhile, Leitch continues to appear each Sunday night at Walker's, a Tribeca bar redolent with the vibe of the long-gone Bradley's.

Salutes and tributes aside, I still find that the most intriguing and provocative jazz is that being played by ad hoc ensembles in out-of-the-way venues that don't enjoy large advertising budgets. In most instances, it's up to the musicians themselves to do advance promotion, using the Internet to send out announcements to their personal mailing lists. One such leader is trumpeter **John McNeil**, who's now playing once a week at a bar called Puppert's Jazz in the Brooklyn neighborhood known as Park Slope. The frontline partner in John's quartet is **Noah Preminger**, a vital new voice on tenor whose *Dry Bridge Road* album (for an obscure label called NOWT) has garnered outstanding reviews. Another Brooklyn-based mover-and-shaker is trombonist **Alan Ferber**, whose nonet I heard recently at a little place in Ditmas Park (yet another neighborhood in NYC's most populous borough) called Solo Kitchen & Bar. Once you arrive after a lengthy subway ride from Manhattan, you discover that, despite its name, the place doesn't serve food. But it does, at least for the moment, serve superb music if you happen to stroll in on the right night.

If you're headed for New York any time soon, be sure to pick up the current issues of *All About Jazz*, *Jazz Improv NY* and *Hot House*, all monthlies available around town at no cost. Better yet, once you know precisely when you're coming, contact me in advance via paul@hothousejazz.com and I'll e-mail all editorial text for the upcoming *Hot House*. That way, you'll know far more about who's playing where than most locals do.

Onze correspondent Paul Blair woont in Brooklyn, brengt maandelijks in New York het jazz magazine *Hot House* uit en gidst groepen langs minder bekende en historisch belangrijke paden door *The Big Apple*. Voor meer info over de walking tours: www.SwingStreets.com

foto: © Jos Knaepen

Wayne Escoffery

“Iets erin leggen”

Mischa Andriessen

Het leek per ongeluk te gaan. Presentatrice **Claudia de Breij** van het in Nederland veel bekeken televisieprogramma **De Wereld Draait Door** dacht aan **Eric Vloeimans** een verklaring over de wonderlijke werking van het improviseren te ontlocken, door hem met een aantal opdrachten voor het blok te zetten. Het deed denken aan een cartoon van **Fokke en Sukke**, waarin de stripfiguren een schrijver een blocnote in de hand drukken en zeggen: “**Je kunt toch zo goed schrijven, nou doe dat dan!**”

Vloeimans zat er ongemakkelijk bij, maar hij slaagde er – zichtbaar ook tot zijn eigen verbazing – schijnbaar moeiteloos in om duidelijk te maken waar het in improvisatie om draait. Hij speelde eerst een van zijn eigen melodieën op een vlakke, weinig zeggende manier. “*En dan leg ik er iets in,*” zei hij en speelde dezelfde melodie, maar nu met passie en iedereen kon horen dat die twee fragmenten dezelfde basis hadden, maar mijlener van elkaar verwijderd waren. De Breij vond dat wat te makkelijk gaan en vroeg hoe dat dan ging “*iets erin leggen?*” Dat had hij nu juist gedemonstreerd, maar Vloeimans wilde zijn gesprekspartner niet voor het hoofd stoten en stamelde een paar zinnen over concentratie en de verbinding tussen hoofd. “*Jij denkt nu toch ook niet aan thuis?*” vroeg hij de presentatrice.

Wie het interview op *YouTube* terugkijkt, ziet een ware metamorfose. Bij het eerste fragment, gebeurt er niets. Gezichtsuitdrukking en lichaamshouding zijn neutraal. Als hij de trompet voor de tweede keer oppakt, verandert er iets. Een kleine kromming van de rug, een andere oogopslag. Vloeimans leek bij dat eerste fragment nog benaderbaar, je zou hem op de schouder kunnen tikken en iets vragen. De tweede keer was hij weg; *lost in music*. Toen hij zijn trompet weer op tafel legde, leek het of hij terugkeerde. Langzaam wakker werd. De comedown, einde van de roes.

Hoe moeilijk het is om woorden te vinden voor wat zo zicht- en hoorbaar is. In de liner notes van Vloeimans' nieuwste cd *Live at Yoshi's* beschrijft Martin Brill hoe hij met het 'prachtig raadsel' van de muziek werd geconfronteerd. “*Deze plaat had ik nu een paar dagen in bezit en ik draaide hem zo vaak dat ik er geen greep meer op kon krijgen [...] Het kan zijn, bedenk ik me nu, dat Vloeimans' muziek mij dit sprongetje in de tijd liet maken, een week of zes, zeven sloeg ik dankzij hem over. Maar mooi dat ik nog steeds niet wist wat ik nou over deze muziek moest zeggen.*”

Dat hij met dat ontsnappen aan de tijd de kern van Vloeimans' muziek al heel dicht genaderd was, zal Brill zelf ook wel hebben geweten, maar het benoemen was wellicht te pijnlijk. Brill was toen hij dit schreef al

doodziek en als hem iets een leugen moet hebben geleken, was het dat tijd geen einde zou hebben. Martin Brill overleed op de dag dat *Live at Yoshi's* aan het publiek werd gepresenteerd.

Zo keerde Vloeimans terug in *De Wereld Draait Door*. Het programma waar Brill jarenlang vaste tafelgast was geweest, eerde de schrijver met een speciale uitzending. “*Wat ga je doen?*” vroeg presentator Matthijs van Nieuwkerk. “*Wat in me opkomt,*” zei Vloeimans laconiek; “*dat heet improviseren.*” En weer speelde hij ogenschijnlijk voor de vuist weg een wonderschone melodie. Zachtaardig, melancholiek en toch ook een beetje stekelig, weerbaar. Muziek die zich niet laat kisten.

Tijdloos. Op *Live at Yoshi's* reiken Vloeimans, **Anton Goudsmit** en **Harmen Fraanje** ver terug en ver vooruit. Het eerbetoon aan Goudsmit in *Antwan* herinnert aan **Mingus' Goodbye Porkpie Hat**.

Poëtisch. In de enige geleende compositie *Somewhere Over The Rainbow* is Vloeimans' spel van een zeldzame warmte en diepte. “*Poëzie een daad van verzet,*” schreef Remco Campert en datzelfde geldt voor jazz. Verzet tegen wat voorbij gaat, tegen wat verdwijnt als je het niet vastgrijpt. Als je neutraal blijft, niets zegt. Als je wat om je heen gebeurt, maar voor lief neemt. Je leeft zonder dat je er iets in legt.

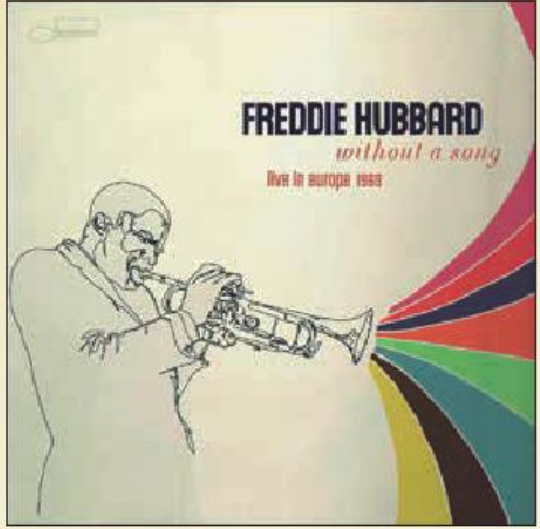

Eric Vloeimans

THE FINEST IN JAZZ SINCE 1939

BLUE NOTE®

FREDDIE HUBBARD WITHOUT A SONG LIVE IN EUROPE 1969

BLUE NOTE 2369572
RELEASE 01/06/09

In december 1969 nam Blue Note Records een aantal concerten van Freddie Hubbard's Jazz Wave tour op. Tot net voor zijn dood in december 2008 werkte Freddie Hubbard mee aan de selectie en mix van deze onuitgegeven live tracks.

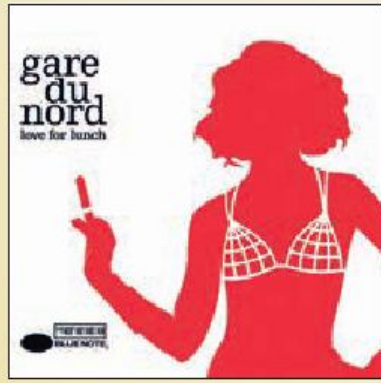

JOE LOVANO Us FIVE FOLK ART

BLUE NOTE 3915282
REEDS VERKRIJGBAAR

Op Folk Art, zijn 21ste album voor Blue Note, omarmt tenorist Joe Lovano zijn reputatie als jonge peetvader te midden van een jonge band... De jonkies van Us Five stáán er, en ze staren recht de zon in. (Bart Cornand - Knack)

Us Five is een aanwinst van formaat. (Didier Wynants - De Morgen)

GARE DU NORD LOVE FOR LUNCH

BLUE NOTE 6988512
REEDS VERKRIJGBAAR

Love for Lunch, het vijfde album van Gare du Nord met opnieuw een glansrol voor zangeres Dorona Alberti, laat de eigentijdse interpretatie horen van de muzikale roots van het componistenduo: jazz, blues en soul. De dertien nieuwe songs zijn ditmaal sterk filmisch van aard en verraden de liefde voor James Bond-films.

DJ MAESTRO PRESENTS

BLUE NOTE TRIP 8 SWING LOW FLY HIGH

BLUE NOTE 6957002
REEDS VERKRIJGBAAR

Naar goede gewoonte mixt DJ Maestro een aantal Blue Note tracks aan elkaar en brengt zijn publiek op die manier in een bepaalde stemming. Hiervoor put hij zowel uit de legendarische Blue Note katalogoos als uit meer recentere opnames van Sabrina Starke en Buscemi.

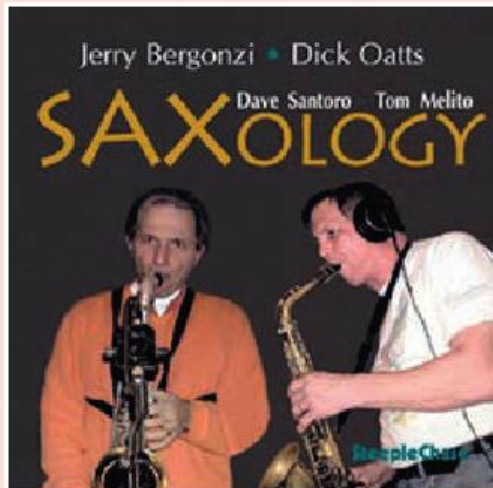
Nieuw op CD | DVD

vervolg ...

►► [Vervolg bespreking pag. 45 'Al Orkestra: Where are we now?']

manier waarop de oosterse fraseringen geïntegreerd worden. Een pareltje is *Shpil-zhe mir a lidele* omdat de opbouw van deze Klezmersgeoriënteerde compositie gaandeweg duidelijk wordt en uitmond in een schitterend arrangement. Als mooiste synthesesmoment van de plaat kiezen we dan *Aqsaq Effendi* (compositie van Higham zelf). We zijn het volledig eens met de hoestekst: "Al Orkestra fuses folk and ethnic styles with rock and jazz to produce a series of 'off centre' musically interesting pieces that provide creative space for the soloists."

Marc Van de Walle

Jerry Bergonzi/ Dick Oatts Saxology

SteepleChase/Music&Words – 59:53

Zoals van het Nederlandse Criss Cross, weet je ook van het Deense label SteepleChase al op voorhand welk genre jazz je mag verwachten: stevige mainstream, rechttoe rechtaan, zonder nodeloos ingewikkeld te doen. En toch levert die klassieke formule af en toe verrassingen op. Zoals deze sympathieke *blowing session* van Jerry Bergonzi en Dick Oatts. Geen al te grote namen, maar wat een gedrevenheid, wat een enthousiasme, wat een speelplezier!

Bergonzi, hier alleen op tenor te horen, kent u misschien van lang geleden, toen hij met Dave Brubeck de wereld rondreisde. En altsaxofonist Dick Oatts zag u vorig jaar misschien op Gent Jazz met het Village Vanguard Orchestra.

Maar de ster van deze cd is eigenlijk bassist Dave Santoro. Hij pende niet alleen vijf van de zeven composities, hij legt ook de stevige fundamenten waarop de twee blazers lekker loos kunnen gaan. Van hen beiden heeft Bergonzi wellicht de stevigste reputatie. Zijn robuuste klank op tenor is inderdaad indrukwekkend. Maar ook de altsax van Oatts zal u niet tegenvallen. Wie houdt van complexoze mainstream jazz wordt met deze cd rijkelijk bediend.

Peter De Backer

Susanne Alt Quartet On track

Venus Tunes

www.susannealt.com – 71:36

In relatief korte tijd is Susanne Alt een vaste waarde geworden in de Nederlandse jazzscene. De van oorsprong Duitse saxofoniste treedt veel op en staat op de belangrijkste festivals. *On Track* is haar derde cd, opgenomen met het kwartet waarmee ze al jaren speelt. Op sommige nummers wordt de band uitgebreid met trombonist Fred Wesley en gitarist Bruno Speight. Wesley werd bekend bij James Brown, Speight speelde onder meer bij Maceo Parker. Dat geeft al aan wat Alts muzikale focus is: funky jazz, melodieus, soepel, swingend. Jazz is voor Alt niet in de laatste plaats dansmuziek, waarbij de funkroots op *On Track* soms doeltreffend worden vermengd met invloeden uit ska en reggae. Alt zelf neemt op alt- en sopraansax het voortouw met heldere, vlotte thema's en solo's. Helaas klinkt haar band in de eerste nummers wat stroef, waardoor een essentieel onderdeel van de muziek – de groove – niet helemaal uit de verf komt. Dat wordt gaandeweg beter al krijgt de voor Alt karakteristieke energie niet de dragende rol die in deze zonnige muziek noodzakelijk is.

Mischa Andriessen

David Berkman Quartet

Live at Smoke

Challenge Records/

Challenge Records – 54:08

En om maar met de deur in huis te vallen: pianist/componist David Berkman behoort tot een uitgelezen schare intelligente musici. Eigenzinnigheid is vanaf het begin troef; het is te horen in zijn muziek die nauwelijks verraadt waar zijn roots liggen. Berkman bewandelt solo en in zijn composities een eigen weg die vaak rechtstreeks op het doel afgaat, en soms via interessante omwegen daar toch wel terecht komt. Vervelend misverstand voor beginners zit in de info: *Along came Betty* staat nu op naam van Berkman – mocht ie willen. En diens *The Mayor of Smoke* zou van Golson zijn. Vergeet het maar. Naast en met de leider spelen: Jimmy Greene (sopraan- en tenorsaxofoon), de ondergevoerde bassist is Ed Howard en Ted Poor is de drummer. Hij wilde best verder zonder naamsverandering. De lefgozer. Maar

ze vinden elkaar blindelings. Greene beschikt bovendien over een aanstekelijke *swingfeet* waarmee hij een deel van het tamelijk hoge peil zou kunnen opeisen.

De opname in de New Yorkse club Smoke (vroeger Augie's) is van 2006. Dan ben ik altijd bang dat ze er een paar jaar mee hebben lopen shoppen. Dat hoefde helemaal niet met de muziek van deze diepzinnige leider en zijn kornuiten.

Jaap Lüdeke

Eve Beuvs Noordzee

Igloo Records/AMC – 45:03

Zus en broer samen in een kwartet en op cd is een mooie zaak. Eve Beuvs en broer Lionel behoren tot de nieuwe generatie belofte die ons land ondertussen zeer rijk is. Bovendien is de jonge bassiste Yannick Peeters zichtbaar geworden op de Belgische jazzlandkaart en vergast zij ons overigens op een zéér assertieve bassolo op *Little Scorpion*, en daar zijn we fier op. Joachim Badenhorst's naam klinkt al wat langer in de oren. Eve's debuut-cd wordt hopelijk een stap naar de toekomst.

Chris Joris

Jim Black Alasnoaxis Houseplant

Winter & Winter/Harmonia

Mundi – 60:38

Met zijn naamgenoot uit Frank Zappa's Mothers of Invention – 'The Indian of the group' – heeft hij niks te maken. Jim Black (42) is ook drummer, dat wel, maar dan van een heel andere soort. Black komt uit Seattle, waar hij al meteen Chris Speed leerde kennen, de saxofonist die al jaren bij zijn groep Alasnoaxis speelt. Misschien verklaart het zijn fascinatie voor grunge en andere stevige rock, waarvoor Seattle bekend staat, want de muziek die Black met Alasnoaxis brengt, klinkt veeleer als post-rock dan als jazz. Een gedurfde mengvorm is het, die tot ver buiten de jazzgrenzen interesse moet opwekken.

Met zijn twee IJslandse vrienden van vele jaren – Skuli Sverrisson op elektrische bas en Hilmar Jensson op gitaar – zet Black hier een héél stevige sound neer. De composities, allemaal van de hand van Black, zijn stuk voor stuk knappe werkstukjes. Dit is instrumentale rock met een al bij al ingetogen sax, een soms

stevig uithalende elektrische gitaar, en slechts nu en dan een snuffje jazz. Black maakte faam aan de zijde van avant-gardisten zoals Tim Berne en Dave Douglas. Met Alasnoaxis verlegt hij ook zelf de grenzen van hedendaagse jazz.

Peter De Backer

Luis Borda Ensemble Chicas de Otros Barrios

Enja Records/Codaex – 54:13

De Argentijnse gitarist Luis Borda wordt in zijn vaderland door de pers beschouwd als 'de echte afstammeling' van Astor Piazzolla. Afgaande op deze cd kunnen we dat begrijpen. De Tango Nuevo die Luis met zijn zuster, de zangeres Lidia Borda, neerzet, klinkt voortreffelijk. Ook het ensemble, met Luciana Beleaeva (viool), Inna Surzhenko (p), Michael Dolak (bandoneon), Giorgi Makhoshvili en Paula Pomeranik (cello) speelt met verstilde passie en toewijding. *Chicas de Otros Barrios* bevat hoofdzakelijk werk van Luis Borda. 'Klassieke' composities en tango's wisselen elkaar af. Af en toe lijkt het alsof er wat bewegingsruimte ontstaat voor improvisatie maar de 'klassieke' benadering primeert duidelijk. Het frivole *Nocturna* van Julián Plaza zorgt halverwege de opname voor een lichtvoetige noot. Voer voor de liefhebber.

Dirk De Gezelle

Broken Arm Trio Idem

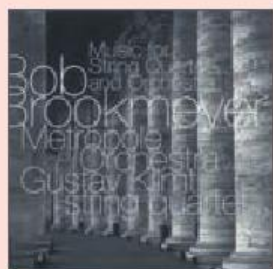
Skipstone Records – 49:09

De cello is als solo-instrument zeldzaam in de jazz. Een van de bekendste bespelers ervan was Oscar Pettiford, die toen hij zijn arm brak tijdelijk geen bas meer kon spelen en zijn toevlucht nam tot de minder kracht eisende cello. Het Broken Arm Trio brengt in naam én muziek een eerbetoon aan Pettiford. Dat de muziek tevens een hommage is aan pianist Herbie Nichols past niet binnen dat verhaal, maar is wel typerend voor de drie muzikanten achter het Broken Arm Trio die nu eenmaal graag buiten de hokjes denken. De schijnwerpers zijn in de eerste plaats op de virtuoze en eigenzinnige cellist Erik Friedlander gericht. Friedlander, onder meer bekend van zijn medewerking aan John Zorns *Bar Kokba*, speelt hier vooral pizzicato, soms samenvloeiend met de groove van Trevor Dunn (b) en Mike Sarin (d),

er soms ook flink tegen indruisend. Die groove is misschien het meest aansprekende aspect van dit Broken Arm Trio, die groove is losjes maar dwingend, pulse-rend zelfs als een vastomlijnde maat al lang verlaten is. Daarbij eist Mike Sarin op zijn bekende bescheiden manier de hoofdrol op, al weet ook hij niet altijd een uitweg uit de dreigende eenvoudigheid.

Mischa Andriessen

Bob Brookmeyer
Music for String
Quartet & Orchestra
Challenge Jazz/Challenge
Records – 55:38

Componisten en arrangeurs krijgen niet veel gelegenheid meer om werk te componeren voor grote symfonische orkesten. De uitverkorenen moeten terugval-len op opdrachten van grote, meestal Europese productiehuizen, die nog een aardige bankrekening hebben en gesubsidieerd worden en landelijke radiostations, die vaak nog eigen orkesten in dienst hebben. Stilaan wordt dit een te beschermen soort.

Veteraan Bob Brookmeyer zal de meesten bekend zijn als trombonist in samenwerking met groten als Stan Getz, Gerry Mulligan en Clark Terry. Toen hij spelend lid werd van de Thad Jones/Mel Lewis Orchestra schreef hij zijn eerste stukken. Vanaf de jaren 80 was hij een welkome componist, arrangeur en dirigent bij verscheidene Europese radio-orkesten. In deze productie van Frits Bayens voor de NPS en Hein van de Geyn voor A&R Challenge Jazz had hij de gelegenheid om zijn enorme ervaring om te zetten in een meesterwerk. En hij is daar naar mijn bescheiden mening heel goed in geslaagd. Het is uiteindelijk een vierdelig werk geworden voor strijkkwartet en orkest, in casu twee gerenommeerde Nederlandse formaties, het Gustav Klimt String Quartet en het Metropole Orchestra. Beide groepen hebben ervaring zat in meerdere disciplines en hebben in alle bescheidenheid met vele groten der aarde opgenomen.

De muziek van dit album is overweldigend. Een nogal pompeuze start met *Fanfares and Folk Song* brengt ons bij de twee lange middenstukken, *American Beauty* en *A Frolic and A Tune*, beiden in al hun majestueuze muzikale kleurenpracht van een verkwikkende eenvoud. *Wood Dance* zet een dynamisch orgelpunt. Brookmeyer, die nog altijd een grote invloed heeft op de Europese muziekscene, heeft hier alvast zijn visitekaartje afgegeven.

Luc De Baets

Buscemi & The Michel Bisceglia Ensemble
Vertov, L'Uomo Con La Macchina Da Presa
Prova Records/LC Music
69:37

De Beursschouwburg en film, dat is een beetje als de 70's punk en veiligheidsspelden. Alternatief en onafscheidelijk met elkaar verbonden. Verantwoordelijk hiervoor is artistiek directeur Cis Bierinckx met zijn filmverleden. Het is op zijn vraag dat Buscemi (eveneens een filmfanaat) de soundtrack componeerde voor een film uit de stomme periode. Buscemi's keuze ging uit naar Vertov's *De Man Met De Camera*. Deze film is uitgegroeid tot een klassieker door de revolutionaire opnametechniek en de flitsende montage. Gelukkig trapt Buscemi niet in de val om de hele soundtrack vol te proppen met (latin)beats à gogo. Dit is mede te danken aan Michel Bisceglia die diens ruwe schets inkleedde met jazzy arrangementen. Andere protagonisten in dit verhaal zijn Kirsten Andersen (cello), Rony Verbiest (bandoneon, baritonsax, harmonica), Jo Mahieu (gitaar) en Werner Lauscher (bas). Na de live voorstellingen nu ook op cd een absolute aanrader. Sluit perfect aan bij zowel Pink Floyd's *Welcome To The Machine* als Gotan Project en de soundtracks van Eleni Karaindrou. Te genieten op elk uur van de dag.

Georges Tonla Briquet

Chris Byars
Blue Lights – The Music of Gigi Gryce

SteepleChase Records/Music & Words – 61:28

Zonder namen te noemen maak je het wel vaker mee: een jonge muzikant rukt een legendarische nog levende artiest uit de vergetelheid en pikt zodoende zelf ook een graantje mee. Tenorist Byars deed het met vibrafonist Teddy Charles. Hij ging weer niet zo ver dat hij de bejaarde Charles meesleurde naar de studio voor deze opname. Uit respect? Dat overkwam wel de leden van Byars vaste groep, met: trombonist John Mosca, pianist Sacha Perry, bassist Ari Roland en drummer Stefan Schatz, de lieverd.

De muziek van Gigi (George General) Gryce (1928-1976) is ook met deze arrangementen zeer onderhoudend en heeft in de jazzgeschiedenis in enkele gevallen een vaste plek verdiend. *Sans Souci*, onder meer op deze cd, rust op het schema van *Out of Nowhere*. Wie het hoort, herkent het. Byars, ook op altsaxofoon en dwarsfluit, heeft al een paar karakteristieke trekken in huis en zal mogelijk doorgroeien naar een niveau dat hem op afzienbare tijd erkenning zal opleveren. En dan niet alleen in de VS. Trombonist John Mosca, goed in vorm, doorliep vanaf het Thad Jones/Mel Lewis orkest alle daarop volgende bigbands, tot en met het huidige Vanguard Jazz Orchestra. De soloruimte die hij hier wel krijgt was ten onrechte nog niet genoeg tot ons doorgedrongen, buiten onze schuld.

Jaap Lüdeke

André Ceccarelli
Sweet People

Cam Jazz/ZYX Records
54:50

Rijpe en zelfzekere mannen hebben altijd wel een stevig verhaal te vertellen. Als ze dan nog jazzdrummer zijn, Europees of Amerikaans, weet je dat je kan verwachten aan spelplezier en drive, alsof het telkens hun laatste concert of opname betreft. Zo is er Axel Riel, Daniël Humair,

Han Bennink, Aldo Romano en natuurlijk deze André Ceccarelli. Hij kiest hier voor het ronduit vettige, tevens gespieerde trio-concept van tenorsax, orgel en drums. Swing is alom aanwezig met de welkome scherpe kantjes en af en toe een balladachtige rustpauze. Niet noodzakelijk diepzinnig of intellectueel, deze cd, maar een lekkere, spetterende schijf waarop, naast Ceccarelli zelf, vooral keyboardman Julian Oliver Mazzariello voor héél wat spankracht zorgt. De uitstekende Sylvain Beuf (ts, ss) niet ter zijde gelaten, natuurlijk.
Chris Joris

Gerald Cleaver/William Parker/Craig Taborn
Farmers by Nature
Aum Fidelity/Improvised Communications – 65:08

Drie topimprovisatoren uit de vrije jazz bij elkaar. Bassist William Parker is al jaren een spil in de New Yorkse scene, Cleaver (d) en Taborn (p) zijn jonger, maar hard op weg om even onmisbaar te worden. *Farmers by Nature* is de registratie van een concert dat dit drietal een jaar geleden gaf in de New Yorkse club The Stone. De titel van de cd slaat waarschijnlijk op de organische improvisatie die de drie hier opzetten. Na

Alex Cline
Continuation

Cryptogramophone/Codaex – 76:59

De hoestekst plaatst deze schijf duidelijk in het teken van de continuïteit: wij zijn allemaal afkomstig van ergens, geven allemaal iets door, krijgen veel van anderen, geven veel aan anderen, en ergens middenin ligt het 'ik', zo lezen we, een bloem van dankbaarheid. Mooie tekst, met een diepe kern van waarheid. Maar minstens even mooi is de muziek. Het getuigt daarbij van durf om als percussionist een antifoon van elegische snaarinstrumenten te counteren: cello, viool, bas, maar ook piano en harmonium. De opener brengt je in een rustgevende sfeer. In het verlengde laat *Clearing Our Streams* Scott Walton een erg mooie en muzikale baspartij neerzetten die na een drietal minuten de strijkers op gang trekt, gesteund door drums en percussie. *Fade to Green* continueert dan weer de sfeer van het eerste deel, zij het atonaler. In *Steadfast* horen we Cline soleren, waarna hij zijn muzikanten swingend op gang trekt. Dit is een cd die je niet kunt beoordelen na een paar keer beluisteren: de hele plaat ademt een sfeer van verandering, en die krijgt muzikaal heel erg mooi vorm. Deels door compositie, deels door improvisatie. Alles krijgt zijn tijd, niets is gebruuskeerd. Een prachtig werkstuk, met veel ingetogenheid, elegische momenten, een heel eigen swing, waarin de percussie prachtig verweven wordt met de lang uitgestreken noten van de snaarinstrumenten. Je wordt er stil van. Muziek van topniveau.

Marc Van de Walle

Nieuw op CD | DVD

vervolg ...

een ingetogen en zoekend be-
gin, waarin Parker het voortouw
neemt en Taborn zich beperkt
tot spaarzaam maar verrassend
geplaatste akkoorden, bouwt de
muziek in de middelste en lang-
ste stukken op tot woeste freejazz
met hortende en stotende ritmes
en de heftige, dissonante clusters
die Taborn uit de piano ranselt.
Daarna keert de rust weer terug.
Zaaien, groeien, oogsten. De cir-
kel is rond. Het samenspel van
de drie is verbluffend, zoals het
ook bewonderenswaardig is dat
het trio in een meer dan een uur
durende improvisatie niet zon-
der ideeën komt te zitten. Daar
staat tegenover dat de muziek
in zichzelf besloten lijkt en je er
als luisteraar, mede door het niet
optimale geluid, maar moeilijk
vat op krijgt.

Mischa Andriessen

Nels Cline Coward

Cryptogramophone/Codaex
72:31

De titel van de cd slaat niet op
Cline zelf. Hij is een van de inter-
ressantere gitaristen die in vele
genres actief is; van pop bij Wilco
tot experimentele jazz bij Vinny
Golia. De laatste jaren heeft hij
onder eigen naam al veel boeiende
platen uitgebracht waaronder
zijn sterke hommage aan Andrew
Hill. Op Coward heeft Cline alles
zelf ingespeeld. Behalve akoestische
en elektrische gitaar ook een
groot scala aan elektronische ef-
fectapparatuur. Enerzijds heeft de
cd de freewheelende kwaliteit die
je bij een dergelijk huisstudiopro-
ject verwacht, anderzijds spreekt
uit sommige stukken een grote
ambitie zoals uit het bijna twintig
minuten durende *Rod Poole's Grad-
ual Ascent To Heaven*. Dat doet
met zijn wringende tokkelpar-
tijzen enigszins aan het werk van
luitist Jozef van Wissem denken.
Coward kent sterke nummers,
als het dromerige *Prayer Wheel*
en het maffe, maar onweerstaan-
baar groovende *Thurston County*
waarin Cline varieert op de stijl
van Sonic Youth. Dergelijke uit-
gewerkte composities worden af-
gewisseld met ideetjes. Daarmee
wordt Coward nodeloos gerekend en
verliest het deels zijn urgentie.

Mischa Andriessen

Shemekia Copeland Never Going Back

Telarc/Codaex - 47:56

De appel valt niet ver van de
boom. De dochter van John-
ny Copeland is toe aan haar
vijfde album. Haar stem heeft

het geschikte timbre voor deze
stuwende jazzy/bluesy pop. Zij
verkeert daarbij in goed gezelschap,
o.a. van Marc Ribot op
gitaar, John Medeski op Ham-
mond. De opener *Sounds Like
The Devil* met een jankende sli-
degitaar laat heel wat punch
verwachten, toch is variatie
troef op de plaat. *Broken World*
laat niet zozeer de rauwe en
expressieve, maar eerder de
zachte en getemperde kant van
haar stem horen. Idem voor
het rustige *Black Crow* van
Joni Mitchell. En met papa's
Circumstances wordt een gooi

gedaan richting vertolking
van de countryblues. Allemaal
mooie pogingen, maar na vijf
albums mag je verwachten dat
een stem tot volle wasdom is
gekomen, ook al is Shemekia
pas dertig.

Wat meer temperament en vuur
was hier op zijn plaats geweest.
Die hoorbaar ingehouden ener-
gie werkt remmend en resulteert
in een halfzachte productie.

Marc Van de Walle

Chick Corea & John McLaughlin Five Peace Band

Concord Jazz/Universal

Music - 2cd - 71:02

Corea en McLaughlin troffen
elkaar voor het eerst in 1969 bij
de opname van Miles' *In A Sil-
ent Way*, een scharmiermoment,
want de aanzet tot de rockjazz.
Deze Five Peace Band, die in
2008 doorheen Europa toerde,
is een idee van Corea die naast
McLaughlin Kenny Garrett (s),
Christian McBride (b) en Vinnie
Colaiuta (d) uitnodigde om de
sound van toen te versmelten
met een eigentijdse insteek.
Want zoals Corea opmerkt in
de liner notes wil hij geen etiket
kleven op deze muziek. Het zijn
zeer uitgesponnen versies (15
à 20 minuten) van eigen werk
met aangepaste arrange-
menten van klassiekers als *Dr Jackle*
(McLean), *In A Silent Way/It's
About That Time* (met als gast
Herbie Hancock), en *Someday
My Prince Will Come*. Met zo'n
topband zijn de verwachtingen
altijd hoog en die worden wel
ingelost, al lijkt me dat het live
meer impact heeft dan op cd.

Bernard Lefèvre

Curios Closer

Rub Recordings/Bang!Music
50:15

Het pianotrio Curios is de laat-
ste aanwinst van het eigenzinnige
label Rub Recordings dat
eerder al onderdak bood aan
grensverleggende acts als Polar
Bear, Acoustic Ladyland en So-
weto Kinch. Hoewel pianist Tom
Cawley tot voor kort deel uit-
maakte van Acoustic Ladyland
ligt de muziek van Curios niet in
het 'jazz meets pop, rock or hip-
hop'-straatje van de andere acts
op het label. Wat overigens niet
wil zeggen dat er geen grenzen
worden opgezocht. Curios is
een typisch hedendaags pia-
notrio dat zoekt naar maximale
exploratie van het instrumen-
tarium. Van ingetogen, bijna
romantische melodieën tot aan
woest percussief pianowerk met

wringende dissonanten. Soms
gevoelig zoals het met gestre-
ken bas en breekbare stem be-
geleide *Trackside View*. Soms
klinkend als kermismuziek op
l.s.d. zoals in *The Tiling Song*.
In alle gevallen wordt gezocht
naar een dynamisch en hecht
groepsgekluid, waarbij de groep
afziet van virtuosos machts-
vertoon en vaak kiest voor een
spannende soberheid. De tien
songs zijn nog te divers om dit
debuut meteen onvergetelijk te
maken, maar de eerste stappen
die Curios zet, zijn bewonde-
renswaardig en veelbelovend.

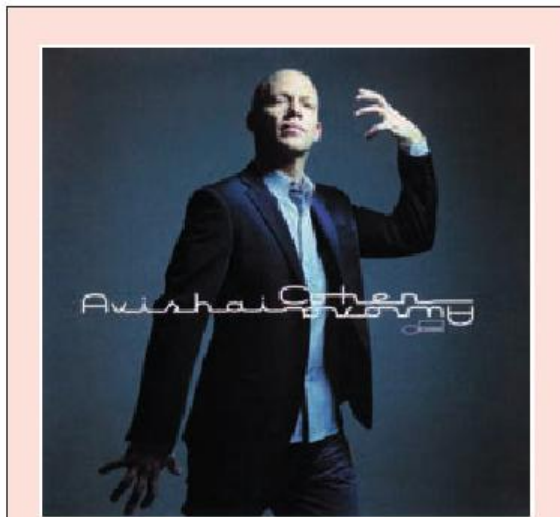
Mischa Andriessen

Rein de Graaff Trio with Conte Candoli & Bob Cooper Thinking Of You

Timeless Records - 65:55

De Nederlander Rein de Graaff
(1942) is sinds de jaren zestig
één van de meest loepzuivere
boppianisten van Europa. Van
de vele Amerikaanse solisten
op tournee, die hij vooral in
de jaren tachtig begeleidde,
kreeg hij het vertrouwen en
daar waren vaak grote klep-
pers bij. Zo ook hier in deze
opname uit februari van 1993,
waar West Coast legendes als
Conte Candoli (t) en Bob Cooper
(ts) de vlam in de pan deden
slaan. Het zal wellicht de laat-
ste opname geweest zijn van
de nochtans vitale Bob Cooper,
een blok van een vent, die op 5
augustus van 1993 aan een hart-
stilstand overleed. Ondertussen
is ook trompettist Conte Candoli
door kanker geveld (14/12/2001).
Maar hier zijn beiden nog in
grote doen. Cooper was meer
een zoeker maar cultiveerde op
latere leeftijd een dijk van een
toon à la Coleman Hawkins of
Sonny Rollins. Candoli is meer
de virtuoze 'belcanto' virtuoos
en de ervaren showman met zijn
door Dizzy Gillespie geïnspire-
erde sonoriteit en frasering.
Uiteraard staat deze cd bol van
de bopklassiekers zoals *Star
Eyes of Loverman*. In Dizzy's
Ow! en Rollins' *Oleo* gaat het
hek helemaal van de dam! Dit
is hoogstwaarschijnlijk één van
hun betere live opnamen in de
eindfase van de carrière van
deze illustere West Coast cory-
feën. Ook het trio met bassist
Koos Serieuse en drummer Eric
Ineke, maakt zijn stevig swin-
gende bopreputatie waar. De
klankopname is wat ongenuan-
ceerd maar de muziek is geniet-
baar en uitnodigend!

Luc De Baets

Avishai Cohen Aurora

Blue Note Records/EMI - 53:24

Avishai Cohen is een hooggetalenteerd kind van Israël, die
zijn kans waagde in New York en deze prompt kreeg bij, aan-
vankelijk, vele latin jazzensembles om snel het podium en de
studio te mogen delen met de jazzgroten (Danilo Perez, Herbie
Hancock, Chick Corea, Roy Hargrove, Paquito D'Rivera) en te-
vens plaats neemt als bassist in filharmonische orkesten. Een
spreekwoord dat lijkt op het Joe Zawinul-verhaal, zij het in breder
spectrum. Vele blanke, Amerikaanse jazzmusici uit vervolgen
tijden kwamen uit de Joodse kribbe en Avishai maakt de cir-
kel rond. Hij componeert ontroerend vanuit een zeer Joodse
muziekstijl, gebruikt traditionele Hebreeuwse en Joods-Anda-
luisische liederen, voegt daar Latijns-Amerikaanse accen-
ten aan toe, zingt zelf in het Engels, Hebreeuws of Spaans,
speelt piano, elektrische en akoestische bas en schrijft zijn
songteksten zelf. Hij nodigt, om de perfecte toon te zetten,
een begenadigd percussionist uit: Itamar Doari, zeer geraffine-
erd, prachtig beklievend aan de ritmevormen en smaakvol
in klankkleur. De aanwezigheid van Amos Hoffman op oud
(Arabisch luit) vertolkt schitterend dat Arabieren en Israël's
broeders zijn. Pianist Shai Maestro heeft zijn naam niet ge-
stolen en zangeres Karen Malka vult het project mooi aan.
Allen zijn ze jonge musici uit Israël, waar Cohen terug zijn
werkbasis neerzette. Deze cd is dan ook zeer etnisch getint en
stapt ver buiten de afbakeningen van de jazz. Daarom hoort
dit album verbazend goed thuis in de platenkast van zowel
de jazz- als de klassieke muziekiefhebber als bij de fans van
de betere pop- en de singer-songwriters-cultuur. Een cd vol
zalvende en louterende vertelwaarde.

Chris Joris

**Fred Frith and
Arte Quartet**
Still Urban
Intakt Records/Codaex
46:35

Deze muziek geeft slechts langzaam zijn geheimen prijs. In negen delen wordt door contrastwerking een heel eigen klanklandschap gecreëerd: compositie en improvisatie (al is niet altijd te zeggen waar het ene eindigt en het andere begint), gebondenheid en vrijheid, tonaliteit en atonaliteit werken polair. De warme harmonieën botsen met de schrille stadsgeluiden, die als bruiltages de luisteraar heel confronterend verplichten de schoonheid van het samenspel te appreciëren. De hele compositie is eigenlijk een expressionistische doek met negen luiken. Daarin ontwikkelt de muziek zich traag, klagend tot een vol klinkend palet van de hele saxfamilie. Deze formule werkt bevreemdend en tegelijkertijd – door de afstand die je als luisteraar moet nemen van het conventionele – verrijkend. Deze plaat dwingt respect af door haar minimale melodien die maximaal zijn ontplooid, door de opbouw, het fascinerende van het geluid om het geluid. Geen achtergrondmuziek dus, maar bewuste beleving van het klankspectrum. Maar wel zeer professioneel gearrangeerd én uitgevoerd. Muziek van een (be)vreemde(nde) schoonheid.

Marc Van de Walle

**Fred Frith and
Arte Quartet**
The Big Picture
Intakt Records/Codaex
63:20

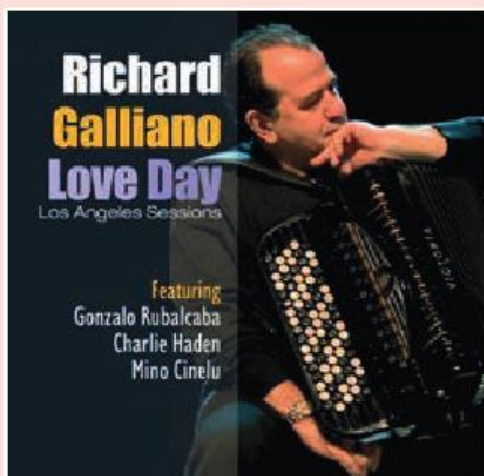

Op deze cd balanceert Frith alweer tussen het tonale en het atonale. De zes stukken van *The Big Picture* zijn geschreven

voor saxofoonkwartet en voor twee improviserende solisten. In dit geval zijn dat Katharina Weber op piano en Lucas Niggli op drums. In die zes fragmenten wordt gezocht naar een evenwicht tussen botsende werelden. Het is erg moeilijk te zeggen waar de grens tussen improvisatie en compositie ligt. Of dit nog met jazz te maken heeft lijkt ons een cruciale vraag. Indien dergelijke muziek al onder te brengen is in hokjes, dan zouden we liever naar de aleatoriek verwijzen, wat de jazz nog niet uitsluit natuurlijk. Het is in elk geval geen voer voor een niet getraind oor. Het tweede gedeelte, *Freedom in*

Fragments, suggereert dan weer een zo goed als totale vrijheid van de muzikanten. Hier worden vijftien van de 23 originele stukken weergegeven. Van het origineel wordt gezegd dat de 23 stukken in om het even welke configuratie en in om het even welke volgorde kunnen gespeeld worden. Verwacht je aan een klankencollage die een boog maakt tussen het banaalste geluid en de mooiste en warmste harmonieën. Opdrachten aan Frank Zappa en vooral John Zorn laten al duidelijk vermoeden welke paden hier bewandeld worden.

Marc Van de Walle

Richard Galliano Love Day

Milan/Warner Music – 64:32

Dankzij zijn originele composities is *Love Day* een muzikaal verhaal van de dageraad (*Aurore*) tot de schemering (*Crépuscule*). Met zijn vrolijke momenten (*Bonjour, Birds*), bedenkingen (*Pourquoi?*), meditatie (*Poème, Aria*) of liefde (*Love Day*). Om zijn nieuwe album op te nemen heeft de grootste jazzaccordeonist Richard Galliano voor de legendarische Capitol studio in Los Angeles gekozen. Een studio die nog vol met de vibraties van prestigieuze artiesten zoals Nat King Cole is. Of Count Basie, Frank Sinatra, Quincy Jones... Tijdens zijn indrukwekkende carrière heeft Galliano meestal met Europese muzikanten gespeeld maar kort geleden heeft hij toch meer en meer albums met Amerikaanse muzikanten opgenomen. *Ruby My Dear* in 2004 met Larry Grenadier en Clarence Penn. *L'Hymne à l'Amour* in 2007 met Gary Burton, George Mraz en Clarence Penn en dus nu deze *Love Day* met Gonzalo Rubalcaba (p), Charlie Haden (b) en Mino Cinelu (d, perc). Op deze manier probeert Galliano zijn muziek met de traditie van jazz te vermengen. Hoewel deze muzikanten geen ervaring met de 'new musetette' van de accordeonist hebben, heeft Galliano nooit zo intens geklonken. In dit kwartet lopen nogal wat invloeden door elkaar. Naast de Franse zwier van Galliano is er de Cubaans-romantische pianotraditie van Rubalcaba, die een echte poëet is. Niet te missen live tijdens de festivalperiode in Gent (12/7) of in Dinant (20/7).

Patrick Bivort

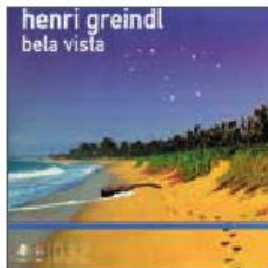
Melody Gardot
My One And Only Thrill
Universal Music/Universal
Music – 48:07

Vorig jaar was ze een revelatie op Gent Jazz en met deze jongste release is ze opnieuw te gast. Intussen heeft ze al vedettenstatus verworven en scoort ze in de hit charts. Haar frele verschijning en getormenteerde achtergrond (slachtoffer van een aanrijding toen ze 19 was) passen perfect in de songs die deze uit Philadelphia afkomstige singer-songwriter eigenhandig neerschrijft en waarvan de titels boekdelen spreken: *Who Will Comfort Me*, *Deep within the corners of My Mind*, *The Rain*. Ook in het Frans (*Les Etoiles*) weet ze te bekoren. Eén enkele track, *Over The Rainbow*, heeft ze ontleend, maar brengt ze op haar heel eigen manier. Soms wel hartveroverend.

Bernard Lefèvre

Henri Greindl
Bela Vista

Mogno Music/AMC – 75:31

Henri Greindl is niet alleen de man achter het Mogno-label, hij is in ons land tevens al jaren een van de belangrijkste referenties als het over Braziliaanse muziek gaat. En dat niet alleen als arrangeur en componist maar ook als gitarist en bezieler van groepen als Cheiro de Choro en Parfum Latin. Met *Bela Vista* trekt hij nog eens alle registers open. De opnamen gebeurden in België en op twee plaatsen in Brazilië met telkens ook verschillende bezettingen. Hier bij ons kon hij rekenen op o.a. fluitist Pierre Bernard en saxofonist-fluitist Daniel Stokart. In Fortaleza in São Paulo werd hij omringd door de lokale groepen Marimbanda en Conexão Belga. Couleur locale verzekerd dus. En toch vervalt de cd nergens in goedkoop exotisme. Integendeel, over heel de lijn is het een subtiel koorddans tussen twee werelden: Braziliaanse ritmen en westerse jazzfusie en jazzrock. Zeker ook voor wie de laatste Pierre Van Dormael (*solos duos*) apprecieerde. Alles verpakt in een bijpassende uitklapbare digipack.

Georges Tonla Briquet

Yaron Herman Trio
Muse

Naïve/Pias – 57:00

De jonge Israëlische pianist Yaron Herman is pas 27, maar sinds hij in Parijs neerstreek, is zijn ster bijzonder snel gaan rijzen. Hij had op zijn 21ste al een cd mogen opnemen voor het label van Chick Corea, maar de echte doorbraak kwam er met zijn *A Time For Everything* van twee jaar geleden. Daarop komt het Yaron Herman Trio met Matt Brewer op bas en de sterke drummer Gerald Cleaver tot volle ontplooiing. Datzelfde trio stoomt op *Muse* zonder complexen door. Herman schreef de meeste stukken zelf, Brewer leverde er twee, en naast een bewerking van Dizzy Gillespie's *Con Alma* is er een opvallende bewerking van *Isobel*, dat u wellicht kent van de IJslandse zangeres Björk. Sinds Brad Mehldau Radiohead en Nick Drake coverde en The Bad Plus zelfs Abba aanpakte, is een popnummer blijkbaar een must voor een pianotrio dat zich hip wil noemen. Op *Isobel* en op enkele andere stukken komt een strijkkwartet de muziek bijkleuren maar dat is zeker geen onverdeeld succes.

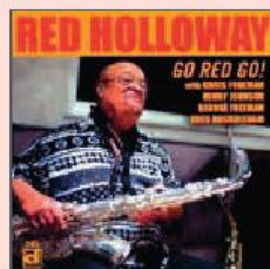
Herman heeft een speelse toets, die soms aan Chick Corea doet denken, soms aan Brad Mehldau. Zijn trio is intussen een stevig uitgebalanceerd geheel. Tot nog toe maakte Yaron Herman Trio vooral naam in Frankrijk. Deze cd brengt zijn naam alweer een eind verder over de grenzen.

Peter De Backer

Red Holloway
Go Red Go!

Delmark/Music&Words

65:23

Veteranen en oude vrienden, geboren en getogen in Chicago: zo klinkt deze cd. Gitarist George Freeman is de broer van Von Freeman en met hen jamde Holloway reeds samen in hun schooltijd. Dat deed Red ook met Johnny Griffin en die speelde vaak met zowel Ben Webster als Sonny Stitt. Daar plaats je hem dan: tussen die forse tenoren uit de oude school en de beboppers. Holloway hoort echt wel tot de

Nieuw op CD | DVD

vervolg ...

familie van saxofonisten als Arnett Cobb, Eddie Lockjaw Davis, Lou Donaldson, Lucky Thompson en de reeds genoemden: Webster en Freeman. De blues is nooit ver weg en Chris Foreman draagt deze ontspannen cd op het Hammond B3 orgel. Héél opvallend is het toch hoe herkenbaar de tenoren uit Chicago die bepaalde sound bezitten. Zelfs latere modernisten als Ari Brown en David Murray verbergen dit niet. Op *Go Red Go!* hoor je niets nieuws natuurlijk, maar wel een eerlijke, eigen cultuur uit een tijdperk en stad, waar je als zwarte muzikant nog niet op zoek hoefde te gaan naar andere invloeden die de grenzen van de jazz en de blues moesten verleggen. Het waren de *down home*-klanken van eigen brouwsel en voor eigen volk. Niet meer of minder.

Chris Joris

Daniel Humair Bonus Baby Boom

Bee Jazz Records/AMC – 39:17
Daniel Humair toont graag zijn

echte muzikale gelaat, wanneer hij de leiding heeft over een project. Deze assertieve, wat stoute swinger haalt hier heel anarchistisch uit met free-form stukken, die naar men hoort, toch wel wat neergeschreven materiaal oplevert, zowel van zijn hand als van zijn saxofonisten Matthieu Donarier en Christophe Monniot. Erg bepalend voor de groepsound is de inbreng van elektrisch gitarist Manu Codja. De blazers maken gebruik van het ganse saxofoongamma: van sopraan tot bariton en Monniot helpt met digitale keyboards de sound nog wat verder de bevremding in. Lekker tempo's wisselen af met rubatopartijen en ondeugend gespetter. Aanvankelijk lijkt de cd een zware dobber, maar bij herhaalde beluistering ontdek je het ludieke van het opzet, gespijsd met humor en titels als *Pinocchio Kicked In The Leg* en *Aus de Ba-*

nana. Een leuke en slimme zet is een heel persoonlijke vertolking van Ellington's *Mood Indigo*, die de bedoelingen van deze groep goed illustreert. Op *Vlada* hoor je wervelwind Humair heerlijk swingen als het beest dat we in hem kennen. Een eigenzinnig album op fors niveau.

Chris Joris

Susi Hyldgaard featuring NDR Bigband It's Love We Need Yellowbird Records/Codaex 60:34

Dame Hyldgaard was altijd al een buitenbeentje. Niet alleen heeft ze een bijzondere stem, de zangeres verrast ook steeds met haar frisse, eigenzinnige aanpak. Op haar jongste cd kleurt de NDR Big Band haar composities mee in. Het Duitse orkest past mooi in het plaatje en klinkt degelijk en modern. Voor de arrangementen tekenden de saxofonist Roy Nathanson en de vibrafonist Bill Ware. Beiden zijn originele Jazz Passengers (cfr. Lounge Lizards, Elvis Costello, Blondie). Verwacht je niet aan een pure bigband plaat; Susi Hyldgaard gebruikt weliswaar een jazzfrasering maar tegelijkertijd smokkelt ze invloeden uit de populaire muziek binnen in haar schrijftuur. *It's love you need, baby!*

Dirk De Gezelle

The Eric Ineke Jazzxpress Xpressions in Time Daybreak/Challenge Records 62:41

De Nederlandse drummer Eric Ineke kan bogen op een loopbaan van 40 jaar. Ervaring zat dus, vooral in dit onmetelijke landschap van de bebop, in casu de hardbop, waar Ineke zijn tenten heeft opgeslagen. Met zijn dynamische swing en drive herinnert hij aan de grote drummers van die tijd. Ook pianist Rob van Bavel en bassist Marius Beets kennen er wat van en maken van deze groep een echte swingmachine. Vaak moeten de jonge blazers, trompettist Rik Mol en tenorsaxofonist Sjoerd Dijkhuizen, alle zeilen bijzetten om op te tornen tegen de power groove van deze ervaren ritmesectie. Qua repertoire worden enkele zorgvuldig gekozen stukken van Monk, Wayne Shorter en Herbie

Hancock, afgewisseld met eigen materiaal van Marius Beets, Rob van Bavel en Rik Mol. Zo drukt de groep ook compositorisch zijn stempel op het geheel.

Luc De Baets

Jazz Parasites Very Early Jazzwerkstatt/Codaex – 50:54

De naam Jazz Parasites doet een ruigere en minder respectvolle band vermoeden dan de groep in werkelijkheid is. Het trio bestaat uit Ed Schuller (b) en Ernst Bier (d), twee ervaren krachten uit de Duitse jazz en de Finse gitarist Kalle Kalima die zo ongeveer werd geboren toen zijn collega's van het conservatorium kwamen. Het drietal werkt zich soepel en hecht door vier stukken van Kalima en composities van Bill Evans, Steve Swallow, John Coltrane en Herbie Hancock. Het afsluitende *Watermelon Man* van laatstgenoemde valt met zijn melige scratcheffecten en dito zang uit de toon vergeleken bij de andere nummers. Die zijn relaxt of romantisch zoals het

titelnummer, waarin de diepe, donkere sound van Schuller en de heldere, vlotte stijl van Kalima geluidsbepalend zijn. Soms klinkt de groep gedreven, op het manische af zoals in het door Kalima geschreven en met heftig gitaarwerk op smaak gebrachte *Johannes Kostaja*. Dikwijls heeft de muziek echter een groot 'niets aan de hand' aura. Misschien kan Kalima eens gaan parasiteren op de ruige stijl van zijn landgenoot Raoul Björkenheim voor een beetje extra power.

Mischa Andriessen

Diana Krall Quiet Nights

Verve/Universal Music – 55:04
De liefde van Diana Krall voor zwoele Braziliaanse samba of bossa nova is genoegzaam bekend. Sinds 2001 (*The Look of Love* - Verve) is arrangeur Claus Ogerman (Jobim, Gilberto en ook Sinatra, Getz en Bill Evans) haar onbetwistbare favoriet. Diana Krall die met haar trio veelal lekker swingende songs interpreteert, is hier compleet omge-

turnt tot een fluisterende hese vocaliste, die met een sensuele stem, erotische ballades ten gehore brengt. Duidelijk voor een meer romantisch publiek bestemd. Ze doet dat zo grondig dat de lust halverwege de cd al lang in een lang gerekte geuw is overgegaan. De symfonische romantiek van Claus Ogerman, die haar zang omkadert, mag dan nog zo verfijnd zijn, het werkt op den duur slaapverwekkend. Ook het tempo wijzigt nauwelijks en kabbelt ongestoord verder. Krall is bovendien nu niet meteen de vocaliste met een toonbereik om de klassiekers van Jobim en gelijkaardige standards enige meerwaarde te geven. Schoenmaker blijf bij uw leest! Voor ons net met de hakken over de sloot, wat de kwotering 'goed' betreft.

Luc De Baets

Diana Krall Live in Rio

Eagle/PIAS – dvd – 110:00
Beter doet het de dvd opgenomen in het land van herkomst, Brazilië. Hier heeft dezelfde producer ingezien dat je live meer afwisseling moet bieden en Miss Krall bouwt dan ook een groot aantal van haar All American songs in. Hier voelt la Krall zich als een vis in het water en deze stukken vormen meteen het beste deel van deze goed geregisseerde en voortreffelijk geregistreerde dvd. In de stukken met de arrangementen van Ogerman, vertolkt door een Braziliaans symfonisch orkest, voel je meteen dat dit haar veel minder past. Ze is onzeker en gespannen en slaagt er amper in het Braziliaanse publiek in de sjeke Rio Vivo de songs van Jobim te laten meezingen, te meer daar haar Portugees beneden alle peil is.

Luc De Baets

Giacomo Lariccia Spellbound

Label Travers/AMG – 65:25
De jonge Italiaanse gitarist Giacomo Lariccia belandde negen jaar geleden in onze hoofdstad. Ondertussen studeerde hij hier aan het conservatorium, leerde er zijn vrouw kennen en bouwde een carrière als jazzmuzikant op. Onlangs verscheen zijn debuut-cd, *Spellbound*. Medemuzikanten zijn Nicolas Kummert (sax), Sabin Todorov (p), Olivier Stalon (b) en Lionel Beuvs (d). Als gastvocalisten wist hij niemand minder dan Ghalia Benali en Barbara Wiernik te strikken. *Spellbound* is een mooie weerspiegeling van Giacomo's leefwereld en dat is Brussel met al zijn stijlen en culturen. Zijn jazz is getint met wat rockaccents terwijl je ook fusioninvloeden hoort doorspelen. Een

Molly Johnson Lucky

Verve/Universal Music – 51:32

Met haar vijfde cd onder eigen naam zet deze Canadese op een wel erg eigen manier een reeks standards neer (Ellington, Strayhorn, Ahlert, Gershwin...). Het openingsnummer (van haar eigen hand) laat meteen haar ietwat guitige – maar zeer geschikte stem – horen, al even geschikt voor cabaret als voor vertolking van zwoele *after hour* nummers in bruine, rokerige kroegen. En met dit meeslepende, warme instrument dat haar stem is (wat een mooie korrel!) bepaalt zij de hele sfeer van de plaat. Hoe goed de band ook is – wat een zalig samenspel tussen Phil Dwyer (p en tenor), Mike Downes (b) en Mark Mclean/Ben Riley (d), door haar timbre is zij een vierde instrument dat naadloos in het plaatje past. Elk nummer wordt met gemak vertolkt, en deze dame weet de sfeer van elk nummer erg expressief uit te drukken vol karakter, vuur en passie. Aan muzikale durf ontbreekt het niet: *Whatever Lola Wants* wordt in een leuk bossakleedje gestopt, en dat brengt je weer in hogere sferen. Kortom: deze dame weet je een hele cd lang te verrassen. Gewoon verbluffend.

Marc Van de Walle

van de sterkste nummers op de cd is *Cantico* waarin Ghalia en Barbara dezelfde tekst respectievelijk in het Arabisch en het Hebreeuws zingen. "Brussel is internationaal en die geest wil ik weergeven in mijn muziek" verklaart hij zelf.

Georges Tonla Briquet

Joe Lovano Us Five Folk Art

Blue Note Records/EMI
64:47

Nu Blue Note zijn 70ste verjaardag viert, is ook een van hun raspaarden, Joe Lovano, erbij met een nieuw album, *Folk Art*. Hier ontplooft Lovano al zijn talenten en hij doet dat met een overwegend jong gezelschap: pianist James Weidman, bassiste Esperanza Spalding en twee drummers/percussionisten Otis Brown en Francisco Mela. Met dit nieuwe kwintet, toepasselijk *Us Five* genaamd, opent Lovano een nieuw hoofdstuk in zijn muzikale biografie.

De groep, die net voor de opname in november 1998, een week in The Village Vanguard had proefgedraaid, kon relax de studio in en Lovano kon zijn jonge veulens de ruimte laten om hun eigen invulling te geven aan het materiaal dat de leider had ingebracht. De negen eigen composities, een kleurrijke regenboog van sfeer en ritmes, zijn bovendien een constante bron van ideeën voor deze overwegend jonge groep, die meteen ook Lovano enthousiasmeert en stimuleert.

De kamerebrede donkere sonoriteit van Lovano maakt hem op zijn tenorsaxofoon zeer herkenbaar, maar hij gebruikt hier ook andere rietinstrumenten, o.a. de door François Louis ontworpen autochrome in het stuk *Dibango*, opgedragen aan de Kameroense saxofonist Manu Dibango en de tarogato, een soort klarinet uit de Hongaarse volksmuziek, in *Drum Song*. Dit is jazz met merkwaardige invloeden van volksmuziek (Folk Art!). Lovano laat de traditie niet los, maar is wellicht nooit zo ver er vandaan geweest als in dit avontuurlijke album. Zijn 22ste album voor Blue Note is een mijlpaal in zijn vruchtbare loopbaan.

Luc De Baets

Mahieu-Vantomme Quartet Walk Into The Skyline

W.E.R.F./AMC – 52:26

In de iets te geïsoleerde jazzwereld van dit kleine landje krijgen de jazzmusici weinig uitstraling toebedeeld en worden ze bovendien makkelijk betutteld door promotoren en het nieuwe (conservatieve) publiek vanwege hun toegankelijkheidsgraad en geloofwaardigheid. Zo weten of durven deze, overigens schitterende muzikanten, niet voor kleur te kiezen of ronduit hun eigen weg in te slaan. Dit euvel resulteert vaak in een voorzichtige of academische aanpak of loopt het risico berispt te worden op te veel eigenzinnigheid door de Belgische jazzpolitie. Dan blijft er nog dat andere kamp, dat van de vrije improvisatiemuziek, een apart clubje dat zich mijlener distantieert van de jazzfamilie. Zo weten jongere jazzmusici zich gevangen in een keurslijf. Tom Mahieu (ts) en Dominique Vantomme (p) trekken zich daar niet zo veel van aan, zijn al vijftien jaar een team en grooven en swingen lekker op deze 2de Werf-cd als een hecht team, stevig onderlijnd door Geert Roelofs (d) en bassist Werner Lauscher (die Christophe Devisscher vervangt). Heerlijk is de ballade *Here's To Life* en al is de spelkwaliteit op mooi niveau, moet de grote schreeuw der individualiteit nog gevonden worden.

Chris Joris

Wynton Marsalis He and She

Blue Note Records/Universal Music – 75:15

Dit is Wynton's vijfde (en laatste?) release bij Blue Note Records. Het is zowaar één lang levensgedicht over de liefde tussen man en vrouw, bedacht en netjes voorgedragen door Wynton Marsalis zelf, als een rode draad bij de zeer uiteenlopende stijlen muziek. Zoals Stanley Crouch Marsalis laat vertellen in de liner

notes: "I'm not interested in playing a style of jazz, I am interested in playing jazz, and playing or adapting any style or combination of styles that express my imagination as I hear and feel it." Hier trekt hij alle registers open, van ragtime over jazzwals, altijd swingend en zelfs met een tikkelje ¾ groove. Opnieuw een meesterlijke les op trompet van Wynton, excellent bijgestaan door Dan Nimmer (p), Walter Blanding (ts, ss), Carlos Henriquez (b) en Ali Jackson (d). Voortreffelijk en perfect naar uitvoering en idee, ambitieus zoals we Wynton kennen, maar daarom verwachten we dat tikkelje meer emotie om ons een liefdevol hartje te ontlocken.

Bernard Lefèvre

Vince Mendoza and the Metropole Orchestra El Viento – The Garcia Lorca Project

ACT/Challenge Records – 70:45

Vorig jaar maakte de Amerikaanse arrangeur Vince Mendoza met *Blauklang* een fantastische cd. Deze nieuwe onder zijn naam is helemaal anders van opzet. Dit keer geen eigen composities. Wel wordt een oud flamenco-project van het Nederlandse Metropole Orchestra, waar Mendoza gastdirigent is, van onder het stof gehaald. Centraal staan enkele Spaanse deuntjes die door dichter (en amateur-pianist) Garcia Lorca in een zeer ver verleden nog eigenhandig zijn opgenomen. Mendoza schreef daarvoor nieuwe arrangementen. Verder valt vooral het drieliuk *Historietas del Viento* op, een compositie van Niko Langenhuijsen.

Het resultaat is een soort orchestrale flamenco, met hier en daar een flard jazz, en met de gebruikelijke passionele zangpartijen, met Eva de Dios en Rafael de Utrera in de hoofdrol. Mooi. Maar van *Blauklang* waren we veel dieper onder de indruk.

Peter De Backer

Stéphane Mercier 4tet Walking The Soul Map

Mogno Music/AMC – 64:48

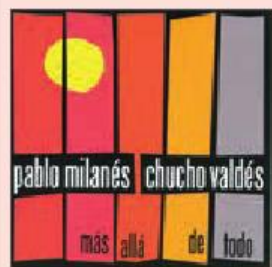
Recent was hij te horen op de verzamelaar *JazzOlympics* net als op *Summer Residence* van Bernard Guyot en Charles Loos. Twee jaar geleden was er ook nog de cd met Michael Magalon en Georges Her-

mans. Voor volledig eigen werk van deze saxofonist-fluitist-componist moeten we echter teruggaan tot 2002 en zijn *Safe And Sound In Long Island City* (met o.a. Nic Thys). Dat was een weerspiegeling van zijn verblijf in Boston en New York. *Walking The Soul Map* sluit vooral aan bij de klassieke traditie uit de jazz waarbij een verhaal verteld wordt met de nodige swing, de erfenis van vertellers als Lester Young en Ben Webster met die typisch warme sound. Mercier voegt daar tevens links aan toe naar Bach (*Erkenne Mich Mein Huter*), pop (Sting's *Fragile*), Broadway (Rodgers & Hart), chanson (Aznavour zijn klassieker *La Bohème*) en zelfs wereldmuziek (Oumou Sangaré). Een heel gevarieerd programma dus maar wel mooi verwerkt binnen hetzelfde kader. Naast Mercier horen we ook Charles Loos (!), Bas Cooijmans en Marek Patman. Tijdens de cd-voorstelling in de Jazz Station klonk alles nog wat vinniger en scherper en werden er zelfs extra accenten toegevoegd (o.a. de Keith Jarrett uit de jaren 70 en ook een gezonde dosis humor). Allesszins de moeite waard om verder vervolgd te worden op diverse podia.

Georges Tonla Briquet

Pablo Milanés & Chucho Valdés Más allá de todo

Emarcy/Universal Music – 35:20

Twee creoolse heren met de doorleefde charme der grijze haren brengen u een recital van Cubaanse liefdesliederen door henzelf geschreven. Zanger Pablo Milanés schreef de teksten en de u zeker beter bekende Chucho Valdés de muziek. Zang en piano vanuit een Latijns-Amerikaanse opvatting, vol Hispanische pathos, waarvoor dit volk nog niet terugdeinst ze voor u uit te spreiden. Naast zijn groep Irakere en zijn vele trio-platen, waarin de latin-jazz centraal staat, zet hij hier een stapje terug naar de roots, het pure Cubaanse lied, alle ballades, pianistiek begeleid door een meester met dezelfde bagage als een Bud Powell, McCoy Tyner of een Kenny Barron. Een smaakvolle cd vol vriendelijke, maar mannelijke romantiek. Je moet de Spaanse taal wel machtig zijn, wil je ten volle van dit recital genieten, maar zoals vaak toepasselijk, spreekt de muziek voor zichzelf.

Chris Joris

Giovanni Mirabassi Out of Track

Discograph/Bangl Music
61:13

De Italiaanse pianist Giovanni Mirabassi (39) opereert al vele jaren vanuit Parijs. Op de lokale scene wordt hij er op handen gedragen, ook al dank zij enkele geslaagde cd's. Deze nieuwe is alweer een leuke opname, zonder meer. Met bassist Gianluca Renzi en drummer Leon Parker heeft de pianist een goed gelied trio ontwikkeld. Vier van de twaalf stukken pende Mirabassi zelf. Daarbij het opvallende *Pieranunzi*, overduidelijk opgedragen aan zijn grote leermeester en landgenoot, de stijlrijke Enrico Pieranunzi, bij de andere stukken zowel klansiekers als *Dear Old Stockholm* of *Just One of Those Things* als versies van Astor Piazzolla en Ennio Morricone. Het overbekende *Impressions* van John Coltrane krijgt een lichtvoetige bewerking. Mooi allemaal, maar echt uit de band springen doet dit trio nooit.

Peter De Backer

Jun Miyake Stolen from Strangers

Yellowbird Records/Codaex
45:52

De Japanse trompettist Jun Miyake componeert vaak voor theater- en filmproducties en dat hoor je meteen. Hij sprokkelt invloeden uit zowat de hele wereld en bouwt er broze, bizarre songs mee. Op zijn jongste cd krijgt hij de hulp van een hele resem prominenten. Onder hen de zangeres Lisa Papineau, de zanger-gitarist Vinicius Cantuaria en de gitarist Arto Lindsay. Het is alsof je op een carrousel zit en er een verknijpte wereld aan je voorbijtrekt. Miyake ontpopt zich tot een verteller met een rijke verbeelding die een breed register weet te bespelen. De songs zijn mooi gearrangeerde scènes waarin ontroering, verrassing en humor elkaar afwisselen. *Stolen from Strangers* is een intrigerend werkstuk dat er op wacht om ontdekt te worden.

Dirk De Gezelle

Pascal Mohy Automne 08

Igloo Records/AMC – 45:65

Hoewel hij in 2007 de Django D'Or voor Jong Talent in de wacht sleepte, klinkt zijn naam in Vlaanderen

Nieuw op CD | DVD

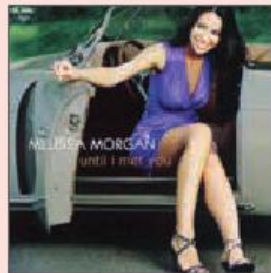
vervolg ...

nog niet zo bekend in de oren. Toch is de negenentwintigjarige Mohy al een hele tijd actief in het Belgische jazzwereldje. Zo is hij de vaste pianist van Melanie De Biasio en kan je hem horen in het onderschatte project van Greg Houben en Julie Mossay, *Après Un Rêve*. Een paar jaar geleden zagen we hem nog een fel gesmaakt soloconcert geven in de Hnita-hoove. Met *Automne 08* levert hij zijn eerste eigen visitekaartje af in gezelschap van niemand minder dan Sal La Rocca en Joost Van Schaik. Eigen nummers worden afgewisseld met covers van o.a. Ellington (*Prelude To A Kiss*), Monk (*Ruby My Dear*) en Coltrane (*Naima*). Een zeer eclectische keuze maar toch vervalt Mohy niet in het opeenstapelen van virtuoze bravourestukjes. Integendeel, er wordt eerder spaarzaam en vooral intimistisch gemusiceerd. Ook geen pophits hier zoals bij Mehldau, E.S.T. of The Bad Plus. "Er valt voor mij nog genoeg te ontdekken in klassiek en jazz", aldus Mohy. Een heel warme cd voor in de late uurtjes.

Georges Tonla Briquet

Melissa Morgan Until I met You

Telarc/Codaex - 46:45

De zoektocht naar nieuw zangtalent is opvallend. Zangers en vooral zangeressen liggen goed in de markt. De platenmaatschappijen doen hun best om de opvolging van Diana Krall en Norah Jones te verzekeren. Maar het nieuw en/of onbekend talent, dat de laatste maanden, ja zelfs jaren op onze draaitafel belandt, heeft zelden de klasse om er boven uit te springen en blijft in de categorie van de eendagsvliegen hangen.

We waren dan ook blij verrast met dit cd'tje van Melissa Morgan. Ze heeft een knappe warme stem, die ze heel natuurlijk en ontspannen gebruikt! Met een voortreffelijke dictie bovendien. Ze herinnert ons wat aan Jane Monheit, net als zij een van de finalisten van de Thelonious Monk International Jazz Competition. Morgan, geboren in Teaneck,

N.J. (zo'n 15 mijl van New York City) is nog net geen dertig, komt uit een muzikale familie, is gevormd in de gospel en heeft ondertussen de stiel verder geleerd in meer profane popmuziek. Maar ze blijft in de traditie van de grote jazzzangeressen zoals pakweg Nancy Wilson, Billie Holiday en Dinah Washington en is naar eigen zeggen beïnvloed door Chaka Kahn. Met een swingend en groovy kwartet met pianist Gerald Clayton (p), Joe Sanders (b), Randy Napoleon (g) en Kevin Kannar (d) plus in een aantal stukken een stel blazers met o.a. trompettist Christian Scott (straks met een eigen groep op GJF) doet ze het hier heel aardig en steekt alvast met kop en schouders uit boven de groeiende groep *wannabe's*. Ook het repertoire getuigt van smaak. Daar wisselen nog nauwelijks bekende oldies af met meer recente songs. Belangrijk voor haar bij de keuze van de songs is de tekst, vooral hoe ze zich daar emotioneel kan in inleven. Iets waar ze mijns inziens met een vrij natuurlijke elegantie in slaagt. Een dame met talent en klasse. Absoluut te volgen!

Luc De Baets

Michael Musillami trio +3

From Seeds
Playscape Recordings/
Improvvised Communications
56:22

Bij het grote publiek mag Michael Musillami dan geen grote bekendheid genieten, hij is met gemak een van de boeiendste gitaristen in de hedendaagse jazz. Zijn volle, bluesy geluid verraadt een gezonde belangstelling voor de traditie. Daarnaast is hij een avontuurlijk speler, iemand die een dwingend groove en een grote fantasie even belangrijk vindt. Al zeven jaar heeft Musillami een trio met Joe Fonda (b) en George Schuller (d). Die lange verbondenheid hoor je er meteen aan af. Het swingende drietal speelt hecht en schakelt schijnbaar moeiteloos over van ingetogen naar vurig en vice versa. Op Musillami's vorige cd breidde hij zijn trio uit met violist Mark Feldman, nu wordt de

bezetting zelfs verdubbeld met drie niet minder aansprekende muzikanten: Claudia Quintet vibrafonist Matt Moran, trompettist Ralph Alessi en saxofonist Marty Ehrlich, iemand die je net als Musillami een veel grotere bekendheid zou gunnen. De zes eigen composities van Musillami worden door de gelegenheidsband met zo een grote vanzelfsprekendheid uitgevoerd dat het je aanvankelijk haast ontgaat hoe groot de reikwijdte van deze muziek is. Van vuige, bijna rockende grooves en naar free funk neigende passages via bop en swing naar blues. *From Seeds* bevat intense jazz, uitgevoerd door zes voorbeeldige muzikanten die weten dat virtuositeit pas echt werkt wanneer zij wordt gepaard aan verbeeldingskracht.

Mischa Andriessen

Nils Økland Monograph

ECM Records/Universal Music
51:57

Een man, alleen met zijn instrument, in een oud kerkje: het is van een eenvoud die respect verdient. De muziek op *Monograph* doet bij momenten denken aan de zieloerselen van een getormenteerde Monsieur de Sainte Colombe in de onsterfelijke prent *Tous Les Matins du Monde*. "Toutes notes doivent finir en mourant" murmelt de hoofdpersoon ergens, en het citaat zou niet misstaan als ondertitel van dit album. Økland, bekend van zijn rol in de ensembles van de pianist Christian Wallumrød, onderlijnt op deze uitgave zijn affiniteit met de Noorse folk. Hij koppelt de sonoriteit ervan op fijnzinnige wijze aan de vormtaal van hedendaagse muziek. Het resultaat is luistervriendelijk en heel geschikt om een moment bij te verpozen, zittend op een bankje in de Tuin van Eden, of elders.

Dirk De Gezelle

Madeleine Peyroux Bare Bones

Rounder Decca/Universal
Music - 49:58

Zullen we ze dan maar - stilletjesaan clichématig (en lichtjes overdreven?) - de Billy Holiday van nu noemen? Feit is dat Peyroux' stem prachtig en vooral melancholisch klinkt. Op deze plaat komt die heel mooi naar voor omdat de arrangementen van de songs heel sober gehouden zijn. Een paar invloeden vanuit de blues, de folk, en het geheel overgoten met een jazzy sausje: meer moet dat niet zijn. Ingetogenheid troef. Een plaat ook waar alle teksten door Peyroux zelf geschreven zijn, zij het met de hulp van anderen (Batteau, Klein, J. Coryell e.a.), wat erop kan wijzen dat dit album misschien iets persoonlijker is dan haar voorgaande. Ook de titel kan in die richting wijzen. Een afgewerkt product met eenvoudige maar mooie begeleidingspartijen, waar zelfs een Vinnie Colaiuta en een Larry Goldings hun deel in hebben. Echter niets om de

loftrompet over op te steken, omdat het muzikaal allemaal nogal beperkt blijft. *Love and treachery* bleef hangen als de meest homogene song; samen met de weemoed die over de hele plaat terug te vinden is.

Marc Van de Walle

The Ploctones

050
Challenge Records/Challenge
Records - 60:47

Het viertal Trujillo, Goudsmit, Vierdag, Vink is naar de naam The Ploctones gaan luisteren. Dat dekt de lading beter. The Ploctones is een pakkende en ook een beetje maffe naam. Die twee kwaliteiten heeft de muziek van het viertal ook. Uit

verschillende genres is geplukt wat van de vier hun gading was en dat is op een soepele manier aaneengesmeed tot een swingend en verrassend geheel. De ritmesectie Martijn Vink (d) en Jeroen Vierdag (b) is zo geconcentreerd en strak dat het alle kanten opdwarsrelende spel van Anton Goudsmit nooit van de groep losraakt. Met die onnavolgbare stijl verandert de muziek schijnbaar moeiteloos van jazz in hardrock en via funk naar Caribische muziek. Goudsmit trekt daarmee veel aandacht naar zich toe, maar saxofonist Efraim Trujillo levert misschien wel de meest verbluffende bijdrage. Zijn grote technische vaardigheid koppelt hij aan een soul- en schwingvolle speelstijl die het spel van Goudsmit nog meer diepte geeft. De gekte die uit songtitels als *Paalangst*, *Nuggets* en *FF Dimme* spreekt, is op zich al aanstekelijk, maar wordt door het aangebrachte contrast met minder extraverste stukken, alleen maar prettiger. Plezier en vakmanschap spatten ervan af, maar The Ploctones kijken wel link uit om steeds hetzelfde kunstje te flikken. Daardoor is oso

Enrico Pieranunzi- Marc Johnson- Joey baron Dream Dance

Cam Jazz/ZYX Records - 49:30

Enrico Pieranunzi kan je beschouwen als de Bill Evans van vandaag. In dit trio met Joey Baron op drums en Marc Johnson op bas, zet hij de erfenis van zijn illustere voorganger verder. Johnson was trouwens als broekventje al de secondant van Bill Evans in diens trio van de jaren tachtig. Wie de Cam Jazz opnamen van de Italiaanse pianist Enrico Pieranunzi al een tijdje volgt, kan zijn gestage evolutie goed volgen. Pieranunzi heeft net als Bill Evans een klassieke scholing gehad en gebruikt vooral de laatste jaren zijn ruime bagage voluit. Zijn aanslag en timing zijn uniek en hij weet muzikaal vuurwerk af te wisselen met rustgevende, maar intens spannende ballades. Deze *Dream Dance* is opnieuw één van de hoogtepunten uit zijn rijke discografie, zeer afwisselend, maar immer boeiend. *As Never Before*, *Peu de Chose*, het hevig swingende *Pseudoscope*, het speelse titelnummer *Dream Dance* en het kwikzilveren slotnummer *Five Plus Five* behoren tot het beste wat de pianist ooit met zijn trio heeft opgenomen.

Luc De Baets

veertien nummers lang een onderhoudende en intrigerende reis door een muzikaal landschap waar alles wat kan gebeuren, gebeurt.
Mischa Andriessen

Polar Bear
Polar Bear

Rub Recordings/Bang!Music
 75:19

Voor het derde, titelloze album heeft Polar Bear ruim de tijd genomen. De voorganger *Held on the Tips of Fingers* dateert al weer uit 2005. In de tussentijd heeft de groep het nieuwe materiaal uitgebreid getest tijdens verschillende clubtours. Tijdens die

shows bleek dat de elektronica bijdragen van de eigenzinnige Leafcutter John niet moeiteloos samensmolten met de dromerige sound van de overige vier, meer op jazz georiënteerde bandleiden. Dat euvel is verholpen, zijn bizarre geluidseffecten zijn een essentieel onderdeel van de muziek geworden en niet een soms storend bijverschijnsel. Bandleider en drummer Seb Rochford heeft op deze cd sowieso gekozen voor een grotere diversiteit in klankkleur. Op eerdere cd's deed hij ook al een beroep op bijvoorbeeld zangeressen en strijkers, maar hier is hun bijdrage prominenter en vaak geluidsbepalend. Gebleven zijn de luchtige, poppy ritmes en melodieuze, bijna basale solo's van de twee tenoristen Mark Lockheart en Pete Wareham die het groepsgeluid van Polar Bear zo origineel en fris maken. Door die ongedwongen sound klinkt *Polar Bear* niet als een ambitieus album terwijl het dat wel is. Een breed scala aan stijlen en invloeden komt voorbij: elektronische muziek, minimal music, reggae,

Gespecialiseerde

jazzplatenzaken

*Wij hebben getracht aan de hand van diverse inlichtingsbronnen een round-up te maken van de **gespecialiseerde jazzplatenzaken** in Vlaanderen. Deze lijst is hopelijk maar een begin en kan uiteraard aangepast en aangevuld worden. Mail naar redactie.jazzmozaiek@skynet.be.*

Antwerpen (2000)	MARK SOUND Wolstraat 6 tel. 03 233 64 03	marksound@skynet.be
Brugge (8000)	ROMBAUX Mallebergplaats 13 tel. 050 33 25 75	music@rombaux.be
Brussel (1000)	FORUM (Christian Duponchel) Koninginnegalerij 14 tel. 02 511 28 52	
Brussel (1000)	MARK SOUND MM (Koninklijke Muntschouwburg) Leopoldstraat 4 tel. 02 219 23 41	
Brussel (1180)	MUSIC INN (Luc Quintard) Waterloosteenweg 1354 tel. 02 375 19 36	
De Panne (8660)	SERENADE Zeelaan 50 tel. 058 41 31 86	
Geel (2440)	TONY'S MUZIEKHUIS Pas 36 tel. 014 58 85 90	
Hasselt (3500)	CODA Molenpoort 10 bus 3 tel. 011 223147	
Kraainem (1950 Stokkel)	MARK SOUND Potaardestraat 4 tel. 02 731 63 62	
Leuven (3000)	SAX Parijsstraat 31 tel. 016 22 48 59	
Mechelen (2800)	MUZIEKHANDEL DAVID VERGAELLEN & CO Sint-Katelijnestraat 69 tel. 015 34 32 63 fax 015 20 37 27	www.vergaellen.net info@vergaellen.net
Turnhout (2300)	VAN SAS de Merodelei 75 tel. 014 41 20 14	

Adressen van de Fnac winkels kunt u vinden op www.fnac.be.

Tineke Postma
The Traveller

T2 Entertainment – 55:44

Deze Friese alt- en sopraansaxofoniste – pas 30 – mocht rond een Billie Holiday project in Carnegie Hall in New York (2005) spelen. Ze stond er op het podium met o.a. Terri Lyne Carrington, die ook op haar vorige cd *A Journey That Matters* bewees hoe krachtig en sfeervol ze de drums beroert. In *The Traveller* komen daar nog andere klinkende namen bij, nl. Geri Allen en Scott Colley. En het klinkt geweldig. Haar grote voorbeelden, John Coltrane en Wayne Shorter, weerklinken onmiskenbaar in haar composities. Haar lyrische drive geeft dwingend richting, maar ze laat voldoende ruimte aan de dialogen met de prachtige ritmesectie. En met de geweldige pianiste Allen is de interactie buitengewoon, o.a. in de ballad *The Line*, beslist het topnummer van dit album. Heel apart is ook de interpretatie van Heitor Villa Lobos' *Adagio 13*. Op dat nummer na zijn alle composities van Postma. Frisse, contemporaine jazz, gebed in respect voor de traditie. Tot in de VS is dat doorgedrongen, want ze werd in Nederland gefilmd om te verschijnen in een Amerikaanse tv-serie, *Icons among us*, binnenkort beschikbaar op dvd. Daarin schittert ze naast jazzgrootheden zoals o.a. Herbie Hancock, Wynton Marsalis en Wayne Shorter. Op 11 juli staat ze met deze *The Traveller* in dezelfde Amerikaanse bezetting op North Sea Jazz. Ze is genomineerd voor de Paul Acket Award.

Bernard Lefèvre

dance... 'This is a long album... Hope you can enjoy as a whole. And in bits too,' schrijft Rochford in de liner notes. De zorgen die daarin doorklinken zijn ongegrond. Polar Bear verlegt zijn grenzen, maar behoudt zijn identiteit.

Mischa Andriessen

[Paolo Radoni] - Various
Radoni's Tribe
(Let Me Hear A Simple Song)

Mogno Music/AMG – 71:10

De Italiaans-Belgische gitarist-componist Paolo Radoni overleed onverwachts op 21 december 2007. Met platen als *Vento*, *Storie Vere*

en *Coast To Coast* bouwde hij een reputatie op van lyrisch maar ook zeer eclectisch muzikant. Savouren was zijn levensmotto. Op initiatief van zijn vrouw en dochter en samen met een aantal vrienden-muzikanten van Paolo werd een tribuut opgenomen met veertien composities van hem aangevuld met eentje van Armando Trovatioli (*Storie Vere*, een lievelingsnummer van Paolo). *Radoni's Tribe* wordt gevormd door allemaal grote namen uit de Belgische jazzscene: Gino Lattuca, Ben Sluijs, Paolo Loveri, Charles Loos, Bart De Nolf, Alexandre Fumelle en Bruno Castelucci. Daarnaast zijn er gastbijdragen van o.a. Philip Catherine, Peter Hertmans en Chrystel Wautier (!). Michel Herr was artistiek directeur en schreef ook de verfijnde arrangementen. Ieder draagt op zijn persoonlijke wijze zijn steentje bij maar het eindresultaat is op en top Radoni: verfijnde en hartverwarmende melodieën met telkens een originele invalshoek en een warm zuiders tintje. Met ook aandacht voor zijn meer avontuurlijke kant

via *Levante* en *Milano Per Caso*. Een heerlijk schijfje voor muzikiefliefhebbers van 7 tot 77.

Georges Tonla Briquet

Refuge trio
Idem

Winter & Winter/Harmonia Mundi – 58:42

Het Refuge trio dankt zijn naam aan het Joni Mitchell nummer *Refuge of the Roads* waarmee deze cd opent. Daarnaast worden ook songs van Omette Coleman, Thelonious Monk en Allan Holdsworth gespeeld, wat al aangeeft dat de muzikale scope van dit trio breed is. Van breekbare liedjes tot experimentele jazz; de sound van het Refuge Trio is heel divers en dat is zowel haar kracht als haar zwakte. Geluidsbepalend is zanger Theo Bleckman. Hij heeft een heldere, duidelijk gearticuleerde stem waarmee hij hoog en zuiver zingt. Onbedoeld dringt zich daarom soms de associatie met jaren zeventig progrock op, die overigens in de muzikale omlisping volledig afwezig is. Bleckman wordt bijgestaan door Gary Versace

Nieuw op CD | DVD

vervolg ...

die in veel groepen als groovende organist optreedt, maar hier vooral piano en accordeon speelt en veel lyrischer voor de dag komt. Ook drummer John Hollenbeck is hier meer in de weer met percussie en elektronica. Samen staan zij garant voor sfeervolle, vaak naar het etherische neigende muziek die zeer uiteenlopende invloeden als popsongs en gamelan prijsgeeft. De experimenten zijn soms helaas wat te vrijblijvend en eigenlijk is de groep het beste in die broze liedjes waar Bleckmans stem het ijle zoekt.

Mischa Andriessen

Jason Robinson Cerberus Rising

Circumvention Music – 67:01
Geestdrift en ambitie kunnen saxofonist Jason Robinson niet worden ontzegd. Naast zijn werk met de geweldige groep Cosmologic is hij de drijvende kracht achter het Circumvention label en initiator van vele projecten. *Cerberus Rising* is de eerste cd in een reeks van drie waarin Robinson solo zijn sax exploreert. Hier ligt de focus op geïmproviseerde stukken waarin één enkele ademtocht telkens de basis is. Zonder circular breathing of dergelijke technieken te gebruik-

ken, onderzoekt Robinson wat er op zijn tenor met telkens één hap adem mogelijk is. Behalve een stuk van Coltrane en losse variaties op nummers van Roscoe Mitchell en Pharoah Sanders leverde Robinson al het songmateriaal zelf aan. Hij heeft een bijna ouderwets aandoend breed geluid met een ruig rafelrandje en zit boordevol ideeën. Daardoor slaagt hij erin om *Cerberus Rising* ondanks het eenzijdige concept lang interessant te houden. Dat neemt niet weg dat met vijftien stukken en een tijdsduur van meer dan een uur de aandacht soms toch wel wat verslapt.

Mischa Andriessen

Pascal Schumacher Quartet Here We Gong

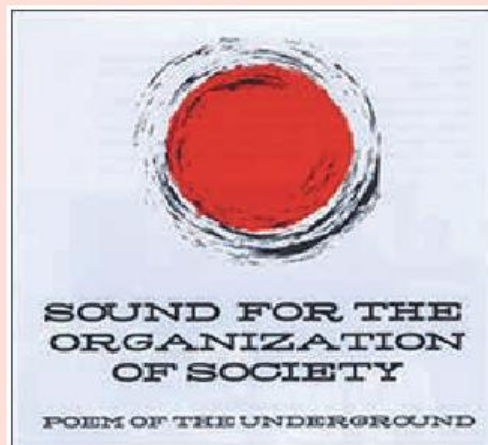
Enja Records/Codaex – 56:30
Pascal Schumacher verdient onze aandacht en bewondering voor zijn gedrevenheid, talent en vakmanschap. Hij verdient de prijzen die hij reeds in de wacht sleepte. Een platencontract krijgen bij Enja-records zou dan moeten betekenen dat het hek van de dam is en de betrokken artiesten wat te vertellen hebben. Op te merken valt dat de bezetting grondig gewijzigd werd, Jef Neve werd door zijn drukke agenda vervangen door de Duitser Franz von Chossy en ook Teun Verbruggen liet de drumset over aan Jens Düppe. De ontzaglijke schare aan U.S.A.-artiesten, die in het verleden op het Enja-label verschenen, waren figuren van vlees en bloed (Mal Waldron, Abdullah Ibrahim, Pepper Adams, e.a.). Hoe uitstekend deze nieuw samengestelde groep ook samenspeelt, het ontbreekt hier aan echte emotie en er wordt nog te veel met het jeugdige hoofd gewerkt. Er zijn in ieder geval sterke en sfeervolle momenten.

Chris Joris

Christian Scott Live At Newport

Concord Records/Universal Music – cd (73:44) en dvd (108 minuten)

De jonge trompettist Christian Scott, geboren en getogen New Orleans burger, tracht de grenzen van de muziek van zijn stad te verleggen, zonder de traditie geweld aan te doen. Deze *Live from Newport* opent met *Died in Love*, een muzikaal spelletje tussen Scotts warme, ronde toon en koele frasering en een ritmesectie, die de spanning voortdurend opdrijft. *Litany Against Fear* en *Rumor* zijn lang uitgesponnen stukken, waar alle leden van de band hun zegje hebben. Scott bouwt heel wat rustpunten in en fraseert losjes uit de pols, cool en zelfzeker. Er is echter een voortdurende spanning tussen de rust van Scott en de nerveuze drukte van de ritmesectie. In de korte ballad *Isadora*, waar ook de band tot een betrekkelijke rust is gekomen, kan Scott zijn sobere, in-

Sound for the Organization of Society Poem for the Underground

Circumvention Music – 60:19

De wollige bandnaam en cd-titel vallen meteen op. Hebben we hier met een zeer pretentieuze of juist met een zeer naïef gezelschap van doen? Het antwoord is denkkelijk beide. Van hun website wordt je weinig wijzer, maar duidelijk is wel dat *Sound for the organization of Society* een idealistische groep is met strikte opvattingen over een hiërarchieloze manier van collectief improviseren. Het tienkoppige gezelschap levert met *Poem for the Underground* haar tweede cd af en die is zo sprankelend dat de theoretische verhandelingen door de muziek meteen naar het tweede plan worden verwezen. Twee drummers, twee pianisten, drie saxofonisten, een bassist, een gitarist en een dichter die zijn teksten voordraagt. Dat klinkt op voorhand als veel te veel van het goede, maar SFOS komt er moeiteloos mee weg. De muziek is geestdriftig maar beheerst. De groep klinkt mede door de sound van de blazers met hun losse intonatie ongedwongen, maar het spel is gefocust. Slechts in een enkele passage wordt er vrijblijvend geëxperimenteerd, maar zoals het groepsbelang boven dat van de solisten gaat, zo krijgt de songstructuur prioriteit boven het experiment. Het enthousiasme van het spel is een sterk punt van SFOS, een ander is het vermogen om kronkelige en niet voor de hand liggende melodieën te schrijven die zich ondanks hun weerbarstigheid toch in het geheugen nestelen. Daarmee zoekt SFOS op een tot de verbeelding sprekende manier niet alleen muzikale grenzen op, maar blijven ze toch ook toegankelijke muziek maken met een drive die alleen een door en door cynische luisteraar onberoerd laat.

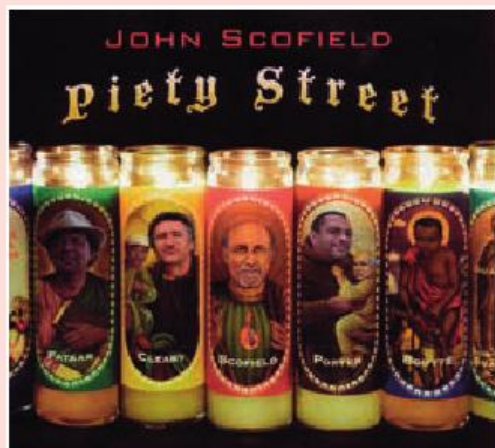
Mischa Andriessen

tens geladen frasering volop laten horen. Het pièce de résistance is *Anthem* met een vrij lang uitgesponnen versie, die ruimte geeft aan tenorsaxofonist Walter Smith III en pianist Aaron Parks om hun eigen verhaal te vertellen. Vergelijkingen met Miles Davis of Terence Blanchard zijn nu al voorbij gestreefd, want niettegenstaande zijn jonge leeftijd, lijkt Christian Scott wel degelijk een andere weg te hebben gevonden, misschien wel het meest duidelijk in het slotstuk *Rewind That*. Nu nog bevestigen! De cd en de dvd komen uit het Newport-concert en dekken nage-nog dezelfde lading.

Luc De Baets

Andy Sheppard Movements in colour

ECM Records /Universal Music – 57:26
Movements in colour is de eerste plaat die saxofonist Andy Sheppard onder eigen naam voor het ECM-label maakt. Het is een typische ECM release wat in dit geval een belangrijk voor- en nadeel heeft. Een pro is dat in Sheppards warme, melodieuze geluid door de weidse productie waar ECM-baas Manfred Eicher patent op heeft, elk detail, hoe subtiel ook, hoorbaar is. De sound en muzikale invulling zijn echter in de eerste plaats karakteristiek voor het label en veel minder voor Sheppard zelf. Dat is jammer. Met de tabla's van Kuljit Bhamra als

John Scofield Piety Street

Emarcy/Universal Music – 62:12

Wie dacht alles al gehoord te hebben van Scofield (die toch al meer dan dertig platen op zijn actief heeft) zal aangenaam verrast zijn. Na zijn jazz-funk en elektronische uitstappen, bebop, rechttoe rechtaan jazz, zijn recente groep met blazers, (wie kan het nog allemaal opsommen) komt deze plaat misschien vrij dicht in de buurt van *That's what I say* (Ray Charles). Scofield wilde naar eigen zeggen eerst een blues-cd maken. Maar de idee dat niemand daar nog zat op te wachten leidde hem naar de tweelingbroer van de blues: de gospel. En jawel hoor, Reverend James Cleveland, Mahalia Jackson, R. H. Harris en anderen ondergaan hier een serieuze transformatie. Luister maar naar *Motherless Child* bv., en je hebt het meteen door. De gospelsfeer blijft altijd prominent aanwezig, en zelfs een vleugje reggae kan er bij. Maar je kijkt altijd uit naar de haakse, gewrongen, typische solo's van Scofield. Scofield graaft diep in de ziel van de gospel, en indien hij beweert dat het *powerful stuff* is, dan kun je dat hier horen. De plaat is een prachtig synthesesmoment geworden waarin een muzikant en een genre tot een osmose komen. Zoiets realiseren is niet iedereen gegeven. Wij waren erg onder de indruk van de originele aanpak en van de extra bezieling die uit de bewerkte originelen oversprong. Samen met Jon Cleary (voc, p en org), George Porter (b), Ricky Fataar (d), John Boutté (voc) en Shannon Powell (d) laat Scofield de zoveelste originele opnames achter.

Marc Van de Walle

lichte, maar dominante ritmische aandrijving, past *Movements in Colour* perfect in het straatje van Jan Garbarek. Nu is de Noor na Coltrane waarschijnlijk de meest geïmiteerde saxofonist, maar Sheppard heeft eerder toch veel meer blijf gegeven van een eigen stem dan hij hier doet. Het is de belangrijkste tegenwerping tegen deze plaat waarop door een vermaard internationaal kwintet met behalve Sheppard en Bhamra, John Parricelli (g), Eivind Aarset (g) en Arild Andersen (b) verder smaakvol zij het wat braaf gemuseerd wordt.

Mischa Andriessen

Dr. Lonnie Smith Rise up!

Palmetto Records/Codaex
62:14

Rise Up! is de derde release van Dr. Lonnie Smith voor Palmetto. Hij is, sinds hij bij George Benson in de jaren zestig opdook, uitgegroeid tot een vaste waarde op het Hammond B3-orgel. Hier maakt hij met een stel groovy swingers als gitarist Peter Bernstein, altsaxofonist Donald Harrison en drummer Herlin Riley het mooie weer. De altijd vestimentair herkenbare Smith, met tulband en witte toga is één van de meest soulful, funky organisten van vandaag, die met zijn steeds variërende riffjes de spanning opdrijft, zijn muzikanten stimuleert en het publiek laat meeleven. Zijn spel is beheerst, wars van alle spektakel, die het Hammond toelaat. Heerlijke, ontspannende muziek, zonder pretenties, groovy en swingend, behalve in een paar nummers, waar producer Matt Balitsaris gemeend heeft een belachelijk koortje te moeten indubben.

Luc De Baets

Tomasz Stanko Freeelectronic in Montreux

Newedition/Codaex – 36:25

Vermoedelijk vindt ECM-producer Manfred Eicher het maar niks dat deze oude opname van Tomasz Stanko uit het niets opduikt. De jongste jaren liet Eicher de Poolse trompettist voor ECM enkele intieme opnames maken, begeleid door het fantastische pianotrio van Marcin Wasilewski. Meesterwerkjes van lyrische kamerjazz zijn het, alom geprezen.

Daar steekt deze *Freeelectronic* – een opname van een concert uit 1987 – schril tegen af. Ook die zo stijlrijke Stanko blijkt zich ooit in zware elektrische jazzrock te hebben verdiept. Eicher mag gerust zijn: het valt allemaal best mee. Stanko wordt hier begeleid door twee synthesizers en een funky elektrische bas, een context die in die jaren onvermijdelijk de vergelijking met Miles Davis opriep. Maar Stanko heeft een heel andere trompetklank, meer korzelig

en onmiskenbaar Europees. Dit is merkwaardige jazzrock, ook al omdat de afwezigheid van een drummer niet eens opvalt. Een korte set, zonder veel geschiedenis. Maar wel leuk om Stanko eens in zo'n totaal andere omgeving bezig te horen.

Peter De Backer

Sun Trio Time is Now

Cam Jazz/ZYX Records – 60:28

Sun trio is een jonge Finse band met de opmerkelijke bezetting; trompet, bas, drum. Het drietal bestaande uit de broers Olavi en Kalevi Louhivuori (respectievelijk drums en trompet) en bassist Antti Lötjönen heeft onderdak gevonden bij het Italiaanse Cam Jazz label en dat valt goed te begrijpen. De muziek is sfeervol, poëtisch en goed verzorgd; precies de kwaliteiten die veel releases op het label kenmerken. Met uitzondering van het slotnummer

Orgonisaatio waarin de trompet als een overstuurd elektrische gitaar klinkt, maakt Kalevi Louhivuori smaakvol en beheerst gebruik van effectapparatuur. Daarmee omzeilt hij knap het gevaar van eenvoudigheid en stelt hij zijn bandleden in staat om hun inbreng sober te houden. Olavi Louhivuori drumt vaak zacht, soms door alleen zijn handen te gebruiken. Lötjönen zet met zijn heldere, diepe geluid eenvoudige klinkende maar stuwende grooves neer en heeft een belangrijk aandeel in de sterke dynamiek. Vooral in de eerste paar nummers zijn zijn trompetsolo's overtuigend met breekbare melodieën als rug-gengraat. Naarmate de cd vordert, neemt de vindingrijkheid iets af en daarmee deels ook de betovering, maar echt mis zit het veelbelovende drietal alleen in de afsluiter.

Mischa Andriessen

Aki (Takase) and the Good Boys Live at Willisau Jazz Festival

Jazzwerkstatt/Codaex – 64:34

The Good Boys staan voor Tobias Delius (ts, kl), Johannes Fink (cb), Heinrich Köbberling (d) en basklarinettist Rudi Mahall, waarmee Aki Takase (p) zonet een duo-cd heeft uitgebracht die geheel bestaat uit vintage standards. Dit is telkens weer de grote verrassing bij Takase, dat zij, vanuit een zeer organische vrijheid, ook de jazzgeschiedenis durft en kan exploreren zonder zich te laten vastpinnen op clichématig herkauwen van deze geschiedenis. Dat geldt ook voor de freejazzklanken, waar zij zo gekend voor staat. Hier, tijdens een concert op het Willisau Jazz Festival uit zomer 2008, gebeurt dit weer. Melodietjes en tempo's, die zo uit de jaren 30 en 40 van de vorige eeuw lijken te komen, zet Aki naast totalitaire improvisaties. Zelfs een fragment uit *Die Meistersinger Von Nürnberg* van Richard Wagner wordt als een fanfare-snoepje aan een hard swingend *Egg of Fire* gelijmd. De groep sleurt ons grillig mee naar alle aspecten van deze impro-muziek, zoals we ze sinds de jaren 60 kennen, op een energieke en erg geconcentreerde wijze met de spitse interactie die we van hen mogen verwachten. Composities zijn van Takase en Rudi Mahall, waarbij dit keer die van Aki Takase de meest constructieve zijn. Een zéér creatieve en onvermoeibare dame, die sinds geruime tijd mijn muziekhart heeft gestolen.

Chris Joris

Aki Takase/Rudi Mahall

Evergreen

Intakt Records/Codaex – 62:59

Als men de discografie van pianiste

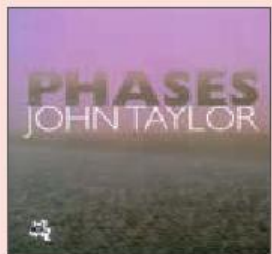

Aki Takase overschouwt, ervaart men de verscheidenheid van haar uitgaven en de veelzijdigheid van deze uiterst interessante artieste. Enkele voorbeelden: in duo met David Murray: *Blue Monk*, de *Ornette Coleman Anthology* met Silke Eberhard, in duo met Alex Von Schlippenbach: *Iron Wedding*, *Aki and the Good Boys - Live at the Willisau Jazz Festival* (zie deze JM-editie). Weinigen uit de huidige jazz- en impro-scene weten zulke verscheidenheid aan boord te leggen als Aki Takase. Op deze *Evergreen* gaat het inderdaad om oude, bekende thema's uit de nostalgische doos: Ellington, Gene de Paul, Schwartz, Gershwin, Bud Powell, Hoagy Carmichael, Tadd Dameron, R. Rodgers, Harold Arlen, enz. Op sommige miniatuurjes hanteert Takase zelfs de stride pianostijl of de oude Danson-stijl uit het vroegere Cuba, of vervangt ze de walking bass met de linkerhand en gaat ze als een razende swingen, maar ze blijft altijd zichzelf. Het is merkwaardig hoe zij haar abstracte taal kan laten voldruppelen met de geuren van Monk, B. Powell en Fats Waller. Zo vertelt zij ons dat ze als actueel artiest eerder uit de oude school put en ze niet van Bill Evans afstamt, wat bij vele, huidige jazzpianisten wel het geval is. Laat de traditionele jazzluisteraar zich niet verwachten aan een typische vertolking van klassiekers, het blijft een volslagen Aki Takase-cd.

Chris Joris

John Taylor Phases

Cam Jazz/ZYX Records – 53:44

De eerbiedwaardige Engelse pianist John Taylor heeft vele watertjes doorzwommen. Meer en meer komt echter de classicus boven drijven: mooie aanslag, gave techniek en een uitgepuurde benadering van de composities. Paul Bley en Keith Jarrett zijn prototypes van dit soort muziek, maar Jarrett heeft nooit het All American Songbook los gelaten

en heeft er zijn grootste successen mee behaald. Taylor heeft een Europese, vrije benadering en een bedachtzame aanpak en bouwt zowel harmonisch als melodisch vooral de sfeer van zijn eigen composities uit. Ondanks een paar minder geslaagde stukken, waar hij de celesta samen met de piano bespeelt, blijft dit een uitstekend pianoalbum. Taylor straalt een koele zelfzekerheid uit, die zijn periode met Azimuth (met Norma Winstone en Kenny Wheeler) ver achter zich laat. Heerlijke muziek voor pianoliefhebbers van alle strekkingen.

Luc De Baets

Franck Tortiller L'Orchestre Sentimental ¾

Cam Jazz/ZYX Records – 59:21

De Franse vibrafonist Franck Tortiller leidde tot 2008 drie jaar lang het Orchestre National de Jazz. Hij baarde enig opzien door deze bigband een programma rond Led Zeppelin te laten spelen. Tortiller hield er in ieder geval een voorliefde voor grote ensembles aan over. Nu hij weer de handen vrij heeft, bokste Tortiller met een eigen twaalfkop-pige band (zonder grote namen) een ander concept-programma uit, rond de wals en ¾ maat.

Tortiller werkte al intens samen met het vrij avant-gardistische Vienna Art Orchestra. Met zijn eigen band gaat het er veel minder experimenteel aan toe. Al is de instrumentatie heel bijzonder: twee vibrafoons, tuba, trombone, twee trompetten en twee saxen, géén piano of gitaar. De opvallendste rol is voor Eric Bijon weggelegd. Met zijn accordeon creëert hij die zo typische Franse musette-sfeer, uiterst geschikt om die speelse walsjes bij te kleuren. Samen met de vibrafoon van Tortiller bepaalt hij de klankkleur van deze pittige cd, zoals altijd bij Cam Jazz fraai uitgegeven en perfect van opnamekwaliteit.

Peter De Backer

Vassilis Tsabropoulos The Promise

ECM Records/Universal Music
55:22

Deze Griekse klassieke pianist begon op aanraden van Chick Corea zich te interesseren in jazzimprovisatie. In oktober 1999 nam hij met bassist Arild Andersen zijn eerste album voor ECM op. Na een soloalbum *Akroasis* rond Byzantijnse hymnes exploreerde hij samen met

Nieuw op CD | DVD

vervolg ...

de Duitse celliste Anja Lechner de muziek van Gurdjieff in combinatie met eigen composities in *Chants, Hymns and Dances* (2004), gevolgd door *Melos* (2008). In dit pianosolo album *The Promise* opent Tsabropoulos met het thema – 'kabbelend als heerlijk fris water' – *The Other* dat in een variatie in het midden en aan het eind hernomen wordt. Het is een impressionistisch 'tableau' – als een suite – tussen Chopin en Debussy in. Dromerig en heel intens, vol details en nuances, puur romantisch hedendaagse muziek, waar je ademloos door opgeslorpt wordt.

Bernard Lefèvre

**Mark Turner/
Jeff Ballard/Larry
Grenadier - Fly
Sky & Country**
ECM Records/Universal Music
67:13

Een sax, een akoestische bas en een drumset. De formule is klassiek in de jazz. En toch levert ze zeer diverse

resultaten op. Sonny Rollins of Joe Henderson: ze maakten ooit prachtige trio-opnames. Maar ze verschillen als dag en nacht met deze *Sky & Country*. Ooit begonnen als het Jeff Ballard Trio is de samenwerking van drummer Ballard, bassist Larry Grenadier en saxofonist Mark Turner een echte en hechte groep geworden. Niet alleen leveren de bandleden elk composities. Vooral is dit niet zomaar een sax-trio. Soms begeleidt de sax het samenspel van bas en drums, soms speelt de bas de melodie en begeleidt sax en drums, soms speelt zelfs de drummer de leidende rol. Het maakt van *Fly* een goed geolied en origineel mini-orkest.

De sterke composities geven pas na herhaald beluisteren hun geheim prijs. Verwacht geen recht-toe-rechtaan-jazz. Dit is bedachtzame, ingetogen en heel actuele jazz van een supermodern trio.

Saxofonist Mark Turner beleefde eind vorig jaar de schrik van zijn leven toen hij bij een klus aan zijn huis een ongeval had met een elektrische zaag. In twee vingers werden de zenuwen geraakt. Even zag het er naar uit dat hij niet meer zou kunnen spelen. Maar dat gevaar is na een operatie en enkele maanden herstel geweken.

Peter De Backer

**Bugge Wesseltoft
Playing**

Jazzland Recordings/Universal Music – 57:40

Na zijn eerste solo-release *IM* brengt deze *Playing* een opvallend introspectieve Wesseltoft, al blijft hij natuurlijk switchen tussen de akoestische piano, synthesizer en elektronica en zelfs zijn eigen stem. *Talking to Myself* (part 1 + 2) vormt zowat de hoofdmoot van het album met een verrassende Wesseltoft op ingetogen akoestische piano. En als afsluiter houdt hij het lyrisch aan met een cover van Jimmy Cliff's *Many Rivers to Cross*. Daartussenin worden we dan wel nog getraakteerd op loops en grooves à la Wesseltoft. Helemaal te gek is zijn groovy versie van Brubeck's *Take Five*. Nogal complexe geest, die Wesseltoft!

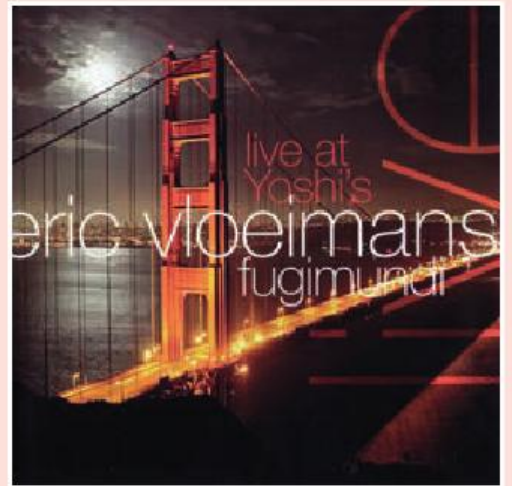
Bernard Lefèvre

**Zurstrassen-
Wiernik-Piroton
PIWIZ Trio**

Home Records/AMC – 60:41

Geen smurfen of trollen achter deze wat bizarre cd-titel, maar wel drie topartiesten van bij ons. Pianist Pirly Zurstrassen leverde alle composities

**Eric Vloeimans'
Fugimundi
Live at Yoshi's**

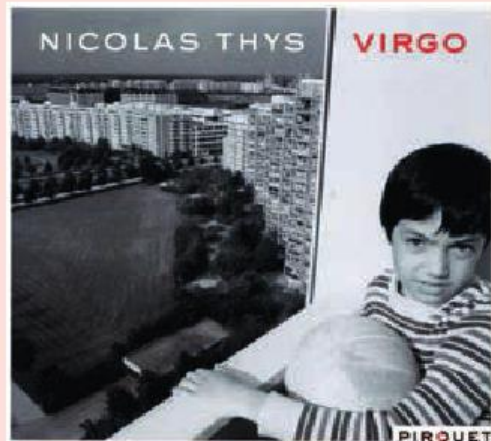

Challenge Records/Challenge Records – 61:03

Dat Eric Vloeimans een van de beste en belangrijkste Nederlandse jazzmuzikanten is, mag geen nieuws heten. Toch vielen zijn platen in vergelijking tot zijn vaak adembenemende concerten dikwijls wat flets uit. *Summersault*, de vorige cd die Vloeimans met zijn groep Fugimundi uitbracht, was een knappe, dromerige plaat; weinig op aan te merken tenzij je de groep live aan het werk had gezien. De klassiek aandoende lyriek van pianist Harmen Fraanje, de onvoorspelbare tegenwoordigheid van gitarist Anton Goudsmit en de tot de verbeelding sprekende mix van gevoel, nuchterheid en nonsens van trompettist Vloeimans zelf; het was er allemaal wel, maar niet in die mate dat je er stil van viel of geestdriftig van werd.

De negen nummers op de live in de Oaklandse jazzclub Yoshi's opgenomen nieuwe cd hebben die kwaliteit stuk voor stuk wel. De intimiteit van het optreden is perfect bewaard gebleven. Tijdens de nummers is het publiek doodstil en vaak spelen zelfs de musici alsof ze fluisteren. De concentratie en intensiteit waarmee gespeeld wordt, is in vrijwel elke noot hoorbaar, maar de belangrijkste winst van *Live at Yoshi's* is dat de kwaliteiten van de musici afzonderlijk en als groep optimaal tot hun recht komen. Fraanje klinkt warmer en helderder dan ooit. Goudsmit's stekelige speelsheid komt nu veel sterker naar voren en datzelfde geldt gelukkig voor zijn bluesy kant, die in andere projecten nogal eens onderbelicht blijft. Vloeimans is in absolute topvorm. Zijn technische beheersing is verbluffend, maar Vloeimans' belangrijkste kracht is dat hij zijn techniek volledig ten dienste stelt van het verhaal dat hij wil vertellen. Negen puntige verhalen met elk een eigen sfeer en een afgewogen soberheid die alles behalve zuinig aandoet. *Live at Yoshi's* is het soort plaat waartoe je Vloeimans al heel lang in staat had geacht. Een unieke plaat.

Mischa Andriessen

**Nicolas Thys
Virgo**

Pirouet Records – 55:56

Nee, die leuke jongen op de hoes is niet Nicolas Thys in zijn jeugd-jaren. De bassist weet niet eens wie het dan wel mag zijn, en vermoedt dat de foto 'ergens in Brazilië' is getrokken. Maar stijlvol is de hoes wel, zoals altijd bij Pirouet. Dat Duitse label, net als ECM, ACT en Enja Records gevestigd in München, heeft al een reeks mooie opnames in zijn catalogus, van onder anderen Marc Copland en Bill Carrothers. Deze cd van Brusselaar Thys, een van 's lands beste bassisten, past gerust in dat rijtje. Thys woonde van '99 tot 2007 in New York en leerde er een hele reeks boeiende muzikanten kennen. Hij keerde er vorig jaar even terug om deze cd op te nemen. Met in zijn fantastische band niemand minder dan saxofonist Chris Cheek (bekend van bij Paul Motian) en pianist Jon Cowherd, die vorig jaar nog zo'n indruk maakte op het meesterlijke *Season of Changes* van Brian Blade. Gitarist Ryan Scott en drummer Dan Rieser maken de New Yorkse band van Thys compleet.

Thys pende alle composities zelf. Ze zitten vol sensuele melodieën, subtiele interactie en lyrische passages. Verwacht geen uptempo nummers. Dit is intense muziek die zich langzaam laat genieten en bij iedere luisterbeurt iets meer van zijn schoonheid prijs geeft. Thys noemt dit zelf zijn meest geslaagde opname tot nog toe. We vonden geen argumenten om hem tegen te spreken.

Peter De Backer

op een uitzondering na. Vervolgens hebben we vocaliste Barbara Wiernik die voor een aantal teksten zorgde. Ten slotte is er nog gitarist Jacques Piroton die zelf onlangs het sterk gevarieerde *Parachute* uitbracht. Een overduidelijk referentiepunt bij deze cd: het recente *Soul Of Butterflies* van Barbara Wiernik. We treffen hier eenzelfde sfeervol en poëtisch universum, verrijkt met een heel aantal uiteenlopende kleurschakeringen. Zo roept het openingsnummer onwillekeurig herinneringen

op aan de titeltrack van *La Vita è Bella*. Verder stuiten we ook nog op lichte flamenco-invloeden en laat Barbara horen dat ze haar band met Indië niet verloren liet gaan. Daarnaast is de hele cd doorweven van filmische accenten met een typische Zurstrassen-stempel. Voor een trio is het wel opvallend hoe weinig Piroton aan de bak komt. Een sferaalalbum zoals we dat van Home Records gewoon zijn.

George Tonla Briquet

De Jazzlezer **Han Bennink** kleurt en scheurt

Bert Vuijsje

In september verschijnt een boek dat een van de waardevolste toevoegingen aan de Nederlandse jazzbibliotheek belooft te worden: **Han Bennink – De wereld als trommel**.

Deze biografie is geschreven door Erik van den Berg, hoofdredacteur van *Jazz Bulletin* (het kwartaalblad van het Nederlands Jazz Archief), en ze gaat vergezeld van een cd vol niet eerder uitgebrachte Bennink-opnamen, met onder anderen **Sonny Rollins**, pianist **Art Hodes**, uiteraard **Misha Mengelberg** en **Piet Noordijk**, maar ook zijn vader, klarinettist **Rein Bennink** (op deze vertolkingen uit 1955 horen we de dertienjarige Han Bennink drums spelen).

Wie daar niet op wil wachten, kan nu al een ander boekje kopen, waarin een niet zo vaak belichte kant van Benninks scheppingsdrift centraal staat. In *Han Bennink: Cover art*, verschenen bij de kleine Nederlandse uitgeverij Huis Clos, worden alle platenhoezen gereproduceerd die hij sinds 1967 heeft ontworpen. De meeste daarvan, liefst 56, maakte Han Bennink voor zijn eigen ICP-label, maar er zijn ook ontwerpen voor onder meer FMP, Data Records, BVHaast, Leo Records, Ramboj en Gramavision.

Vooraf geeft Ben van Melick een uitvoerige schets van zijn aanpak:

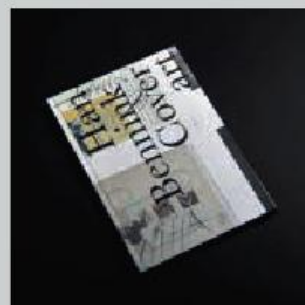
"De kunstenaar Bennink plakt, tekent, kleurt, scheurt en schrijft, tikt, veegt en vekt uit het verzamelde en rondliggende materiaal. Met de juiste greep, juiste streep, lijn, tekening: in één keer als tijdens een optreden. Instant: het is goed of niet, het gaat om het pure, het unieke. [...]"

"Bennink collageert met foto's, portretten, kleurboeken, prentbriefkaarten, productcatalogi, gebruikt klein spul en gevonden voorwerpen, zoals briefjes, pleisters, veertjes, keuteltjes, vlaggetjes, balletjes, pingpongbats, lucifers, al het veronachtzaamde of weggeworpene.

En hij tekent in: snaredrums, drumsticks, hazen, vogels en vlaggetjes in vele varianten, brilletjes en brillen, pijlen en accoladen, muzieknoten, notenbalken. Hij zet forse zwarte Cobra-vegen, calligrafeert en registreert.

Wat we zien is wat we horen. Het bijzondere van de hoezen is dat ze deel zijn van een kunstwerk. Ze zijn ontworpen uit dezelfde mentaliteit die de muziek zo levend maakt. [...]"

"Dit alles past in de kermis van een hyperactief kunstenaar die in steeds nieuwe varian-

ten de anarchistische uitgangspunten van de jaren '60 uitdraagt, waarin de grote K zo klein mogelijk geschreven is en maken doen is."

Deze bibliofiele, tweetalige uitgave (Nederlands en Engels) is extra aantrekkelijk doordat grafisch ontwerper Piet Gerards elk van de 750 exemplaren van een uniek omslag heeft voorzien.

- **Han Bennink: Cover art**
Uitgeverij Huis Clos, Rimborg, Nederland
(www.uitgeverijhuisclos.nl); € 15,-
ISBN 978 90 79020 03 4

www.bebopbusiness.com

JAZZ IN VOORUIT 2009 2010

TWEE JAZZABONNEMENTEN VOL VIRTUOSITEIT, VERNIEUWING EN VERRASSINGEN

JAZZ.VOOR.BIJ € 77 / 68 (RED -26/60+/AV)

DE BESTE JAZZ IN VOORUIT EN DE BIJLOKE

- DI 29.09 (Vooruit) **BEN ALLISON & MAN SIZE SAFE**
- WO 18.11 (De Bijloke) **ROY HARGROVE QUINTET**
- WO 10.02 (De Bijloke) **AVISHAI COHEN QUINTET**
- DO 18.03 (Vooruit) **LOUIS SCLAVIS QUINTET - Lost on the way**
- ZA 24.04 (Vooruit) **FABRIZIO CASSOL - Pitié**
- DO 06.05 (De Bijloke) **CARLA BLEY & THE LOST CHORDS**

JAZZ & BEYOND € 34 / 30 (RED -26/60/AV)

OVER DE GRENZEN VAN DE JAZZ

- DO 29.10 **HUNTSVILLE**
- DI 08.12 **MOKER**
- DI 26.01 **ERIK FRIEDLANDER'S BROKEN ARM TRIO**
- DO 11.02 **DANS LES ARBRES**

Bij dit abonnement krijg je gratis de nieuwe cd van Moker.

INFO & TICKETS: T. 09 267 28 28 – WWW.VOORUIT.BE

DeMorgen
een rozen geest belooft meer

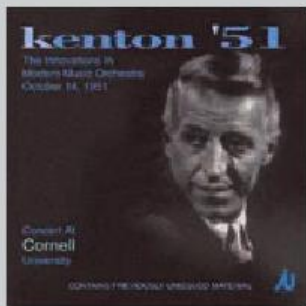

De jaren vijftig

Charlie Parker zelf geeft in 1949 het startschot voor de combinatie van moderne jazz en strijkers. Hoewel *Just Friends* goed klinkt, maken de resterende opnamen duidelijk dat beperkte ruimte om te improviseren en het ontbreken van eigen composities problematisch zijn. Wat blijkt is dat *With Strings* pas succesvol is als de twee groepen binnen dit ensemble – de strijkers en de jazzers – stilistisch met elkaar in balans zijn.

Kenton

De jaren vijftig beginnen qua *With Strings* – bijna letterlijk – met een klap als **Stan Kenton** 16 strijkers aan zijn orkest toevoegt. Het totaal aan musici komt hiermee op 40. *Innovations in Music Orchestra* heet het en bestaat van 1950 tot 1952 als Kenton het – naar eigen zeggen 200.000 dollar armer – moet opheffen. Meer spelers, echter, betekent niet betere muziek. Zoals vaak bij Kenton roept zijn muziek gemengde gevoelens op. Dit komt omdat zijn opnamen qua inhoud zelden consistent in kwaliteit zijn. Het probleem is niet het uitvoeringsniveau want dat is altijd indrukwekkend. Kenton engageerde altijd de beste spelers. De klank van het orkest is fenomenaal.

Stan Kenton Innovations Orchestra live in 1951 aan de Cornell Universiteit.

Live moet dat nog indrukwekkender zijn geweest dan wat te horen is via opnamen. Het begrip *Wall of Sound* wordt veelal met pop-producent **Phil Spector** geassocieerd maar werd voor het eerst gebruikt voor de muziek van Kenton. Ook wat Kenton met deze muziek wilde, het idee, de motivatie er achter, was goed. Dat stamde al van een decennium eerder. Halverwege de jaren veertig bestaan veel van de beroemde swing bands uit de jaren dertig niet meer. De bigband era is voorbij, de swing mode heeft zijn tijd gehad. De grote bands zijn te duur. De fascinatie voor het jazzorkest blijft echter bestaan. Musici gaan er mee door en ge-

ven het orkest een nieuw gezicht. Stan Kenton is daar een voorbeeld van samen met bijvoorbeeld **Claude Thornhill**, **Boyd Raeburn** en componist **John Handy**. Ze maken de bigband los van het swingidroom door het compositorische element te verhogen. Uitgangspunt hiervoor is de laat 19de, vroeg 20ste eeuwse gecomponeerde muziek. Kenton noemt zijn muziek *Progressive Jazz* en wil laten zien dat zijn orkest geen dansmuziek speelt maar concertmuziek. Voor het nieuwe decennium wordt *Progressive* vervangen door de term *Innovations* en Kenton gaat door met het zoeken naar een manier van jazz spelen die in 1957 *Third Stream* genoemd zal worden, de vermenging van jazz en gecomponeerde muziek.

Vormen artistieke aspiraties en uitvoeringsniveau geen probleem, de muzikale inhoud is dat wel. De opnamen van dit orkest overziend lijkt het probleem van deze muziek dat er veel gesuggereerd wordt maar niet alles wordt waar gemaakt. De composities zijn niet altijd even sterk. Technisch zijn ze goed geschreven maar de muzikale inhoud laat te wensen over. Zoals gezegd maken veel composities gebruik van de technieken en de klankkleur van de 20ste eeuwse muziek. De bijbehorende ernst en de diepgang vindt men er echter niet in terug. Er wordt naar gestreefd maar het eindigt in oppervlakkigheid. Zo evenaart het orkest bij het gebruik van Latijns-Amerikaanse ritmen nooit de intentie, de opzwependheid, of de vrolijkheid van de muziek uit Zuid-Amerika. Het blijft bij de *Innovations in Music* een beetje vlak – met een Anglicisme – wat *clean*. Wel even iets noemen maar niet echt er mee doorgaan. Veel van de stukken demonstreren het technische kunnen van het orkest en de solisten. In *Maynard Ferguson* bijvoorbeeld hoort men hoe hoog **Maynard Ferguson** op de trompet kan spelen. Dat is zeer indrukwekkend, net als zijn solo break in dit stuk, maar daar blijft het dan uiteindelijk bij. Het blijft epateren met technisch vertoon; imposant, maar uiteindelijk in muzikaal opzicht, wat leeg. Het is een soort sportelement – hoog, snel, sterk, krachtig, etc. – dat in deze manier van spelen op de voorgrond staat. Het heeft een soort primaire behoefte in muziek

beluisteren en ervaren maar biedt weinig diepgang. Deze inhoudelijke zwakte gecombineerd met de instrumentaal technische perfectie is muzikaal funest. Het technische niveau van een uitvoering is natuurlijk zeer belangrijk maar als het meer de nadruk krijgt dan de inhoud gaat het fout. Dit verklaart ook het bombastische van waar veel luisteraars zich bij Kentons muziek aan storen. Gebrek aan inhoud wordt gecompenseerd met hoogdravendheid en een opgeblazen interpretatie.

De opnamen van dit orkest laten echter ook een heel andere kant zien. Tegenover *Maynard Ferguson* staat bijvoorbeeld altist **Art Pepper** die, zoals in *Art Pepper* en *Sambo*, prachtig bezielde solos speelt. En tegenover zwakke composities staat **Bob Graettinger**. Deze hoogst originele, jong gestorven componist had in 1947 al bij Kenton naam gemaakt met het stuk *Thermopylae* (en een arrangement van *Everything Happens to Me*) en levert hier met *House of Strings* en *Incident in Jazz* weer topstukken af. De atonale invloed van de 20ste eeuw is zeer goed te horen in zijn zeer complexe en intense stukken. Het Amerikaanse jazzblad *Down Beat* recenseerde het destijds als een "adventure in new sounds you'll never forget" mits je "tough ears and constitution" hebt. Al met al dus grote tegenstellingen in Kenton's muziek. Het lijkt alsof hij elk type luisteraar iets wil bieden, maar door dit inconsistente voor-elk-wat-wils ontstaat een richtingloosheid en iets tegenstrijdigs in zijn oeuvre. Echt innoverend was het *Innovations Orchestra* uiteindelijk niet echt.

Artistieke successen

De jaren vijftig waren een goede periode voor *With Strings* experimenten. Een jazzplatenmaatschappij als Verve trok hard aan de kar en bracht opnamen uit met **Ralph Burns** (*Free Forms*, 1951), **Lee Konitz** (*Lee Konitz with Strings: An Image*, 1958) en **Jimmy Giuffrè** (*Piece for Clarinet and String Orchestra / Mobiles*, 1959). De eerste genoemde opnamen zijn niet zo erg interessant omdat ze de strijkers vooral als een soort sausje gebruiken. Het is goed geschreven muziek, maar de stukken pretenderen

verder niets meer te zijn dan wat uiteindelijk klinkt: eenvoudige, makkelijke deuntjes, snel te vergeten.

De Lee Konitz-plaat is gearrangeerd en gecomponeerd door **Bill Russo** en door hem worden de strijkers veel interessanter ingezet: geen pluche, weelderige, opzwellende violen, maar gewaagde stemvoeringen, flageoletten en ongebruikelijke fraseringen. In zowel zijn eigen composities als de arrangementen van standards maakt Russo een perfecte balans tussen de strijkers en het jazzensemble rond de alt van Konitz met o.a. **Billy Bauer** op gitaar en **Lou Stein** op piano. In het bijzonder in de standards ('Round Midnight, I Got It Bad en What's New) komt Russo's kunnen naar voren. Wat hij met deze standards doet, is geen arrangeren meer maar eerder het hercomponeeren van deze stukken.

De Verve opnames van Lee Konitz with strings – An Image, Ralph Burns Free Form en Jimmy Giuffre Mobiles kwamen in 1996 uit op een 2cd-set Lee Konitz meets Jimmy Giuffre.

Bij Jimmy Giuffre's twee bijdragen (opgenomen in 1959) vervaagt de grens tussen jazz en modern gecomponeerde muziek op een prachtige manier. Zijn *Piece for Clarinet and String Orchestra* is helemaal genoteerd maar klinkt zo af en toe licht jazzy. In *Mobiles*, het tweede stuk, zijn de partijen van de strijkers van het **Südwestfunk Orchestra** van Baden-Baden wel genoteerd maar moet Giuffre de klarinetpartij helemaal improviseren. Toch klinkt het niet jazzy omdat zijn improvisatie eerder gebruik maakt van wat **Jim Hall** op de hoestekst zeer terecht *instant composing* noemt, waarmee hij een speeltrant aanduidt die eerder aansluit bij het klankidoom van de moderne 20-ste eeuwse gecomponeerde muziek, ofwel serieuze Third Stream muziek.

Trompettisten op pluche

Er zijn veel redenen waarom we tot op heden over **Clifford Brown** spreken. Zo is er zijn toon, zijn drive, zijn grote trompettechniek, zijn bescheidenheid maar we kennen hem toch vooral als improvisator. 'Brownie' is één van de spelers die in de jaren vijftig van de vorige eeuw de hardbop vormgaf. Het ogenschijnlijke ge-

Clifford Brown with strings (1955)

mak waarmee hij in hoog tempo over *Cherokee* improviseerde legde de lat van wat het betekent jazz te improviseren op een nieuwe hoogte. Waarom maakte hij dan een maand voor *Study in Brown* – de plaat met *Cherokee* erop – opnamen waarop hij niet improviseerde? Het gaat om *Clifford Brown with Strings*. Arrangeur **Neal Hefti** arrangeerde 13 bekende standards met als enige opdracht voor Brownie de melodie te spelen. De strijkers namen de melodie hier en daar van hem over maar meestal voorzien ze Brownie's trompet van een pluche achtergrond. De ritmesectie is zijn vaste ritmesectie met pianist **Richie Powell**, bassist **George Morrow**, and drummer **Max Roach** uitgebreid met **Barry Galbraith** op ritmegitaar.

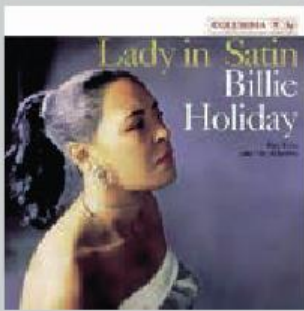
Chet Baker & Strings (Columbia 1953)

Hetzelfde geldt voor de opnamen die **Chet Baker** *With Strings* maakte in '53, '54 en '55. Net als Brown breekt hij in die periode internationaal door. Baker is in 1952 al lid geworden van het Charlie Parker kwintet voor diens optredens aan de Amerikaanse West Coast. In 1952 wordt hij bekend in het **Gerry Mulligan Quartet** als hun interpretatie van *My Funny Valentine* een hit wordt en in 1953 krijgt zijn carrière een commerciële draai als hij met de plaat *Chet Baker Sings* een nog groter publiek bereikt. Stilistisch zijn Brownie en Chet twee zeer uiteenlopende musici maar als ze met strijkersgroep (eventueel uitgebreid met een harp of fluit) opnemen gebruiken ze hetzelfde concept, nl. dat van Charlie Parker. Het wordt alleen slechter uitgevoerd.

Was er bij Parker nog wel wat ruimte voor improviseren, bij deze arrangementen is er geen plaats voor improvisatie terwijl dat nu juist een belangrijke reden is dat de spelers naam gemaakt hebben. Alleen de melodie mogen ze spelen over het pluche geluid van de strijkers die in het rusten van de melodie aanzwellen. Dat is namelijk een bijkomend probleem. Niet alleen de solisten worden beperkt ingezet, ook de strijkers worden eenzijdig gebruikt. Van alle mogelijkheden die deze instrumenten hebben wordt het stroperige benadrukt. Voor menig luisteraar zal dit iets intiems, eventueel iets romantisch oproepen, voor veel andere luisteraars en vooral de jazzliefhebbers, eerder iets drakerigs. Overigens, voor de goede orde van zaken: net als bij Kenton gaat het ook hier weer om uiterst vakkundige opnamen. De beste arrangeurs (bij Chet Baker zijn dat **Johnny Mandel**, **Shorty Rogers**, **Mart Paich**, e.a.), de beste musici, de beste studio's, beste producenten, enz. Beide solisten klinken prachtig en interpreteren de melodieën krachtig. Het essentiële probleem bij deze opnamen is echter dat de artistieke lat niet erg hoog ligt. De strijkers worden karikaturaal ingezet en de solisten in hun kunnen beperkt. Het is niet erg spannend en vooral voorspelbaar. Om dit muzikaal te illustreren luister je best naar *What New?* in de versie van Bill Russo en Lee Konitz en vergelijk die dan met de versie van Clifford Brown. Dezelfde titel maar werelden van verschil.

Lady Day en strijkers

Billie Holiday's *Lady in Satin* doet eigenlijk hetzelfde als Clifford Brown met dat verschil dat er nu wel een goede plaat uitkomt. Net als op *Clifford Brown with Strings* kiest **Ray Ellis** voor de plaat *Lady in Satin* alleen maar ballads en arrangeert ze zo dat inderdaad alleen de melodie centraal staat. Echter, Bij Billie is dat geen probleem want bij Billie gaat het altijd over de melodie. Zij is geen improviserend jazzmusicus als Clifford Brown. Haar jazz bestaat uit een uniek stemgeluid, een unieke frasering, een gouden talent om de melodieën van stukken zo te variëren dat de oorspronkelijke song herkenbaar blijft en een heel eigen interpretatie krijgt. Billie improviseert niet over de akkoorden van een stuk, iets wat Brown meesterlijk deed. De strijkers bij Billie Holiday vullen haar artistieke persoonlijkheid aan. Bij Brown en Baker perken de strijkers het talent in. Daarnaast weet Ray Ellis het zo gevaarlijke sentimentele element dat strijkers zo snel kunnen oproepen te bedwingen zodat *Lady in Satin* eerlijk overkomt. Het is gevoelig, dat zeer zeker, maar oprecht en niet kitscherig. Er wordt overigens op *Lady in Satin* wel geïmproviseerd door bijvoorbeeld trombonisten **Urbie Green** en **J.J. Johnson** en die doen dat uitstekend geheel in de stijl van de plaat. De plaat kent trouwens wel een probleem. De opnamen zijn gemaakt in februari 1958.

Billie Holiday: *Lady in Satin* (Columbia 1958)

langrijke stuk zo 'slim' componeerde dat hij alle gevaren omzeilde die dreigen bij het *With Strings*-concept. Als dit stuk wordt opgenomen zijn er tien jaar voorbij sinds Parkers voorzet met *With Strings*. Het beeld van dit concept is dan compleet en laat een grote bandbreedte zien. Er zijn zowel artistieke als commerciële successen, er wordt gespeeld in (zeer) grote bezetting tot kleine bezetting, er zijn vernieuwende composities maar ook jazz in een keurslijf en er zijn voor- en tegenstanders, alle met hun eigen argumenten. In ieder geval tonen een aantal opnamen dat jazz en strijkers succesvol met elkaar ingezet kunnen worden. Met *With Strings* vernieuwt de jazz zich artistiek in de jaren vijftig op een bijzondere manier. 🎧

foto: © Jos L. Knaepen/Jazz Archive

John Lewis

►► Dat is ruim een jaar voor Billie's dood in juli 1959 en haar stem is eigenlijk op. Zelfs orkestleider Ray Ellis zei in 1997 over deze plaat dat hij destijds toen hij in de controlekamer naar de opnamen luisterde, teleurgesteld was in de uitvoering, maar zich snel realiseerde dat hij verkeerd luisterde. Het was verstandiger emotioneel te luisteren: *"I must admit I was unhappy with her performance, but I was just listening musically instead of emotionally. It wasn't until I heard the final mix a few weeks later that I realized how great her performance really was"* Op YouTube is een opname vrijgegeven waar men Billie Holiday in de studio aan het werk hoort. Na een halve minuut hoort men haar stoppen na een fout waarna ze a capella doorgaat met het geluid van het orkest op haar hoofdtelefoon. <http://www.youtube.com/watch?v=V3YmHaIARIA>.

In 1959 neemt het **Modern Jazz Quartet** uitgebreid met het **Beaux Arts String Quartet**, het stuk *Sketch* van John Lewis op. In Jazzmozaïek 4/2008 werd dit stuk uitgebreid geanalyseerd in de reeks artikelen over *Thrd Stream*. Laat ik hier volstaan met samen te vatten dat Lewis dit be-

Jazzgitarist **Joep van Leeuwen** speelt in bezettingen variërend van solo gitaar tot bigband en van Swing tot Nu Jazz op podia variërend van jazzkroeg tot het Montreux Jazz Festival. Hij componeerde veel jazzstukken, vooral voor het duo gitaar & trombone. Aan de jazzafdeling van het Maastrichts Conservatorium geeft hij de vakken gitaar, jazzgeschiedenis en combo. In samenwerking met de Universiteit van Maastricht is hij lid van het lectoraat Autonomie en Openbaarheid waar hij onderzoek doet naar de beoordelingsprocessen bij eindexamens conservatorium. Hij was meer dan 10 jaar actief als bestuurder in het jazzonderwijs en voor de IAJE (International Association of Jazz Educators). Hij publiceerde over jazz in het *Limburgs Dagblad*, *Jazz News* en andere uitgaven. Hij is winnaar van de Jerry van Rooyen Award.

Getalenteerde bassisten hebben recht op perfecte basversterking.

HEVOS is officieel sponsor van Jazz Hoeilaart en van de Prize "Best Bass Player"

www.hevos.nl

DE DEBIJLOKE JAZZ

ROY HARGROVE
QUINTET

BOBO STENSON,
KURT VAN HERCK

DE NOLF,
SHEPPARD,
PALLEMAERTS

AVISHAI COHEN
QUINTET

EMPIRICAL

CARLA BLEY &
THE LOST CHORDS,
PAOLO FRESU

WWW.
DEBIJLOKE.
BE

DE
DEBIJLOKE
MUZIEKCENTRUM
GENT

TICKETS & INFO

T. 09 269 92 92
tickets@debijloke.be

Jozef Kluykensstraat 2 - 9000 Gent

“Om **jazz te smaken** moet je een zekere muzikale rijpheid ontwikkelen”

Lieven Verstraete (47) begon op 1 januari 1988 bij de BRT-radio nieuwsdienst, werd in 1999 voor de televisie verslaggever in de Wetstraat en presenteerde vanaf 2004 *Het Journaal*. Sinds september 2006 versterkt hij het team van *Terzake*. Als fervent muzikliefhebber trok hij in 2007 voor het programma *Cucamonga* (Radio 1) naar Brazilië om een reportage te maken over de underground muzikscene in São Paulo. Met die muziek stelde hij de compilatie-cd's *Braz-ill* en *Satanic Samba – São Paulo extravaganza* samen. Op Gent Jazz Festival is hij op vrijdag 17 juli in de pauzes de dj van dienst.

Bernard Lefevre

Hoe is die muzikinteresse ontstaan?

Ja, waarom word je verliefd op een vrouw? Je hebt daar niet direct een antwoord op. Ik herinner me dat mijn vader zo'n platenspeler had die begon te spelen als je die aanzwengelde. Hij had wat platen al weet ik niet meer om welke muziek het ging. Ik groeide op met de pophits, maar dat ging dan later alle richtingen uit. Ik heb een heel brede interesse, ik wil van alle muziek proeven, en daar hoort ook jazz bij, al heb ik daar toch wel een moeilijke verhouding mee. Mijn eerste fascinatie was vooral zwarte muziek, zowel Afrikaanse muziek, blues als Braziliaanse klanken. Daar klonk zijdelings al eens jazz door.

Hoe heb je jazz ontdekt?

Mijn allereerste jazzervaring was op 17-jarige leeftijd toen ik naar een concert ging in de Stadschouwburg in Brugge. Daar trad het *Art Ensemble of Chicago* op, met *Lester Bowie*. Als eerste jazzconcert kon dat wel tellen. Ik weet niet meer wat me bewogen heeft daar naartoe te gaan. Maar ik vond het enorm fascinerend. Daar had je die zwarte, Afrikaanse muziek met echt kleurrijke, op zijn Afrikaans uitgedoste muzikanten, met van die mutsjes op. Dat ritme, het donkere van die muziek, een overweldigende sensatie.

Ben je je dan verder gaan verdiepen in jazz?

Wel, ondanks die interesse, is er een hele periode aan me voorbijgegaan. Het was vooral punk

en new wave in mijn jeugdijaren. Pas 10 à 15 jaar later ben ik jazzplaten beginnen kopen. Ik denk om jazz te smaken dat je een zekere muzikale rijpheid moet ontwikkelen. Je moet al dieper willen gaan in muziek.

Wanneer kwam dan de aansluiting met jazz?

Dat weet ik nog heel goed. Het heeft te maken met het overlijden van *Chet Baker* in mei 1988. Ik was net begonnen als journalist bij de BRT radio en na een inwerkperiode stond ik er alleen voor met het avondnieuws. Toen kwam plots een telexbericht binnen, dat een zekere Chet Baker in Amsterdam om het leven was gekomen. Mij zei dat niet zo veel, en dus belde ik jazzliefhebber *Roger Creyf* of ik dit nieuws moest brengen. Ja, natuurlijk, klonk het. Dat hij junkie was en uit het raam van zijn hotelkamer was gevallen, het had iets fascinerends. Dan heb ik me verdiept in die figuur en later de film *Let's Get Lost* van Bruce Weber bekeken. Hij zong ook *Almost Blue* van *Elvis Costello*, ik vond die stem intrigerend. En ook het beeld van die man, dat afgetakelde gezicht, die gehavende stem, dat wist me echt te raken. Dan las ik over hem en de rivaliteit met *Miles Davis* en ik ben op zoek gegaan naar die opnames.

Welke Miles sprak je aan?

Bitches Brew heb ik eerder ontdekt dan *Kind of Blue*. *Bitches Brew* had ik in de stadsbibliotheek van Brugge ontleend en vond ik heel fas-

cinerende muziek. Automatisch kwam ik uit bij *Kind of Blue* en het is natuurlijk een open deur intrappen, dat is een van de allerbeste platen in welk genre dan ook. Miles speelt schijnbaar eenvoudige thema's met veel ruimte voor improvisatie, er wordt veel open gelaten. Het lijkt zo simpel, maar het klopt gewoon! Jazz heeft wel zijn limieten bij mij, het mag geen gepin-gel worden. Ik ben eigenlijk altijd op zoek naar groove en funk.

Hoe kwam je bij de Braziliaanse muziek terecht?

Dat is intussen al een bekend verhaal. Het kwam door een telenovelle *Isaura* die zich afspeelde in de plantages met heel veel slavenmuziek, Afrikaanse drums, samba, en dan kom je ook op bossa nova of Braziliaanse muziek. De echte bossa nova is heel inventief en leunt duidelijk aan bij mildere vormen van jazz. Als eerste grote naam heb je vanzelfsprekend *Antonio Carlos Jobim*. Die heeft prachtige klassiekers geschreven, daar zit melodie in, sensualiteit en het klinkt schijnbaar zo gemakkelijk. Maar muzikanten vertellen me dat het best wel moeilijk te spelen is.

Voor Cucamonga ging je een stap verder?

Daarvoor ben ik de heavy underground in São Paulo gaan verkennen. Dat is zeker een van de boeiendste reizen van mijn leven. Contacten

De TOP-10 keuze van Lieven Verstraete

MILES DAVIS – *Kind of Blue* (Columbia 1959)

Het is een open deur intrappen, maar dit is een van de toppunten van de jazz. En een plaat die tegelijk de jazz ver overstijgt. Dit is simpelweg een van de beste platen ooit, in om het even welk genre. Elke noot klopt, en er blijft nog veel ruimte over.

CHET BAKER – *Bread and Butter, Chet Baker sings and plays from the film Let's Get Lost* (Novus 1989)

Een document. Even beklemmend voor het hoerwerk – een verweerde en afgeleefde man met nog altijd tonnen charisma, als voor de muziek zelf.

Hoe kan iemand die met één voet al in het graf staat nog zo'n lichtvoetige muziek zo doorleefd en geloofwaardig neerzetten!

JIMMY SMITH – *Jimmy Smith's House Party* (Blue Note Records 1957)

Omdat ik hou van grooves en van een Hammond die werkt op de onderbuik. En ook voor de sterbezetting met oa. Lee Morgan, Kenny Burrell en Art Blakey.

NEW COOL COLLECTIVE – *Out Of Office* (Dox Records 2008)

De jongste plaat van de Nederlandse New Cool

Collective is hun beste. Nu-jazz kan dus toch best boeiend zijn. De band van Benjamin Herman voert een sterke lichte nieuwe jazz- en funkband uit van boven de Moerdijk.

JOHN COLTRANE – *A Love Supreme* (Impulse 1965)

Ik schaam me er een beetje voor, maar John Coltrane moet ik nog altijd mondjesmaat savouren. Dit is gecomponeerd als een suite en laat zich zo ook beluisteren en ontdekken. Muziek waar je tijd voor moet maken, en die je dan verrijkt. Ook zeer impressionant pianowerk van McCoy Tyner.

leggen ging tamelijk vlot, maar het probleem is de afstand, het is een stad van om en bij de 20 miljoen inwoners. Ik was zelf verrast wat ik daar te horen kreeg. Sommige zaken waren hier wel bekend, zoals **Cansei De Ser Sexy**, die werden ook al gedraaid in het programma Cucamonga. **Rob Mazurek**, die tot de Chicago underground scene behoort, heb ik ginder leren kennen. En ook **Mauricio Takara** van **São Paulo Underground**, die mengt elektronica met Afro-Braziliaanse ritmes, dat heeft een rock feeling, een heel boeiende combinatie. Dat waren ook heel sympathieke mensen om mee om te gaan. Er zit misschien wel een missionaris in me, ik wou dat graag aan het publiek overbrengen. Later zijn daar dan twee compilatie-cd's uit gegroeid.

Hou je liever van vocale dan instrumentale muziek?

Niet bepaald liever, maar zang doet me wel wat. Neem bv. Chet Baker, misschien niet de meest geweldige stem, maar hij zingt wel zeer expressief. En ik zie het weinig mensen nadoen. De manier waarop hij trompet speelde, daar kun je alleen maar bewondering voor hebben.

Een paar jaar geleden maakte ik **Lizz Wright** mee op het festival in Gent. Ook iemand met een beperkt stembe-reik. Ik kreeg op een bepaald moment tranen in de ogen, gewoon door de expressiviteit in wat ze bracht. Zo'n warme, doorleefde stem. Eén van de hele mooie platen die ik koester is *About the Blues* van **Julie London**.

Daar ligt ook zo veel emotie in. En bossa nova zangeres **Elis Regina** vind ik van hetzelfde niveau als **Ella Fitzgerald** en **Billie Holiday**. Niet iedereen zal dat als jazz catalogeren, maar voor

mij is het dat wel. Weet je wat ik spijtig vind, ik had vroeger zelf een behoorlijke zangstem, maar die ben ik helaas kwijtgeraakt.

Waar gaat je interesse vandaag naartoe?

Op het gebied van jazz ben ik nu gefocust op cross-over van elektronica, **Sun Ra**, Afrobeat enz. zoals te horen is bij **Karl Hector & The Malcouns** en **Heliocentrics**. Op hun jongste plaat vind je een mengeling van funk en Ethiopische jazz. Hiervoor deden de Heliocentrics een beroep op de godfather van de Ethio-jazz, **Mulatu Astatke**. Dat is wat me nu boeit. Daarnaast ook lichte, dansbare jazz zoals bv. op het Duitse label Jazz and Milk verschijnt. Andere ontdekkingen zijn bv. Spiritual Jazz op Soul Jazz Records.

Vermeersch en **FES** kan ik ook waarderen.

Verder koop ik momenteel vooral re-releases van groovy jazz en funk. Daar is het een dankbare tijd voor nu alles heruitgebracht wordt.

Waar haal je jouw muziek?

Internet natuurlijk, daar vind ik de muziek waar ik mee bezig ben, cd's die ik in de winkel nooit vind. Ik kom nog nauwelijks in een platenwinkel. Al de labels verkopen overigens nu direct via internet. Ik heb nog nooit zoveel muziek gekocht als nu. Ik heb zelfs een platen-speler gekocht al ga ik geen fortuinen aan lp's uitgeven.

Ik wil wel de plaat of cd fysiek, vooral om de informatie erbij. Ouwe generatie zeker, want

ik merk dat mijn kinderen helemaal geen band meer hebben met de cd, voor hen is muziek eerder een wegwerpproduct geworden. Zelf download ik met mate, en natuurlijk altijd legaal.

Ik ben hoe dan ook veel met muziek bezig. Ik luister overal en altijd, in de auto, op de trein, thuis bij het opstaan en slapen gaan. Misschien is het wel een afwijking. Een concertganger ben ik niet. Ik woon in de stad waar een van de actiefste jazzclubs van het land, De Werf, gevestigd is. Wel, ik zou daar eens naartoe moeten gaan, maar het komt er niet van.

Wat ga je als dj op Gent Jazz spelen?

Ik ga in het tweede luik van het festival draaien.

Het wordt vooral een mengeling van funk, afro en latin, ik zou het 'goed weer' muziek willen noemen. Door plaatjes te draaien, hoop ik dat het publiek er iets van oppikt, er iets in ontdekt.

foto: © VRT/Philippe Deprez

Lieven Verstraete

Lieven Verstraete:

“Wat me nu vooral boeit is een mengeling van funk en Ethiopische jazz.”

Dat is grootstadmuziek, donker, gejaagd maar melodieus met Afrikaanse invloeden. In Nederland bestaan ook enkele interessante bands zoals **Jazz Invaders** en **New Cool Collective**. Die zag ik vorig jaar nog in het Depot in Leuven. **Peter**

WEBSTER LEWIS – *The Club 7 live tapes (Webster Lewis in Norway)* (Counterpoint Records 1971)
Webster laat zich hier begeleiden door The post-pop, space-rock, be-bop, gospel tabernacle chorus and orchestra, en die naam zegt alles. De diepste Hammondklanken die ik ooit hoorde: diep, groovy, soulfull en funky tegelijk.

V.A. – *New Thing!* (Soul Jazz Records - www.souljazzrecords.co.uk)

Een ontdekking, deze verzamelaar van het Britse Soul Jazz label. Gewijd aan 'deepjazz'. Beginnende avant-garde en geëngageerde jazz, in de voetspo-

ren van Sun Ra. Met o.a. Maulawi, Alice Coltrane, Travis Biggs, Archie Shepp en vele onbekenden. Diep, urban en met heimwee naar Afrika.

SOIL & "PIMP" SESSIONS – *Planet Pimp* (Brownswood 2008)

De gekke maar geïnspireerde Japanners die de term jazz-dance een nieuwe, eigentijdse betekenis geven.

MULATU ASTATKE & THE HELIOCENTRICS – *zelfde titel*. (Strut Records 2009)

Een boeiende samenwerking in het kader van

de reeks Inspiration, confirmation van het Britse Strut-label. De koning en grondlegger van de Ethio-jazz trekt op met The Heliocentrics, de Britse erfgenamen van Sun Ra en James Brown. Vernieuwend, spacy en toch warm.

DUSTY – *Keep It Raw* (Jazz&Milk Recordings 2009)
De Duitser Christian Doepka, alias Dusty, runt het nu-jazz label Jazz&Milk. Op zijn eigen solodebuut bewijst Dusty dat de zogenaamde nu-jazz niet muf en zoutloos hoeft te zijn. Dit werkt met samples en échte jazzmuzikanten, is dansbaar en toch inventief, een mix van jazz, bossa, latin en funk.

In een melodie zijn niet alle noten even belangrijk. Zo zijn bijvoorbeeld factoren als toonhoogte, nootwaarde, de plaats van de noot in de maat en de ritmische benadrukking ervan alle bepalend voor het belang van een noot. Alle belangrijke noten samen vormen het referentiekader voor de overige melodienoten: zij zijn de essentie van een melodie, en bepalen richting en doel.

Deze belangrijke noten vormen veelal een stapsgewijze dalende lijn, of zoals Gil Goldstein het noemt in zijn boek *Jazz Composer's Companion*, de Pitch Axis¹.

Het concept van de door keyboardist Gil Goldstein ontwikkelde pitch axis is gebaseerd op de theorieën van componist/auteur Heinrich Schenker (1868-1935). In zijn *New Musical Theories And Fantasies* beweert Schenker dat iedere melodie op het diepste niveau, dus na ontdaan te zijn van versieringen, een lineaire daling is naar de grondtoon van de tonica-drieklank, de zgn. fundamentele lijn of *Urlinie*. Deze structurele melodie is het melodisch skelet, het raamwerk, de melodie in een andere melodie.

De kunst voor het vinden van de *Urlinie* zit hem in het weglaten van alle noten die niet van belang zijn voor het verloop van de melodie op het diepste niveau. Hieronder vallen onder meer versieringen zoals wisselnoten en omspelingen, maar ook noten van het gebroken akkoord, die beschouwd kunnen worden als verlengingen (prolongaties) van de akkoordfunctie in kwestie (tonica, dominant...). Een melodie bestaat aldus uit een voorgrond, te weten de eigenlijke melodie, uit de achtergrond, te weten de *Urlinie*, en uit één of meerdere middelgronden, zijnde de verschillende lagen versieringen e.d. waaruit de melodie is opgebouwd. Men moet de eigenlijke melodie dus als het ware 'schillen', laag na laag, om via de verschillende middelgronden tot de structurele melodie te komen. Deze *Urlinie* kan in extremis uit maar 3 noten bestaan (mi-re-do). Deze noten kunnen zich over kortere werken, maar ook over een hele symfonie uitstrekken.

Om deze analysetechniek naar behoren te kunnen toepassen dient men de methode van Schenker uitvoerig te bestuderen. Deze laat zich helaas niet uitleggen in een kort artikel zoals het onderhavige, maar goede studieboeken zijn er voldoende.

Gil Goldstein wil echter met zijn pitch axis helemaal niet zover gaan. Hoewel gebaseerd op de Schenker methode, is Goldstein veel losser in de toepassing ervan. Zo is de lineaire daling van de melodie niet noodzakelijk naar de tonica, kan er vrij geoctaveerd worden, en onderscheidt hij soms meer dan één pitch axis tegelijkertijd. Ook kan een pitch axis een stijgend verloop hebben. Toch blijft ook hier een zekere kennis van de Schenker methode nodig.

Enkele eenvoudige voorbeelden zullen e.e.a. verduidelijken. In fig.1 zien we de eerste acht maten

fig. 1

fig. 2

fig. 3

¹ Pitch betekent toon(hoogte), en Axis is as.

fig. 4

fig. 5

van *Over The Rainbow* van **Harold Arlen**. De omcirkelde noten vormen hier samen de pitch axis. Het verloop ervan houdt steeds gelijke tred met de maatwisseling en vormt de volledige Eb majeure toonladder, eindigend op de tonica. In de onderste balk wordt de pitch axis nog eens apart weergegeven in hele noten.

In *I Should Care* van **Cahn, Stordahl** en **Weston** (fig. 2) vormt de pitch axis wederom een dalende majeure toonladder (C), hier uitgebreid met

de noot Bb tussen de 7e en 6e graad, maar die nu niet synchroon loopt met de maten.

In fig. 3 zien we de eerste 24 maten van *Bluesette* van **Jean 'Toots' Thielemans**. Ook hier is de pitch axis een (ongebruikelijke) dalende toonladder, van F tot F. Deze laatste noot is hier de kwint van de toonsoort Bb. Uiteindelijk zullen echter de laatste 2 maten van het stuk toch een dalende lijn van F naar de tonica Bb te zien geven (hier niet weergegeven). Een ander goed voorbeeld

van een zakkende pitch axis is te vinden in *How Insensitive* van componist **Antonio Carlos Jobim**. De hele melodie, die gebaseerd is op een etude van **Chopin**, is georganiseerd rond een zakkende pitch axis van vijf noten (A-G-F-E-D).

Een voorbeeld van een stijgende pitch axis zien we in de eerste helft van het stuk *My Foolish Heart* van **Young & Washington** (fig. 4). Eerst kent de pitch axis een stijgend verloop gedurende acht maten, van F tot D, waarna in de volgende acht maten de lijn weer zakt naar F.

In fig. 5 ten slotte de eerste paar maten van **John Coltrane's** solo op *Bass Blues*, met ook hier de aanwezigheid van een dalende pitch axis.

Volgens Gil Goldstein zal het zich bewust zijn en herkennen van de pitch axis die zich op de achtergrond afspeelt, het luisteren naar, en beleven van muziek een meer georganiseerd karakter geven. Tevens zal het beheersen en toepassen ervan door de componist en uitvoerend musicus van groot nut zijn in het structureren van het creatief proces.

Bronnen en literatuur:

- **Gil Goldstein**
Jazz Composer's Companion
Advance Music, 1993
- **A. Cadwallader & D. Cagné**
*Analysis of Tonal Music:
A Schenkerian Approach*
Oxford Univ. Press, 1998
- **Glen Roger Davis**
Levels Analysis Of Jazz Tunes
(doctorate thesis)
Ohio State University, 1990
- **Dr. Tom Pankhurst**
<http://www.schenkerguide.com>

Advertentie

Tiendelige lessenreeks op zondagnamiddag in Jezus-Eik

saxofoon, gitaar, basgitaar, contrabas, piano, drums, fluit, trombone, mondharmonica, trompet, accordeon, viool, theorielessen, samenspel

Meer info:
02 532 38 90
vincent.de.laet@muzmoz.be
www.muziekmozaiek.be

mm
muziekmozaiek

Muziekmozaïek nieuws

mm
muziekmozaïek
muziekmozaïek.nl

Deze muzikanten werden gefotografeerd door Hugo Van de Velde.

Tweede **Folk- en Jazzdag** op 18 oktober 2009:

Muziekmozaïek laat muzikanten verbroederen

De Folk- en Jazzdag van Muziekmozaïek wil op zondag 18 oktober in cc De Ploter in Ternat voor de tweede keer op rij muzikanten, organisatoren en liefhebbers uit beide genres bij elkaar brengen. Dat gebeurt met heel veel muziek, uiteraard, maar ook met boeiende workshops, nuttige informatie en leuke animatie.

In gevarieerde workshops openen specialisten de arrangementenrukkendoos, voor elke muzikant die wil weten hoe hij of zij op een eenvoudige manier meer uit een melodie kan halen. Ritmisch aangelegde mensen kunnen zelf uitproberen waar nu net de verschillen liggen tussen percussiebegeleiding in de folk en de jazz enerzijds en in andere muziekculturen anderzijds. Muziektechnici kunnen op de Folk- en Jazzdag aan de slag met een loopstation, om te experimenteren met allerlei effecten en geluidjes. Wie zijn of haar groep beter wil 'verkopen', mag de uiteenzetting over het opstellen van een portfolio niet missen. En groepen die van hun muziekprogramma ook een podiumwaardige voorstelling willen maken, kunnen een nieuwe workshop podiumprésence volgen. Deze en meer workshops zijn allemaal gratis te volgen op 18 oktober.

Een speciale

Een speciale op de tweede Folk- en Jazzdag is een samenspel sessie, onder de vorm van een soort open jam, waarin folkmuzikanten samen met jazzmuzikanten een – weliswaar kort – gemeenschappelijk repertoire samenstellen, door van een jazztune een echte folkbalhit te maken en omgekeerd van

een folktraditional een jazzstandard te maken. Dat gebeurt onder begeleiding van twee topmuzikanten uit beide genres. De deelnemers aan deze sessie kunnen op het einde van de dag het resultaat van hun samenspel laten horen aan het publiek.

Dat publiek wordt op zondag 18 oktober de hele dag door getraakteerd op muziek van folk- en jazzgroepen. Ensembles die het aandurven om een korte maar gezellige foyerset te spelen, met constructieve feedback van een expert, mogen zich bij Muziekmozaïek aandienen voor dit vrij podium.

Voor de kinderen is er Folkeling ofwel een spannende en actieve zoektocht naar instrumenten en dansjes in de grote folkwereld.

Schrijf dus alvast zondag 18 oktober in uw folk- en jazzagenda van 2009!

Klaas Keymolen

Info:

Folk- en Jazzdag van Muziekmozaïek

Zondag 18 oktober 2009 van 13u tot 18u

cc De Ploter, Kerkstraat 4, Ternat

Deelname gratis

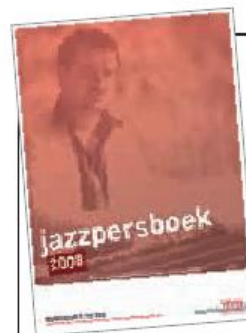
Inschrijven voor workshops binnenkort via

www.muziekmozaiek.be

Jazz met bubbels

Muziekmozaïek en het Zomercafé van Gooik nodigden op 29 maart jongstleden de Parijse jazzliefhebbers uit op een uitzonderlijke trip naar de roots van de jazz. Frank Hessens aka DJ Big Train nam de bezoekers mee naar het midden van de 19de eeuw in New Orleans, de tijd dat de ritmes van de Caraïben, de blues van de zwarte plattelands-slaven en de muzikale kennis van de Creolen door de invoering van de rassenscheiding bij elkaar werden gebracht. Met een smakelijk aperitiefje in de hand zagen de aanwezigen hoe jazz geboren werd en snel uitgroeide tot een van de meest populaire vormen van entertainment.

Een paar weken later werd deze lezing nog eens overgedaan in 't Smiske in Asse. Maar de liefhebbers krijgen nog een kans om deze jazztrip te maken: op zaterdag 28 november in 't Uilekot in Herzele. (VDL/KK)

Een verzameling van alle artikels die in 2008 over jazz zijn verschenen in de binnenlandse pers, gebundeld in één boek. Kostprijs: € 8

Muziekmozaïek presenteert het jazzpersboek 2008

Interesse? Schrijf dan € 8 + € 3 verzendingskosten voor één exemplaar over op 734-0064446-47. Dan krijg je het boek opgestuurd. Afhalen bij Muziekmozaïek kan ook, mits een seintje vooraf.

Wijngaardstraat 5
1755 Gooik
02 532 28 38
info@muzmoz.be

mm
muziekmozaïek
muziekmozaïek.nl

My Groovy Sisters op de Folk- en Jazzdag 2008.

foto: © Maarten Marchau

Jazz Hoeilaart jong jazztalent

Op de 31ste Jazz Hoeilaart van 24 tot 26 september 2009 geven Muziekmozaïek en De Rand drie dagen lang het podium aan jong internationaal jazztalent, omkaderd door optredens van topartiesten.

Uit 16 verschillende landen hebben 48 groepen zich ingeschreven voor deze editie, verdeeld als volgt: België: 9 - Nederland: 4 - Duitsland: 13 - Italië: 4 - Finland: 1 - Zwitserland: 2 - Tsjechië: 2 - Polen: 2 - Verenigd Koninkrijk: 1 - Griekenland: 2 - Hongarije: 1 - Oostenrijk: 1 - Israël: 2 - Noorwegen: 1 - Verenigde Staten: 1 - Taiwan: 1

Een jury selecteert hieruit 5 finalisten. Traditiegetrouw is de zesde finalist de winnaar van het Getxo Jazz Contest (Bilbao, Spanje). De jury preselectie bestaat uit: **Kris Lemmens** (voorzitter) - **Jack Van Poll** - **Teun Verbruggen** - **Guy Dossche** - **Jan Hautekiet** - **Vincent De Laat** (secretaris)

In onze volgende editie presenteren we de 5 finalisten.

Jazz Hoeilaart Talent op North Sea Jazz Festival

Ooit stonden 5 hippe muzikanten op de planken van Jazz Hoeilaart. In enkele jaren tijd knalde deze Scandinavische jazzgroep **JazzKamikaze** naar de absolute top van de Deense jazzscene. Eigenwijs en Heavy! De groep speelt nu een niet te missen concert op North Sea Jazz: Jazz Kamikaze op zaterdagavond 11 juli 2009. Meer info op: www.northseajazz.com

Jazz Hoeilaart Keys 2 Jazz

Geen Jazz Hoeilaart zonder workshops. Op zaterdag 26 september geven we amateur-pianisten de gelegenheid jazz in hun vingers te krijgen. Samen met pianisten **Jack van Poll** & **Bart Van Caenegem** kruip je achter het klavier en laat je je vingers er op los swingen, ontdek je het geheime recept van de bop en groove je d'er op los. Meer informatie op www.jazzhoeilaart.be

Jazz Hoeilaart Gordelt

De Gordel, het grootste sportfeest van het jaar, krijgt een swingend karakter. Vermoeide fietsers en wandelaars kunnen op zondag 6 september in gc de Bosuil, in Jezus-Eik, op adem komen en krijgen er van Muziekmozaïek en De Bosuil een flinke boost jazzenergie bovenop met concerten van o.m. **Mark River Band** en **Jazzoom**. Meer info op: www.muziekmozaïek.be

Amateurs in de kijker

Muziekmozaïek laat in het kader van Jazz Hoeilaart ook amateurmuzikanten aan hun trekken komen. Zo wordt de twintigkoppige Pajotse **Mark Riverband** gecoacht door saxofonist **Peter Vandendriessche** om intensief te werken aan een zomers jazzrepertoire. Het gezelschap zal in aanloop naar het festival te horen en te zien zijn op de Gordel op zondag 6 september (aan gc de Bosuil in Jezus-Eik) en op zondagmiddag 21 september tijdens de Druivenfeesten van Hoeilaart (op de kiosk aan het Nerocafé).

Sabam Cultuur Compositiewedstrijd

Sabam Cultuur geeft, samen met Jazz Hoeilaart, Belgische componisten de gelegenheid het publiek te vergasten met hun compositie én een mooie geldprijs van € 2000 in de wacht te slepen. Alle jazzcomponisten, leden of toekomstige leden van Sabam kunnen zich inschrijven voor deze wedstrijd. De winnende compositie zal gespeeld worden door de zes finalisten van Jazz Hoeilaart 2009. Stuur je compositie naar Cultuur Sabam vóór 8 augustus 2009. Meer informatie is terug te vinden in het reglement. Elke kandidaat mag slechts één thema inzenden. De laureaat wordt door een gespecialiseerde jury worden aangeduid.

Meer info op www.jazzhoeilaart.be en www.sabam.be

Haal jazztalent in huis

Aan de internationale wedstrijd van Jazz Hoeilaart nemen zes jonge jazzgroepen deel. De muzikanten van deze groepen verblijven van 23 september tot 27 september 2009 in ons land. Jazz Hoeilaart is nog op zoek naar gastgezinnen waar enkele van die jonge buitenlandse artiesten kunnen verblijven. Heb je zin om van 23 september tot 27 september enkele muzikanten onderdak te geven, neem dan contact op met gc de Bosuil, Witherendreef 1, 3090 Jezus-Eik, 02 657 31 79, info@debosuil.be.

Voor slechthorenden

Al enkele jaren besteedt Jazz Hoeilaart bijzondere aandacht aan personen met een handicap. Dit jaar installeert het festival een ringgeleiding zodat slechthorenden ook kunnen genieten van de optredens. Samen met de Federatie van Vlaamse Dovenorganisaties kunnen dove en slechthorende personen er ook zelf musiceren tijdens een percussieworkshop met percussionist **Chris Joris**. Meer informatie vind je binnenkort op www.jazzhoeilaart.be.

Workshop met **Roni Ben Hur**

Muziekmozaïek nodigt **Roni Ben Hur**, begenadigd gitarist en pedagoog, uit voor een bigband coaching én een gitaarworkshop. Roni was of is de sideman van o.m. Barry Harris, Chris Anderson, Rufus Reid, Walter Booker, Jimmy Heath, Clark Terry, Slide Hampton, Cecil Payne, Charles McPherson, Etta Jones, Marcus Belgrave and Bill Doggett. Er is geen jazzpodium waar hij met z'n jazzgitaar niet op te horen was. Op zaterdag 22 augustus verdiept Roni zich, samen met een bigband, in de *do's* en *don'ts* van het spelen in bigband. Op zondag 23 augustus opent Roni zijn boekje vol trucs, tips en waardevolle informatie voor elke geïnteresseerde gitarist. De workshop vindt plaats in Muziekcentrum de Bijloke in Gent. Heb je zin om je bigband in te schrijven voor deze coaching? Mail dan naar vincent.de.laat@muzmoz.be of bel 02 532 38 90. Gitaristen kunnen zich binnenkort online inschrijven via www.muziekmozaïek.be

Luister naar Roni op www.ronibenhur.com
Met dank aan Muziekcentrum de Bijloke, Gent

Zomerworkshops @ **Gent Jazz & Jazz Middelheim**

Er staat een gegarandeerd hete zomer voor de deur! Tijdens Gent Jazz Festival en Jazz Middelheim kan je genieten van topconcerten van het kruim van de internationale jazzscene. Muziekmozaïek nodigt muzikale kleppers uit om hun muzikale bagage te delen met elke geïnteresseerde muzikant. Binnenkort vind je de namen voor de eerste *Artist Workshops* op www.muziekmozaïek.be of de websites van Gent Jazz Festival en Jazz Middelheim. Hou je ogen open en je vingers soepel!

Partituren kopiëren in het onderwijs

Mogen we bladmuziek (partituren)¹ integraal kopiëren ter illustratie bij het onderwijs?

Het Grondwettelijk Hof fluit de Belgische wetgever voorlopig terug.

Bladmuziek wordt beschouwd als een werk van letterkunde en kunst in de zin van de Auteurswet van 30 juni 1994. Dat betekent dat ook de auteur van bladmuziek, zoals de auteur op andere werken, in beginsel het exclusieve recht heeft tot openbaarmaking ('mededeling aan het publiek') en verveelvoudiging ('reproductie').

Wettelijke uitzonderingen op exclusieve exploitatierechten van auteursrechtelijke beschermde werken (situatie vóór 22 december 2008)

De Auteurswet bevat een limitatieve lijst van uitzonderingen op de exclusieve exploitatierechten van de auteur. Zo kon een auteur zich tot de wetswijziging van 22 december 2008 niet verzetten tegen de reproductie van korte fragmenten uit werken, die op een grafische of soortgelijke drager zijn vastgelegd, zoals bladmuziek, wanneer de betrokken kopie gemaakt werd ter illustratie bij onderwijs, zonder commercieel oogmerk en geen afbreuk werd gedaan aan de normale exploitatie van het werk. Wel werd die uitzondering gecompenseerd door een recht van niet alleen de auteurs maar ook de uitgevers op de zogenaamde reprografievergoeding een vaste vergoeding verschuldigd door fabrikanten/importeurs van fotokopieerapparaten en een variabele vergoeding verschuldigd door de gebruikers van deze apparaten (zie www.reprobel.be).

Wetswijziging van 22 december 2008: bladmuziek mag onder bepaalde voorwaarden integraal gekopieerd worden tegen betaling vergoeding.

Als gevolg van de wetswijziging van 22 december 2008 kan bladmuziek integraal worden gekopieerd wanneer die reproductie wordt gemaakt ter illustratie bij onderwijs of voor wetenschappelijk onderzoek. De betrokken minister wilde daarmee het muziekonderwijs stimuleren door muzikleraren de mogelijkheid te bieden om een integrale reproductie te maken van een partituur ter illustratie bij onderwijs, omdat een paar notenbalken over het algemeen niet voldoende zijn om onderwijs te verstrekken met betrekking tot bladmuziek. Voorts wilde de minister juridische zekerheid bieden aan onderwijsinstellingen en de verschillende behandeling tussen bladmuziek en afbeeldingen van beeldende kunst, die

als illustratie bij het onderwijs wel volledig gekopieerd mogen worden, opheffen.

Auteursrechthebbers en uitgevers vechten nieuwe regeling aan voor het Grondwettelijk Hof (voorheen Arbitragehof).

Semu, een vennootschap belast met het collectief beheer van de auteursrechten voor muziekuitgevers, verzette zich samen met een aantal commerciële uitgevers van bladmuziek tegen de in december 2008 ten behoeve van onderwijsinstellingen gecreëerde uitzondering op hun exclusieve reproductierecht. Want sindsdien kreeg het muziekonderwijs immers het recht bladmuziek, zij het tegen het betalen van de reprovergoeding, volledig te kopiëren.

Semu is van oordeel dat de wetgever de auteurs en uitgevers van bladmuziek en die van andere vergelijkbare werken (zoals boeken, cursussen en poëzie), waarvan slechts korte fragmenten mogen worden gekopieerd, ten onrechte verschillend behandelt (dat zou in strijd zijn met het beginsel van gelijkheid volgens art. 10 en 11 van de Grondwet).

Semu is voorts van oordeel dat met deze uitzondering een inbreuk wordt gemaakt op hun eigendomsrechten en dat ze in strijd is met de Europese Richtlijn van 22 mei 2001 'betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij'. Daarin wordt de mogelijkheid van een uitzondering op het reproductierecht als toelichting bij het onderwijs weliswaar voorzien, doch onder de voorwaarde dat geen afbreuk wordt gedaan aan de normale exploitatie van

werken en de wettige belangen van de rechtzeggende niet onredelijk worden geschaad. Semu vroeg dan ook aan het Grondwettelijk Hof de betrokken wet te vernietigen en de regeling in afwachting van vernietiging te schorsen.

Beslissing (Arrest) van 23 april 2009 Grondwettelijk Hof

Het Grondwettelijk Hof schorst de door de wetgever in december 2008 ingevoerde volledige uitzondering op het reproductierecht van de auteurs, zodat in afwachting van de definitieve uitspraak van het Hof, slechts korte fragmenten van bladmuziek ter illustratie bij onderwijs mogen worden gekopieerd. De gebruikelijke reprovergoeding is m.b.t. deze kopieën verschuldigd.

Het Hof overweegt daarbij dat de integrale reproductie van werken van beeldende kunst ter illustratie bij onderwijs de normale exploitatie van die werken niet in gevaar brengt, terwijl dat bij integrale reproductie van bladmuziek, die doorgaans wordt uitgegeven op bladen of in de vorm van een brochure en op een heel eenvoudige wijze kan worden gereproduceerd, wel het geval is. Het is naar de mening van het Hof niet verantwoord de reproductie van bladmuziek ter illustratie bij beeldende kunst op dezelfde wijze te behandelen als de reproductie van werken van beeldende kunst.

Tenslotte is het Hof van mening dat de inkomsten uit de verkoop van bladmuziek een wezenlijk onderdeel uitmaken van de totale inkomsten van uitgevers van bladmuziek.

Door het wegvallen van deze inkomsten worden uitgevers van bladmuziek in hun voortbestaan bedreigd.

Het valt nu af te wachten of het Grondwettelijk Hof de wet van 22 december 2008 definitief zal vernietigen, waardoor de uitzondering op het reproductierecht van auteursrechthebbers op bladmuziek wordt teruggebracht tot het recht ter illustratie van het onderwijs slechts korte fragmenten te kopiëren in plaats van daarvan integrale kopieën te maken.

Marinus VROMANS
VANDEN EYNDE LEGAL
Voor meer informatie:
mv@vdelegal.be

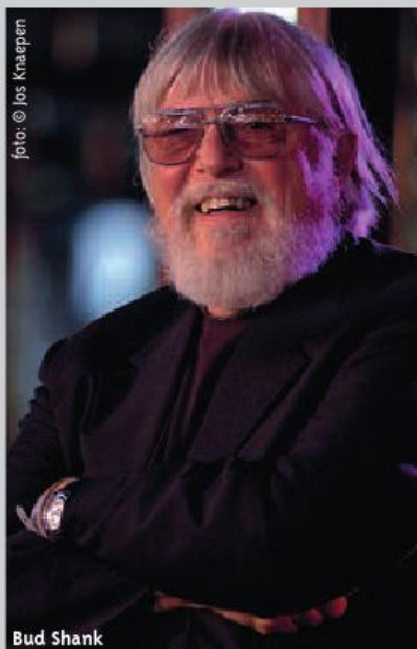
¹ Van Dale: (muz.) volledige notering (alle partijen onder elkaar) van een koor- of orkestcompositie, die als leidraad voor de dirigent dient en waarin men de uitvoering kan volgen.

Altsaxofonist **Bud Shank** is op 2 april in zijn huis in Arizona overleden. Hij was 82. In de jaren vijftig maakte Shank naam als prominent vertegenwoordiger van de West Coast jazz. Bud Shank is wereldwijd als fluitsolist nog dagelijks op de radio te horen in *California Dreamin'* van The Mamas and the Papas.

Bud Shank was zo'n zestig jaar professioneel muzikant. Als jongeling werkte hij in de jaren veertig in de bigbands van Charlie Barnet, Stan Kenton en Shorty Rogers. Hij verkoos echter te werken als studiomuzikant in de Hollywood studio's i.p.v. een internationale carrière uit te bouwen zoals bijvoorbeeld Gerry Mulligan. Als fluitist is hij op veel popplaten te horen. Maar voor jazzliefhebbers zal hij veelal in herinne-

ring blijven als solist bij The Stan Kenton Band en The Lighthouse All Stars. In de jaren zeventig vormde hij de LA 4, waarin ook gitarist Laurindo Almeida en bassist Ray Brown. Vanaf 1986 concentreerde Bud Shank zich op de saxofoon en borg zijn klarinet en fluit op. Je kan geen twee dingen tegelijk goed doen, vond hij.

Shank was volgens pianist Bill Mays ook een fervent zeiler en autofreak. Hij nam ook deel aan races. En Bill voegt er aan toe *"Bud was always willing to let the music 'go where it wants' and set minimum 'controls' on the players. His enthusiasm, optimism, laugh, and sense of humour, were a delight (after moving to Arizona he bought a truck and installed his no-more-used clarinet in the rifle rack!). I will miss the man very much."*

Bud Shank

foto: © Jos Knaepen

foto: © Jos L. Knaepen/jazz Archive

Nic Fissette

Nic Fissette, de meest vooraanstaande bebop-trompettist in ons land, is op 25 april overleden. In januari werd hij 79 jaar. Nic Fissette was een adept van de bebop, de muziek waarmee hij opgroeide. Hij speelde met Jack Sels, Jacques Pelzer, Bobby Jaspar, René Thomas, Francy Bolland en in verscheidene bigbands. Gedurende vele jaren was hij één van de prominente solisten van het BRT Jazzorkest geleid door Etienne Verschuieren. Hij maakte deel uit van de welhaast legendarische groep The Bop Friends en speelde eveneens met Placebo van Marc Moulin, met Sadi's bigband en Act Big Band, waarmee hij verscheidene albums opnam.

Verder signaleren we nog het overlijden van pianist **Buddy Montgomery** (79), broer van de beter bekende gitarist Wes Montgomery. 🎵

Luc De Baets

**Auteurs
voor een leven
vol kleuren**

SABAM
wens alle
jazzartiesten
veel succes

**NIEUWE
WEBSITE!**
www.sabam.be

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
Tel. 02/286.82.11
info@sabam.be
www.sabam.be

DUVEL JAZZ FESTIVAL KEMPEN

12 & 13 september 09

INTERNATIONAAL STRAATKUNSTEN FESTIVAL - KEMPEN
Provinciaal Recreatiedomein Zilvermeer Mol

Zaterdag

Arne Van Coillie trio en Sabine Külich

Toine Thys Trio

Carlo Nardozza quintet

Tutu Puoana Quartet

Zondag

Mid-West Quartet

AKA Moon

Jef Neve trio

Ticketverkoop: www.zart.be

ZART

**north
sea Jazz**

AHOY ROTTERDAM

BURT BACHARACH • ADELE • BB KING

HERBIE HANCOCK & LANG LANG • ROY HARGROVE

JAMIE CULLUM • DUFFY • JOHN ZORN

STEVE WINWOOD • ERYKAH BADU • GEORGE BENSON

JAMES HUNTER • SMV FEAT. CLARKE, MILLER & WOOTEN

JAMES TAYLOR • TOOTS THIELEMANS

CHRIS POTTER • ESPERANZA SPALDING • AMOS LEE

SEAL • RAPHAEL SAADIQ • RAUL MIDÓN

ROBIN THICKE • WOUTER HAMEL • MCCOY TYNER

ALLEN TOUSSAINT • HIROMI & AKIKO YANO • CECIL TAYLOR

WYNTON MARSALIS • HANK JONES

RANDY CRAWFORD & JOE SAMPLE TRIO • JAZZANOVA

"SING THE TRUTH" FEAT. DIANNE REEVES, LIZZ WRIGHT & SIMONE

ERIC VLOEIMANS • JOHN SCOFIELD PIETY STREET BAND

CHUCHO VALDES • CANDY DULFER • Q-TIP • MELODY GARDOT

LEE KONITZ BRAD MEHLDAU CHARLIE HADEN JORGE ROSSY

KYTEMAN'S HIPHOP ORKEST • PAQUITO D'RIVERA

WWW.NORTHSEAJAZZ.COM

10 • 11 • 12 JULI '09

FULL PROGRAM: WWW.NORTHSEAJAZZ.COM • TICKET SALES: WWW.NORTHSEAJAZZ.COM
AND WWW.LIVENATION.NL • FOR HOTELARRANGEMENTS: WWW.NORTHSEAJAZZHOTELS.COM

CONCLUSION

Gemeente Rotterdam

EEN MACTIG MOMENT.

Bier met liefde gebrouwen, drink je met verstand.